

Iulia TOYO



LEGENDELE BUCEGILOR ZIUA SFINXULUI SI MIRACOLUL PIRAMIDEI MAGICE

SIBIU
2021

ISBN 978-973-0-35664-9

Legendele Bucegilor

IULIA TOYO

LEGENDELE BUCEGILOR

**ZIUA SFINXULUI ȘI MIRACOLUL
PIRAMIDEI MAGICE**

- Povestiri -

Sibiu

2021

ISBN 978-973-0-35664-9

Povestiri publicate în:

muntii-bucegi.ro

fenomene-paranormale.ro

paranormal.muntii-bucegi.ro

*Cu mulțumiri prietenilor și colaboratorilor care mi-au trimis
fotografiile făcute la diverse evenimente!*

CUVÂNT ÎNAINTE

Am scris aceste povestiri timp de șapte ani, în perioada 2010 – 2017, și le-am publicat sub formă de articole, pe cele 3 site-uri personale:

muntii-bucegi.ro/
fenomene-paranormale.ro/
paranormal.muntii-bucegi.ro/

După ce am scris **Miracolul Piramidei Soarelui din Bucegi** și **Ziua Munților Bucegi**, mii de oameni au venit la Sfinx în ziua de 28 noiembrie, an de an, pentru a aduce un omagiu acestui simbol al neamului românesc, dar și pentru a beneficia de efectele miraculoase ale Piramidei, a se încărca de energie și a medita în cel mai solemn moment al eternității noastre.

Am scris acest articol după o povestire a mamei mele, autoarea Leliana STANCU, povestire pe care mi-a făcut-o cadou de ziua mea, 28 noiembrie.

Vă invit să citiți aceste scrieri și să vă bucurați de ele, să iubiți natura, Munții Bucegi, misterele lor și toate legendele noastre frumoase, mai vechi sau mai noi.

Autoarea,
Iulia TOYO

Email: muntiiucegi@yahoo.ro
Web site: muntii-bucegi.ro

MIRACOLUL PIRAMIDEI SOARELUI DIN BUCEGI

Puțini oameni, cei aleși, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe Platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră și, coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică...

Și acești puțini oameni aleși se întâlnesc în fiecare an pe Platoul Bucegilor, în aceeași zi și la aceeași oră. Au început deja să se recunoască de departe, urcând pe coama muntelui, din toate direcțiile.

Doctorul din Hamburg, care vine an de an pentru a căpăta energia necesară conducerii cabinetului său în care tratează zeci de bolnavi, zilnic. Nimeni nu știe secretul reușitei celor peste zece operații pe care niciun doctor nu le-ar putea face într-o zi!



Legendele Bucegilor

Doamna cu pălăria violet din Sibiu, adusă pentru prima dată într-un scaun cu rotile de nepotul ei, cercetător la Institutul de Mineralogie Patologică Axente Sever, și care acum vine pe propriile-i picioare, mai mult pentru a mulțumi Piramidei pentru magica ei vindecare, Soarelui pentru căderea lui miraculoasă și binefăcătoare în trepte piramidale, ori poate Sfînxului, fără de care nimic nu ar fi posibil... Desigur, unele guri șoptesc prin văi că doamna ar mai avea și un alt motiv, în faptul că doar aici și în această blândă lumină piramidală, pălăria ei trimite raze violete spre toate piscurile înconjurătoare, ca un tainic mesaj adresat pădurilor de brad și animalelor ce le populează. Însă acest mesaj nu a putut fi descifrat de nimeni, niciodată..

Familia cu cei doi gemeni din Eastwood, ambii bolnavi de artrita psoriazică, boală autoimună care afectează ligamentele și tendoanele. Efectul piramidei magice asupra celor doi micuți este incontestabil, având acțiune antiinflamatoare selectivă pentru COX2, și producerea de adalimumab, un anticorp monoclonal uman recombinat de tip Ig G cu specificitate pentru TNF alfa.

Tânărul cu fibromialgie din Detroit, boală căpătată în urma unei depresii severe cu tulburări de anxietate, piramida acționând asupra lui precum un inhibitor selectiv de serotonina (SSRI), antidepresiv tricyclic. Este știut că în această boală medicii nu au un tratament, recomandând meditația și rugăciunea...

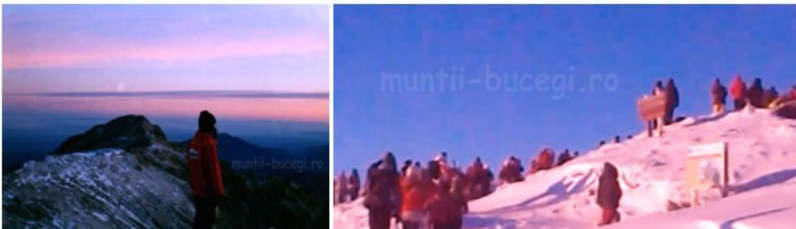
Apoi bătrânul din Bombay, atins de sindromul Down, cu facies aplatizat și gât scurt, urmare a unei diviziuni celulare anormale la nivelul ovocitului, sau domnul din Kinshasa cu

toxoplasmoză însoțită de apariția de adenopatii latero-cervicale, ori doamna din Xi'an ce suferă de virusul Papiloma Uman HPV, sau cei doi tineri din Ontario atinși de alopecia, cu capetele acoperite de batice și șepcuțe moderne, pentru a ascunde urmele necruțătoarei boli, și mulți alții, cu felurite boli și afecțiuni, din toate colțurile lumii.

Unii se reîntorc vindecați și revin doar pentru a mulțumi, iar alții resimt ameliorarea bolilor coplesitoare și fără leac medical, și revin an de an pentru acțiunea spectaculoasă a Piramidei Magice în continuarea unei vieți normale, singura care le permite a se bucura de viața dăruită de Creatorul și Mântuitorul umilelor noastre suflete păcătoase, El, Cel de Sus, întru veșnică și vie pomenire.

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele își coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuiește mândru Bucegii, într-o piramidă magică... În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleși, veniți din toate colțurile lumii...

Iulia Toyo (3 august 2013)



O EXPERIENȚĂ UNICĂ ȘI UIMITOARE,

pe care doar cei cu suflete curate și cu credință o pot realiza, prin unirea gândurilor într-un singur izvor de energie comună și izbăvitoare! Să fie această unire o răscruce în drumul evoluției umane, spre reînvierea Focului Sacru din inimile noastre, cu care să luminăm în întunericul ce ne înconjoară!

Oriunde vă veți afla în data de 28 noiembrie, la ora 16,44, ora la care apune soarele, adunați-vă cu cei dragi alături, într-o pădure de la marginea orașului, un parc, ori un loc liniștit din natură, aprindeți lumini - lumânări sau lanterne - care să se vadă de departe, și reconstituiți cu lumina sufletelor voastre Miraculoasa Piramidă Energetică a Universului.

Chiar dacă vă veți afla la depărtare, prin puterea energiilor reunite ale pământului, aerului, cerului și gândului curat, veți face ca aceste piramide luminoase să interacționeze cu energia Marelui Sfinx, conectându-vă la Marea Piramidă a Universului. Cu cât vor fi mai multe persoane la un loc, cu atât energia grupului va fi mai mare, permițând uimitoare evoluții spirituale, ba chiar și vindecări spectaculoase. Acest experiment poate fi o necesară etapă de pregătire în vederea unei viitoare Întâlniri Sacre, ce va veni în curând...

Și nu uitați, Focul Sacru al Universului pâlpâie în inimile curate.

Julia Toyo, 2014

ZIUA MUNȚILOR BUCEGI – 28 NOIEMBRIE

Puțini oameni, cei aleși, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră și coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică...

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele își coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuiește mândru Bucegii, într-o piramidă magică...

În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleși, veniți din toate colțurile lumii...



*Fotografie realizată pe 28.11.2013 în Munții Bucegi, la Sfinx,
de Cătălin Trandafir*

MĂRTURIILE UNOR PARTICIPANȚI

Ziua Sfinxului, 2013

În ziua de 28 noiembrie 2013, vremea era în toată țara urâtă, mohorâtă, iar pe munți era ceață și viscol. Toți cei care au plecat spre Sfinx erau îngrijorați din această cauză. Nu mică le-a fost mirarea, însă, când au ajuns pe platou și au văzut că doar deasupra Sfinxului soarele strălucea în toată măreția.

Din relatările celor prezenți aflăm că au fost circa 300 de oameni, care au desfășurat steagul României, s-au bucurat de razele dătătoare de energie și au încins o horă mare. Peste 7 ani, în anul 2021, la Ziua Sfinxului aveau să vină peste 4000 de participanți, iar numărul lor crește neîncetat!

Au fost multe comentarii pe net, unele făcute de oameni care au simțit bucuria acestei zile, iar altele făcute de comentatorii de profesie, agresivi, cei veșnic prezenți pe net în căutarea de subiecte pe care să le critice, în speranța de a-și dovedi calități de ei știute. Deși erau siguri că nu vor vedea nimic, unii dintre aceștia s-au dus totuși la Sfinx... De ce oare? S-au făcut filmări și reportaje în presă : Pro TV, Antena 3, Adevărul, România TV Net, Jurnalul.ro, Realitatea TV, TV Partener și altele. Selectăm, în continuare, din mărturiile participanților la această sărbătoare în zi sfântă, postate ca și comentarii la acest articol, pe internet.



Gabriel Maris: "Am avut șansa să ajung la Sfinx astăzi 28.11.2013 împreună cu soția mea și încă 2 cupluri , toți 6 fiind împreună pentru a putea cobori cu o mașină de teren. În Bușteni vremea era închisă și neprietenoasă. Când ne-am apropiat cu telecabina de Babele, s-a făcut brusc lumină și un soare strălucitor ne-a deschis brusc inimile la toți ocupanții telecabinei. Pe platou a fost soare mereu până când acesta a apus (înainte de ora 17). Vântul bătea foarte ușor din direcția NV și în jurul Sfinxului s-au adunat (după estimările mele) circa 300 – 350 de oameni. Toți admiram peisajul minunat de iarnă și așteptam cu emoție asfintitul. Majoritatea oamenilor erau îngrijorați în legatură cu întoarcerea (căci cei de la telecabină ne-au spus ferm că ultima cursă va fi la 15.45) și unii au plecat, cu regrete, înainte de asfintitul soarelui. Cerul a fost perfect senin deasupra platoului, deși spre Valea Prahovei erau nori (dar sub nivelul Platoului) și înspre Vest erau de

Legendele Bucegilor

asemenea nori de joasă altitudine. Vizibilitatea era perfectă spre toate punctele cardinale. Cind soarele a început să apună, orizonturile au început să se coloreze în diverse nuanțe de la portocaliu la violet, și modificarea de nuanță se petrecea mereu după cum se mișca și soarele. Eu personal nu am văzut nicio piramidă, deși am privit cu atenție și Sfinxul și împrejurimile apropiate și îndepărtate, deși am văzut foarte clar Piramida Holografică de pe Vârful Toaca din Masivul Ceahlău (în anul 2012). Singurul fenomen notabil pe care îl văd personal prima dată constă în faptul că am văzut o mulțime de sfere de energie în jurul Sfinxului (exact în momentul când soarele începea să asfințească); am auzit de aceste sfere, soția mea le vede adesea și mi le arată (în zadar) dar eu nu le-am văzut niciodată până astăzi. După ora 17 grupul nostru a părăsit platoul, și deși fiecare avea în suflet un ușor regret că nu am văzut ceea ce am sperat, toți eram satisfăcuți de experiența avută și de peisajele minunate de iarnă. Am coborât pe jos până aproape de Piatra Arsă și deși s-a întunecat, toată lumea a ajuns în siguranță la mașini, în timpul coborârii nu a fost frig și nu a bătut deloc vântul. Majoritatea oamenilor de pe platou au mers spre Piatra Arsă. Atât cât pot eu aprecia și înțelege, pot să spun că marea majoritate a celor care au fost acolo erau oameni de bun simț și gândire pozitivă, în general oamenii s-au comportat decent și nimeni nu a deranjat pe altul. Acum când scriu aceste rânduri, în Bușteni vântul bate foarte tare. Vă doresc la toți inimi curate și gânduri bune, iar mie mi-am promis că voi reveni mereu la Sfinx, nu numai pe 28 Noiembrie".

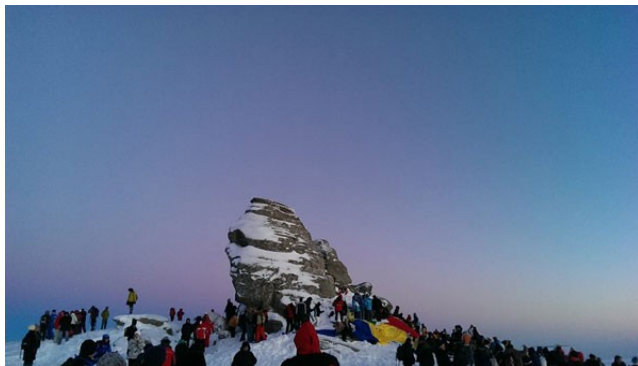
Luiza Bratu: "Dacă vrei să faci totul conform unui ritual cu ochii pe ceas și respectând pași însemnați că te aștepți să pice din cer ceva spectaculos de care să povestești și să le dai și altora sfaturi. Dar nu se întâmplă așa deoarece totul este mult mai simplu. Pe data de 28 .11. s-a constatat că se întâmplă un anumit fenomen în preajma Sfinxului din Bucegi. Cei ce au mai fost au simțit nu doar partea vizuala ci și partea energetică. Unii au obținut-o pur și simplu, alții prin diferite tehnici de meditație".

Emanuel (declarație pentru ProTV) : „Se vărsa peste Sfinx o lumină divină, de culoare portocaliu deschis și prin ea Dumnezeu își revarsă tot ce are mai bun asupra noastră. Poți să primești, dacă ești deschis și receptiv, foarte multe beneficii. Te poți și vindeca".

Participant: „Sănătos și bine pentru oamenii care vin aici la Sfinx ar fi să stea macar 10 minute în picioarele goale, pentru că atunci lumina intră".

Ion Iancu, geolog : „Cei care bat muntele sunt mai aproape de Dumnezeu. Cred că toată lumea care vrea să se simtă mai sănătos ar trebui să vină, să se adape la energia aceasta fantastică, miraculoasă".

Răzvan Enoiu: „Ne aflăm într-un loc care este bransat, legat la energia universală. Ne aflăm într-un pol energetic al planetei”.



Fotografie realizată la fața locului de Sergiu Serge



Fotografie realizată pe 28.11.2013 în Munții Bucegi, la Sfinx, de Cătălin Trandafir

Deși în toată țara a fost vreme mohorâtă, la Sfinx a strălucit soarele. S-au adunat peste 300 de oameni, au desfășurat steagul României, au cântat și au făcut o horă în jurul Sfinxului, încărcându-se de energie.

Declarații pentru ProTV : "Acum am simțit așa o pulsare, așa în trepte în sus, așa o ridicare de energie extraordinară, aici în față am făcut o meditație cu mâinile așa și am făcut gestul ăsta și mi-au apărut două mandale colorate albastru, deosebit de frumos", a declarat **Gheorghe Danu**. "De 25 de ani lucrez în zonă și nu am avut prilejul să descopăr niciuna dintre minunile acestei zone. Acum mi s-au deschis și mie căile. Dacă vorbesc despre portaluri energetice pe care le-am trăit.", spune un bărbat. "Energetic... păi trebuie să crezi ca să simți și asta e totul, de exemplu am urcat un traseu de o oră și mă dureau spatele, iar acum e ok, nu am văzut piramida, dar am simțit-o poate că pas cu pas.", a declarat o femeie. "(Pentru ce ați venit astăzi aici ?) Pentru a mă reîncărca energetic. (Ați văzut piramida?) Eu am văzut-o și am simțit lucrul acesta", a declarat o femeie.

Emanuel (declarație pentru ProTV) : "Se vărsa peste Sfinx o lumină divină, de culoare portocaliu deschis și prin ea Dumnezeu își revarsă tot ce are mai bun asupra noastră. Poți să primești, dacă ești deschis și receptiv, foarte multe beneficii. Te poți și vindeca".

- **antena3.ro** Fenomen MIRACULOS pe platoul Bucegilor, petrecut joi seara. Sfinxul VINDECĂ boli incurabile



- **tvpartener.ro** "Piramida Energetică" a Sfinxului, iluzie optică, fenomen rar sau pur și simplu o legendă?
- **jurnalul.ro** FENOMEN MIRACULOS pe Platoul Bucegilor. Ce s-a întâmplat aseară la poalele Sfinxului
- **oradetimis.oradestiri.ro** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **ziarulevenimentul.ro** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **romaniatv.net** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **adevarul.ro** "Piramida Energetică" a Sfinxului: fenomenul rar a adunat zeci de curioși pe platoul Bucegi. La mulți Ani Munții Bucegi !



Luiza Bratu: "Cei ce au mai fost au simțit nu doar partea vizuală ci și partea energetică". **Gabriel Mariș:** "Atât cât pot eu aprecia și înțelege , pot să spun că marea majoritate a celor care au fost acolo erau oameni de bun simț și gândire pozitivă".



Fotografii realizate pe 28.11.2013 în Munții Bucegi, la Sfinx, de Carmen Stancu

*Mulțumim doamnei **Maria** pentru aceste mărturii și poze uluitoare, pe care le reproducem așa cum le-am primit, și doamnei **Andreea G.** pentru mesajul emoționant!*

În ziua în care am citit articolul Iuliei Toyo, am avut o revelație pe care o așteptam demult și pentru care eram pregătită prin ani îndelunghi de credință și meditație.

Am știut exact ce aveam de făcut, așa că am sunat un grup mai mare de prieteni și rude (știind că pe munte e bine să te duci în grupuri mari, mai ales pe vreme de iarnă) și am stabilit să mergem împreună în ziua sfântă a Munților Bucegi și să ne deschidem inimile în fața miracolului divin.

Imediat am sunat la cabană să rezerv locuri, iar cabanierul s-a mirat de ce fac rezervare așa devreme (cred că era prin august), ca și cum toata lumea știa, numai el nu, că era o zi a Sfintelor Taine.

Mi-a fost clar că se încerca îndepărtarea noastră, așa cum ni s-a ascuns totdeauna totul, dar nimeni nu ne mai putea opri. Decât vremea, dacă ar fi fost rea, așa cum era în toată țara, situație în care vorbisem cu grupul să rămânem la poalele muntelui, să ne luam de mâini și să alcătuim cercul magic, pentru a putea medita și sperând că ceva din energia piramidei să ajungă și la noi, așa cum auzisem că s-a mai întâmplat și în alte dăți. Însă nu a fost cazul, căci printr-un dar divin, Sfinxul era scaldat în razele de soare, ca o incredibilă minune...

Am mai fost iarna pe munte, și pot să vă spun că niciodată nu am văzut așa ceva, o bogăție de culori, dintre care la un moment dat am văzut un munte întreg scaldat într-o lumină

Legendele Bucegilor

violet, apoi nuanțe de raze aurii ce formau diverse figuri de o frumusețe incredibilă. Din păcate, nu am putut face decât puține poze, deoarece la toate aparatele memoria s-a terminat după 2-3 poze, iar bateriile au murit. Noroc că fiind mulți, am adunat de la fiecare toate rezervele și le-am administrat ca să putem lua câteva imagini măcar. Unii aveau aparate cu film dar s-au bucurat degeaba, căci la dezvoltare, toate filmele erau voalate, și abia am recuperat cateva cadre să vi le arătăm, iar pe unele se vede foarte evidentă banda de energie care înconjură perimetrul magic.

Pe unele poze veți observa formele ciudate apărute pe cer, despre care unii ziceau ca sunt niște aparate, pentru că văzuseră luminile de la motoare, iar alții că sunt doar nori foarte ciudați, mai ales că luminile acelea nu au ieșit în poze.



Ulterior am aflat că unii dintre cei prezenți au fost urmăriți de acelea tot drumul, până la poalele muntelui, după care aparatele sau ce-or fi fost au dispărut în mod misterios.

Au venit oameni de bună credință ca și noi, grupuri cu steagul României, și mulți oameni care se vedea că mai fuseseră și

înainte, căci știau exact cum să se încarce de energie, lipindu-și amuletele de peretele de piatră sacră, și meditând în liniște, cu inimi curate și ochii închiși.

La ora apusului 16.45 ne-am așezat în fața Sfinxului, ne-am lipit palmele de roca sfântă și ne-am rugat cu ochii închiși, fără să ne intereseze reporterii tv și cei veniți acolo neîncrezători, doar de dragul faptului divers, care râdeau așteptând să apară piramide precum cele de la tv. Piramida este un eveniment MAGIC, nu se arată decât celor aleși, celor ce vin cu sufletul deschis, pregătiți întru credință, e un SEMN DIVIN pe care trebuie să fii pregătit să-l primești, prin meditație și evlavie. De aceea, evident că în timpul revărsării Piramidei și a energiei sfinte, nimeni dintre noi nu s-a gândit să facă poze. Meditam adânc și ne bucuram de energia miraculoasă ce ne invadea corpurile și spiritele, încărcându-ne energetic pentru încă un an. Totuși în mod inexplicabil, piramida a apărut în câteva poze, deși noi nu ne amintim s-o fi văzut în acel fel...

Apoi, când momentul divin a trecut, am reușit să mai surprindem câteva imagini pe care vi le oferim cu multă bucurie, după care, din fericire, nu am fost nevoiți să plecăm pe jos, noi având locuri rezervate din timp.

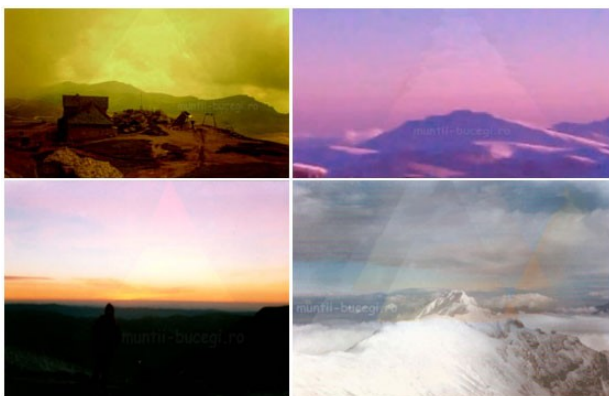
Vom reveni și în acest an, și în toți anii viitori, căci abia așteptăm acest moment unic și sfânt. Ne vom întâlni cu toții, ori sus pe munte dacă va fi vreme bună, ori jos la poale, dacă vremea va fi rea, și vom reface împreună acest moment de unică întâlnire cu Creatorul. Doamne ajută !

Maria Croitoru

Legendele Bucegilor

Bună seara! Am citit articolul dumneavoastră despre 28 noiembrie... știu că poate părea absurdă și în același timp exagerată reacția mea: am plâns neîncetat pe parcursul lecturii; nu a fost un plâns isteric sau trist, ci unul calm și liniștitor ca și cum mă lepădam de o povară sufletească. Mă simt foarte legată de acest fenomen, chiar dacă nu am fost niciodată în Munții Bucegi; eu m-am considerat întotdeauna o persoană cu senzații mai "speciale" ... astăzi continuă să-mi apară în mai multe circumstanțe numărul 28... știam că are legătură cu ceva important. Și iată cum articolul dumneavoastră îmi luminează sufletul. Vroiam să vă rog frumos, dacă știți și dacă există, să-mi spuneți unde pot găsi un grup sau ceva care să aibă legatură cu acest eveniment... îmi doresc enorm să țin legătura și să obțin cât mai multe informații. Din păcate eu nu pot participa anul acesta dar aș vrea să "particip" virtual. Vă mulțumesc din suflet pentru atenție.

Andreea G.



Julia Toyo (22 noiembrie 2014)

INTERVIUL DOAMNEI CU PĂLĂRIA VIOLET

Așa cum v-am promis, vă prezentăm prima parte a interviului realizat cu Doamna cu pălărie violet:

Reporter : știm că ați avut o experiență uimitoare, despre care am relatat pe scurt în primul nostru articol : Miracolul piramidei soarelui din Bucegi - articol preluat de multe pagini web și chiar de televiziuni și presă, și care a declanșat un eveniment național, pe care noi l-am numit Ziua Munților Bucegi, și pe care îl vom păstra și cinsti ca atare. Multă lume a fost uimită, unii v-au căutat în acest an la Sfinx, pe 28 noiembrie, alții au scris despre Dvs. doar ce știau din informațiile noastre, iar mulți cititori ar dori să vă cunoască povestea. S-au făcut emisiuni TV în care invitații au făcut presupuneri pe o singură frază scrisă de noi, fără însă a ne cere detalii. Așadar, revenim și vă întrebăm ce ne puteți spune pentru toți cei aflați în suferință și care caută alinare în puterea miraculoasă a Sfinxului, pentru cei care sunt doar curioși, ori chiar pentru cei neîncredători, dar care totuși se întreabă despre ce este vorba ? Vă rugăm să ne răspundeți la această întrebare pe care am primit-o de nenumărate ori la redacție : Ce este adevărat și ce este exagerare din toată această poveste ? De ce unii oameni ajunși la Sfinx pe 28 noiembrie 2013 au văzut piramida, alții doar au simțit-o, iar alții, printre care și cabanierul, au privit neîncredători, în timp ce televiziunile făceau show?

Doamna cu pălărie violet : Sunt multe întrebări, iar eu sunt un om obișnuit, și nu pot răspunde la toate; apoi, cum bine se știe, sunt răspunsuri care dau naștere la alte întrebări... Voi încerca, însă, să vă spun povestea mea, exact așa cum s-a întâmplat, și așa cum o înțeleg eu acum, pentru că trebuie spus că adeseori, pe lângă anumite lucruri trecem grăbiți, fără să le înțelegem, iar adevărurile fundamentale ni se dezvăluie târziu, uneori printr-o întâmplare, sau poate că așa e scris, nu știu, nu trăim după scenarii tv, cred însă că totul are un rost, fie că ajungem a-l înțelege vreodată, ori nu...

Doamna vorbea cu un vizibil accent străin, graseind ușor, cu o voce caldă și profundă, și o dulceață a timbrului rar întâlnită. Ascultam în tăcere, fermecați de firul incredibilei povești...



Doamna cu pălărie violet : Eram la schi, într-o regiune a Alpilor Dauphiné, neamenajată ca pârtie turistică, dar mereu folosită de noi, localnicii din Lauze. Vremea era frumoasă și pârtia se umpluse de schiori dintre cei mai nostimi și neexperimentați, veniți din toate colțurile Franței, la rudele primitive. Unii erau, în mod vizibil, pentru prima dată pe o pârtie, și râdeau, încercând să se țină drepti, apoi cădeau în tumbe repetate și, în cădere, îi antrenau și pe cei din jur, apoi se

ajutau unii pe alții să se ridice, și-apoi iar se îmbrânceau în zăpadă, iar veselia era în toi. Cu ochii la ei și încercând să-i ocolesc, într-un moment când prinsesem deja vitează, se pare că m-am împiedicat de o buturugă acoperită de gheață și, după un zbor de câțiva metri, într-o clipită, m-am trezit acoperită de zăpadă. A fost un moment scurt, din care nu am sesizat decât atât: eram singură și înconjurată de neaua albă, într-o liniște perfectă ce părea eternă, impresionantă.

Când m-am trezit, eram la spitalul din Orcières, înconjurată de medici prietenoși, care m-au făcut repede să înțeleg că avusesem mare noroc să scap cu viață, chiar dacă voi rămâne pentru tot restul vieții în scaunul cu rotile...

Am acceptat situația, căci ce puteam face?! și m-am întors acasă, unde prietenii erau mereu pe lângă mine, oferindu-mi ajutorul. Sigur că era greu în scaunul cu rotile, dar am învățat că viața merge mai departe, cu bune și cu rele, și că bucurii nesperate poți găsi chiar în mijlocul celei mai mari tristeți și disperări, dacă-ți deschizi sufletul spre a primi darul divin al miracolului vieții.

Prietenii mei organizau mereu excursii prin țară, în care puteam să vizitez și să mă bucur de peisaje minunate, apoi au organizat un tur al Europei. Așa am ajuns pentru prima dată în România, la Sibiu. Era iarnă și am dormit într-un hotel numit Dumbrava Minunată, iar din traducere, căci pe vremea aceea nu cunoșteam limba română, am înțeles că era vorba de un loc minunat. Nu înțelegeam dacă asta se referă la frumusețea peisajului, ori era vorba de mai mult, și am adormit târziu, privind flăcările focului jucăuș din vatră și gândindu-mă la

Legendele Bucegilor

posibilitatea existenței unor minuni în acel loc, la nămeții de afară, la liniștea adâncă și ciudată parcă, ce se lăsase, coborâtă odată cu cortina nopții grele...

Apoi am auzit voci, multe și îndepărtate, apoi din ce în ce mai clare : Aici, veniți aici! Ce s-a întâmplat? Un turist rănit? Nu, e o localnică, veniți repede! Un accident? E grav? Acolo, jos, în zăpadă! Mai trăiește? Copiii ăștia se avântă nesupravegheați... Nu, era o schioare experimentată...

Și în timp ce vocile se auzeau ca un vuiet aiuritor, am simțit zăpada rece ca gheața în jurul meu și am înțeles că eram în Alpi, în timpul accidentului. Mă întorsesem în timp, pentru a retrăi acel moment, și de data asta rememoram totul cu toate simțurile ascuțite la maximum, pentru că ceva se întâmplase : acum auzeam! auzeam vocile, tot ce nu auzisem atunci ori uitasem, ca multe alte lucruri pe lângă care trecem, fără a le da importanță. Și peste toate acele voci care strigau speriate și chemau în ajutor, din ce în ce mai neclare în iureșul general, una singură se distingea, o voce caldă și gravă, care rostea aproape în șoaptă, îndepărtat : Sfinxul din Bucegi...

Apoi liniște. Când m-am trezit, priveam focul jucăuș din vatră, iar prietenii mă mustrau zâmbind înțelegători : Ce-ai căutat afară la miezul nopții ? Se pare că ai căzut cu scaunul... Dacă nu te găseam, ai fi stat în zăpadă până dimineața și ai fi înghețat...

Dar eu nu auzeam decât trei cuvinte, venite din stranii depărtări, care-mi vorbeau într-un mod tainic, special : Sfinxul din Bucegi...

Desigur, memoria îmi joacă feste, mi-am zis, că doar Sfinxul este în Egipt, dar Bucegi? Ce înseamnă oare? Am întreat îngrijitoarea, mai mult prin semne : Bucegi? Iar ea mi-a răspuns: munte mare, la noi, români! și în acel moment am știut exact ce aveam de făcut: am rămas pentru totdeauna în Sibiu, spre a dezlega acest mister care mă chema parcă dintr-o altă lume: Sfinxul din Bucegi!

Am cumpărat o locuință micută într-o casă veche din centrul Sibiului, ce părea încărcată de legende, am învățat limba, am vorbit cu oamenii punând întrebări, mai întâi cu teamă și mai pe ocolite. La toate, ei răspundeau zâmbind indiferent : da, e o piatra asemănătoare Sfinxului, în Bucegi, la câteva ore de mers de-aici, dar nu-i niciun mister, e doar o stâncă...

Simțeam cu toată puterea ființei mele că m-am apropiat de o experiență esențială, unică, și că doar de mine depindea ca acest moment să fie o răscruce în jungla neștiinței și a nepriceperii mediocrității spirituale, ori o întâlnire ratată, irepetabilă și pe veci pierdută. Am căutat să mă pregătesc pentru ziua când aveam să urc pentru prima dată la acest simbol rămas parcă din alte timpuri ori lumi paralele, am citit mult, inclusiv din presa străină, și așa am aflat despre doctorul din Hamburg. O pură întâmplare – sau care așa părea la vremea respectivă – a făcut să pot lua legătura relativ ușor cu el, și doctorul mi-a spus, cu o voce caldă și blândă, care în mod ciudat îmi părea cunoscută parcă, deși sigur niciodată nu o mai auzisem până atunci : Sfinxul din Bucegi? Da, mergeți să-l vedeți, trebuie să vă duceți la Sfinx pe 28 noiembrie... Nu pot să vă spun mai mult și nici n-ar avea rost, mergeți și veți înțelege!

Legendele Bucegilor

Și astfel, cu inima plină de o emoție de nedescris și cu sufletul deschis spre toate tainele universului, în ziua indicată am ajuns la Sfinx...

În acel moment, ochii doamnei păreau că s-au luminat parcă de o sclipire interioară, stranie și fermecătoare. Apoi, în tăcerea care s-a lăsat, am înțeles că rememora acele prime clipe magice ale Marii Întâlniri cu Sfinxul și puterea lui miraculoasă, cu Piramida Soarelui, apoi trecerea de la speranțele cele mai intime, la însănătoșirea incredibilă... și pentru că nu voiam să o deranjăm mai mult, ne-am retras, cu promisiunea că vom reveni pentru a continua discuția. Din pragul locuinței, doamna ne-a spus zâmbind tainic și cu multă căldură:

Doamna cu pălărie violet : Pentru că se apropie un an nou, le doresc cititorilor Dvs. ca 2014 să fie anul trezirii marelui spirit al universului ce doarme înlăuntrul fiecărei ființe, pentru ca tainicele adevăruri, cele acum pierdute în tumultul acestei noi ordini universale, să ne străbată cugetul în lumină, iar marile adevăruri fundamentale să strălucească din nou, ca în momentul unic, primordial!

Am plecat mulțumind călduros și cu recunoștință doamnei cu pălărie violet, și rămânând pentru multă vreme marcați de vorbele ei, cărora parcă, pe zi ce trece, le găsim noi și noi înțelesuri... Fie ca urarea ei să se împlinească!

[Iulia Toyo \(30 decembrie 2013\)](#)

VIAȚA DUPĂ MOARTE

Interviul Doamnei cu pălăria violet, partea a II-a

Așa cum v-am promis, am așteptat momentul prielnic unei noi întâlniri cu "Doamna cu pălărie violet", pentru a-i prezenta întrebările primite de la cititorii noștri. Mesajele Dvs. au fost multe, iar șirul întrebărilor nesfârșit. Făcusem o listă de câteva pagini cu cele care ni se păruseră mai importante. Doamna a privit lista surâzând ușor...

- Înțeleg interesul pe care aceste probleme îl au pentru cei mai mulți oameni, a spus ea în cele din urmă.

Multe din aceste întrebări m-au frământat și pe mine, și la multe dintre ele încă nu am găsit un răspuns.

Dar ceea ce vreau să vă povestesc acum este o întâmplare petrecută anul trecut, în 28 noiembrie, de ziua Munților Bucegi, chiar în momentul Miracolului Piramidei Soarelui de la Sfinx.

După cum știți, datorită televizării articolului publicat de Iulia Toyo pe acest site, muntele s-a umplut de oameni veniți din multe părți ale țării și chiar din alte țări, unii cu credință, oameni curați și simpli, alții însă dornici de spectacolul unui fapt divers online. Au fost chiar și câțiva oameni nepricepuți și superficiali, "licențiați în tehnologie misterică", veniți cu aparate de filmat "de multe milioane" cum le prezentau ei înșiși, sperând că vor da lovitură vieții cu reportaje de senzație, dar

Legendele Bucegilor

care la plecare, dezamăgiți că nu filmaseră un senzațional pe care doar mințile lor cu imaginație kitsch îl putea aștepta, au scris că de fapt ei veniseră doar așa, dar nici nu crezuseră vreodată...

Desigur aceștia nu sunt importanți, însă este trist faptul că au încercat să denigreze un moment în care mulți credincioși și-au deschis sufletele în fața măreției muntelui, unii văzând, iar alții simțindu-se străbătuți de energia miraculoasă a Sfinxului, misterul arătându-li-se de bună seamă diferit celor ce-l așteptau cufundați în meditație, față de cei ce-l așteptau făcând poze, sufocați de aparate și blițuri. Și ca să răspund totuși la una din întrebările cititorilor Dvs.: bineînțeles că eram acolo, ca întotdeauna; însă desigur că nu port totdeauna o pălărie mov, chiar dacă, pentru cea mai multă lume, așa am rămas cunoscută din articolul Iuliei Toyo.

Dar ca să revin la acea **minunată zi de 28 noiembrie** 2013... De ce o numesc minunată? Nu doar pentru miracolul de-acum cunoscut al Piramidei Soarelui, ci pentru că în acel sfânt moment am avut o incredibilă revelație: **Viața de după Moarte există!**

Mă îndepărtasem de Sfinx, pentru a căuta **Poarta** despre care Iulia Toyo a scris că se deschide spre o altă **Lume**, exact în momentul formării Piramidei, în perimetrul de energie pozitivă ce se crează între **Piramida Magică** formată de razele soarelui deasupra Sfinxului și corespondentul ei din jurul Crucii Eroilor. L-am întâlnit acolo pe domnul inginer Valeriu Tornea, șeful laboratorului experimental, venit pentru a-și verifica

schitele și calculele anterioare, făcute după hărțile lăsate de speologul Tufeanu în noiembrie 1952.

Apoi l-am văzut pe profesorul Șerbu, din a cărui bibliotecă păstrată în familia sa de două generații de cărturari citisem mărturii cutremurătoare ale celor ce văzuseră **Poarta** și, prin ea, **Lumea de Dincolo...**

M-am apropiat de profesor și abia târziu am observat că el vorbea cu un țăran pe care aș fi putut să jur că nu-l mai văzusem până atunci... Probabil a urcat pe cealaltă parte a muntelui, mi-am zis, și tocmai a apărut de după vreo stâncă. Discuția părea extrem de interesantă și am ascultat tăcută. Omul îi spunea profesorului că trebuie neapărat să meargă cu el mai în jos, înspre Jepii Mici, iar acolo să treacă șanțul fără întârziere...

M-am luat după ei, complet nedumerită, mai ales că în jurul meu părea că se adună tot mai multă lume. Probabil sunt oamenii veniți la Sfinx, am gândit în treacăt, or fi aflat și ei de **Poartă**. Însă ceva îmi părea ciudat, și abia târziu am înțeles că ceea ce mă uimea era îmbrăcămintea lor, ce părea parcă dintr-un alt timp. Apoi am recunoscut în mulțime o rochie ce semăna mult cu cea din fotografia de nuntă a mamei mele.

Dar asta era imposibil, căci rochia fusese unicat și nimeni n-o mai purtase vreodată, iar mama nu mai era. Și totuși... Aș fi vrut să mă întorc, să văd mai bine, să strig "Mamă!", însă aproape fără să-mi dau seama cum și când, m-am văzut trecând un șanț luminat puternic de razele roșietice ale soarelui la asfințit. Profesorul mă trăgea de mână, speriat. M-am întors căutând cu disperare rochia, dar în urma mea totul dispăruse.

Legendele Bucegilor

- Domnule Profesor, l-am întrebat mirată, unde este țăranul cu care vorbești adineauri? Și toți oamenii aceia ciudați, cu hainele lor învechite?

- Doamnă, mi-a răspuns el răsufând parcă ușurat, nici n-am știut că v-ați luat după mine și ați trecut Poarta... Bine că în ultimul moment v-am văzut și v-am tras peste prag exact înainte de închiderea ei, căci altfel ați fi rămas captivă într-o altă lume, paralelă, poate fără posibilitatea de a reveni vreodată printre noi...

Din ce în ce mai nedumerită, l-am întrebat pe profesor despre ce e vorba. El mi-a explicat că așa cum **Einstein, Roberto Lanza** și mulți oameni de știință cunosc deja, viața de după moarte există, iar separația între **trecut, prezent și viitor** nu există în realitate, ea fiind doar o **iluzie** a noastră, datorată faptului că așa am fost învățați să gândim și să imaginăm lumea. Probele existenței vieții de după moarte au fost descoperite de **fizica cuantică**, în special în **biocentrism**, unde conceptul morții nu este decât fructul conștiinței noastre. Pentru **biocentrism**, universul există doar pentru că el există în conștiința individuală și colectivă, fiind astfel relativ ușor de înțeles pentru oricine existența universurilor paralele. Nu universul crează viață, ci el este creat de noi, la fel ca și celelalte concepte de spațiu și timp, care sunt simple instrumente ale imaginației noastre. Astfel, **moartea** nu există într-un sens real, decât pentru că noi o asociem corpului nostru fizic.

În acest fel se presupune că tot ce se petrece aici, în acest moment, de fapt se produce în același timp în multiple

universuri, teorie ilustrată științific prin experimentul celor două fante ale lui **Thomas Young**, prin care se demonstrează cum fotonii sunt filmați trecând prin fante, urmele lăsate de ei fiind însă complet diferite de ceea ce se vede pe film – adică printr-o singură fantă, ceea ce de fapt dovedește că **realitatea nu ar fi reală**, ci relativă față de timp și percepție. Astfel, particulele lui Young își schimbă comportamentul în funcție de situația de a fi văzute de om sau nu, adică trec printr-un proces ce implica în fapt conștiința umană, așa cum de exemplu, cerul pe care îl vedem albastru, cu ajutorul unor modificări ale celulelor noastre poate fi perceput roșu, ori făcând un zgomot straniu, etc.

Și iată cum explică Robert Lanza teoria vieții de după Moarte: "În timp ce noi murim – respectiv corpul fizic, viața noastră devine ca o **Floare Vie** care va reîncepe să înflorească în multe **universuri paralele**". Astfel viața devine o aventură care transcede maniera noastră de gândire liniară, moartea neexistând într-un spațiu temporal, iar **nemurirea nu înseamnă de fapt o existență perpetuă în timp, ci ea există în afara timpului**.

Mi-am dat întâlnire și anul acesta cu profesorul Șerbu și, cine știe, poate că împreună vom reuși să trecem **Poarta** din nou, ea nefiind deschisă decât într-o singură zi din an, ziua sfântă de 28 noiembrie, și doar câteva momente, chiar atunci când piramida razelor de soare începe a se forma deasupra Sfînxului și a-și face simțită încărcătura energetică.

Legendele Bucegilor

Am mulțumit “Doamnei cu pălăria violet” și am rugat-o să ne cheme când va fi disponibilă pentru continuarea discuției, fiind ferm convingși că vom avea încă multe de aflat și de învățat.

Vă transmitem totodată urările ei de sănătate, regăsire și reintegrare în Marele Spirit al Universului!

Julia Toyo (14 august 2014)

SPIRITUL MUNȚILOR BUCEGI

Se trezise dinaintea ivirii zorilor și mergea singur, pe muntele acum pustiu, călcând apăsat pe albul violet al zăpezii.

Violet... Câte interpretări ciudate, și unele chiar scandaloase, pot da oamenii unei culori divine... Printre norii plumburii, raze timide mijeau de ziuă. O nouă zi, pe acești munți aflați parcă la capătul unei lumi. O lume de legende, de mister, de tainice adevăruri, pierdute în tumultul unei noi ordini universale...

Bătrânul mergea agale, spre nicăieri, îmbrățișând cu privirea zările ce se profilau parcă, din ce în ce mai mult, fără niciun orizont. În jurul lui, piscurile Bucegilor, văile și coamele, totul părea ca la începutul lumii. Al căreia dintre ele, însă ?

Căci Bătrânul se afla între două lumi: cea veche, a marilor adevăruri fundamentale și sfinte, o lume apusă, și această lume nouă, ciudată, pe care n-o înțelegea...

Ieri, muntele se umpluse de oameni veniți din multe părți ale lumii. Oameni ciudați, care voiau să vadă o minune televizată, în direct. Trimiși speciali de la televiziuni, cu aparate ultrasofisticate, de filmat mistere. Ziceau că citiseră un articol. De fapt, nu ziceau. Dar îl citiseră. Unii îl numeau satiră, alții mărturie, iar alții îl analizau cu echipe întregi de specialiști ("cu aparate de multe milioane"), licențiați în electromisterică, tehnomagie, biosecretizare, logisticomistery ori psyhotaine. Veniseră și câțiva oameni vulgari, nepricepuți și superficiali, mai mult sau mai puțin tineri, însă cu toții fiind rezultatul a ceea ce tehnica ciudată a acestei noi lumi a creat sub numele de "internauți", un fel de oameni virtuali, veșnic vii într-o lume care nu există, pentru a se agita nervos și într-un limbaj lipsit de decență, cu pretenții de comunicare. O lume care a inventat "datul de capete în gură" virtual...

În depărtare, zăpada semăna cu valurile înspumate ale unor mări ce și-au pierdut țărmurile. La fel ca și el, bătrânul rătăcit în propria-i vatră, veșnic rătăcitor prin timpuri paralele...

Veniseră și câțiva oameni cu credință, simpli și curați, care și-au deschis sufletele în fața măreției muntelui și a vanității televiziunilor, care i-au ironizat mai târziu, cu nonșalanță, telegenie și rating. Și nu s-a amintit nimic despre simbolul "doamnei cu pălărie mov", descoperit pe micul sigiliu din evul mediu, și aflat în strânsă legătură cu tainele Kogaionului... Dar cine să mai știe aceste lucruri, în aceste vremuri, în care

Legendele Bucegilor

orizonturile par a se fi prăbușit în jurul unor entități autosuficiente...

Acum, când toți au plecat, muntele a rămas părăsit, ca o fostă vedetă bătrână, ori care s-a îngărășat. Muntele a dezamăgit, pentru că nu le-a dat fotografiilor cu autograf : “*Mister online, semnat cu drag, Sfinxul...*”

Bătrânul mergea tot mai greu prin zăpada ce începuse a căpăta vagi reflexe de lumină. Un observator atent ar fi văzut cum din ochii lui adânci, două lacrimi se prelingeau pe fața brăzdată parcă de toată suferința lumii adunată la un loc, pierzându-se încet în barba lungă și albă, ca o poveste nespusă... Nu mai știa încotro plecase, și nici de ce, ori de când. Poate că trecuse o zi, ori poate un secol. Ori poate că asta nici nu s-a întâmplat vreodată, și că lumea nu-i decât o închipuire de-a lui, un bătrân ce a visat odată, demult, că într-un colț de lume și de rai, există un munte magic...

Nota redacției: nu vă mai obosiți să vă adunați echipele de specialiști pentru a demonstra că acest bătrân nu există, vă spunem noi de-acum : Nu, Bătrânul nu există. Este doar un vis. Un spirit. Spiritul Munților Bucegi...

[Iulia Toyo \(4 decembrie 2013\)](#)



CONFIRMĂRI INEDITE

Există argumente solide care vin în sprijinul ideii că la Bușteni se află o poartă spre lumea nevăzută a Bucegilor. O doamnă din București, proiectantă de profesie, primește de 12 ani niște comunicări din neștiut, într-un alfabet necunoscut pe Terra.

Doamna a fost, împreună cu un grup de radiesteziști, în platoul Bucegilor, unde a efectuat o serie de măsurători. Nu numai că rezultatele au fost surprinzătoare, dar unii dintre participanți au „văzut”, printr-o fereastră spațio-temporală, lucruri incredibile.

Într-o lume paralelă cu noi, în aceste locuri în care vechi legende spun că sunt ascunse comorile dacilor, grupul de radiesteziști a văzut rachete cosmice și ființe extraterestre lucrând în jurul lor.

Și dacă sînteți tentați să nu dați crezare unor astfel de afirmații, iată ce spune celebra supranumită și tomograful viu, nevăzătoarea, care pune diagnostice mai precise decât doctorii: "Acolo este trecutul omenirii. Dar nu e vorba de omenirea cea de acum două mii de ani, ci de cea cu mult mai demult".

"La Sfinxul din Bucegi, care este apărătorul țării noastre, vine un șuvoi puternic de energie. Când această energie va slăbi, cineva va pătrunde sub Bucegi și va găsi înscrisurile și semnele care ne vor arăta ce avem de făcut în continuare".

Legendele Bucegilor

Care înscrisuri și care semne? Cine le-a lăsat, când și de ce? „Înapoia populațiilor cunoscute în antichitatea greco-romană sub numele de geți și daci se întinde o lungă serie de mai multe mii de ani, o istorie înmormântată a unor mari evenimente, a căror importanță a trecut departe peste orizontul acestei țări, istoria unei națiuni geniale, puternice și glorioase, care, cu mult înainte de timpurile troiane, fondase cel dintâi imperiu vast al lumii, întemeiasse prima unitate de cultură în Europa și pusese bazele progresului moral și material în Asia de apus și în Africa de nord”.

Așadar, o populație veche de milenii, străbunii străbunilor noștri daci, ne-a lăsat un tezaur de știință ascuns în inima Bucegilor, păzit de misteriosul Sfinx, în tunele care se întind pe distanțe uriașe, protejate de energii necunoscute, o lume a misterelor a cărei poartă este la Bușteni și un drum, drumul secret al dacilor.

[Iulia Toyo \(2010\)](#)



ENERGII MISTERIOASE

Relatările câtorva locuitori ai orașului Bușteni au demonstrat că, într-adevăr, în acest loc, legenda și paranormalul, înțelegând prin acest cuvânt acele fenomene pe care le percepem, dar nu le putem explica, își dau mâna cu realitatea înconjurătoare.

Aceștia spuneau următoarele: "Fiind noapte nu putea fi vorba de alpiniști. Cred ca sunt fenomenele paranormale. Am auzit de existența unui depozit dacic, un tunel necunoscut, în zona Caraiman - Omu."

"Știi că în zona Omu există un flux de reîncărcare bilologică. Cu ani în urmă am găsit acolo niște unguri, din Ungaria, care spuneau că au venit special să se reîncarce energetic. Deci știau ei ceva. Mai cunosc faptul că pe creasta Omu - Găvane - Doamnele există o zonă energetică deosebită, de natură necunoscută. Sus, unde s-a montat crucea pe Caraiman, constructorii au găsit acolo platforma făcută. Era ca o pistă de aterizare, făcută poate de extraterestri".

„Am văzut în mai multe seri, sus pe munte, lumini. Odată, când am ajuns în vârf cu niște prieteni, eram morți de oboseală, dar după zece minute toți eram revigorați de parcă nu urcasem pînă acolo. Militarii de la releul de pe Coștila studiază de mulți ani, cu aparatură specială, o energie necunoscută, izvorâtă din legătura Sfinxului nostru cu cel de la Gizeh, Egipt, dar și cu un altul din America de Sud”.

Iulia Toyo (2010)

LUMINI MISTERIOASE

Cu câțiva ani în urmă, într-o nopate, s-au observat pe Valea Cerbului o serie de lumini bizare, pe versantul sud-estic al Caraimanului.

Date fiind condițiile existente, noapte, uneori ceață, vânt și chiar ploaie, dar și locul unde acestea au apărut, la jumătatea peretelui vertical și în poziții diferite, ideea unor alpiniști în ascensiune era exclusă.

Una dintre lumini s-a desprins de versant, a efectuat o buclă maiestuoasă prin văzduh și a dispărut între Colții Morarului, fără a-și pierde din intensitate și formă.

[Iulia Toyo \(2010\)](#)



DINCOLO DE VREME

Cu siguranța, mulți dintre dumneavoastră, pornind în drumețiile menite să vă dezvăluie tainele Bucegilor, luându-vă ca punct de plecare frumoasa stațiune montană Bușteni, nu v-ați gândit nicio clipă că, dincolo de frumusețe, relaxare și sănătate, orașul de la poalele Caraimanului ascunde nenumărate alte enigme, fiind o adevărată poartă spre lumi pe care doar le bănuim că există.

Însăși denumirile locurilor sunt învăluite în necunoscut, originile lor nefiind nici acum elucidate. Bătrânii spuneau falnicilor palate de piatră, străjuite de misteriosul Sfinx, Buceci, nume care, după unele păreri, vine de la stăpînul acelor pămînturi, un anume Buceac, în vreme ce alții susțin că denumirea se trage de la pluralul cuvîntului "buceac", care înseamnă un covor verde și moale de muscinee, plante care abundă prin acele locuri.

Primele mențiuni despre Masivul Bucegi se pierd în negura vremurilor, dar găsim consemnări exacte în 1592, când locuitorii din vechea cetate a Râșnovului au cumpărat pășuni pe Valea Cerbului, obligându-se în fața domnitorului Mihai Viteazul să plătească o arendă și în folosul mănăstirilor.

Trecând însă de istoria știută de noi, orașul Bușteni este punctul de plecare spre o lume tainică, care așteaptă să-i fie dezlegate enigmele... [*Iulia Toyo \(2010\)*](#)

EXTRATEREȘTRII DIN TUNELUL TIMPULUI

De la Cabana Babele (2200 m) coborâm spre vest, traversăm câteva viroage și după 10-15 min ajungem deasupra unei zone stâncoase, de unde poteca se strecoară către dreapta, printr-un mic culoar și conduce pe Piciorul Babelor, de-a lungul căruia traversează o zonă de bolovănișuri și ajunge curând într-o șa largă.

Exact după 15 minute, ajunși în zona stâncoasă, dacă facem 10 pași spre stânga, îndepărtându-ne de potecă, vom găsi o groapă de dimensiuni mici la început, străjuită de niște semne ciudate, fără înțeles, și care apoi se lărgește, după spusele unui renumit profesor de la Universitatea Sorbona care însă, de teama amenințărilor primite, nu și-a dat numele, trimitându-ne doar un mesaj cifrat.

Este intrarea în tunelul timpului, găsită pentru prima dată de extraterestii veniți în căutarea tainelor universului. Nu puteți intra, pentru că ei sunt încă acolo și nu permit nimănui apropierea de această descoperire uluitoare. Noi vă semnalăm poziția exactă, doar ca să știți să ocoliți cu grijă locul, deoarece uneori extraterestrii ies din tunel și numeroase grupuri ne-au semnalat faptul că nu sunt foarte prietenoși, aceasta fiind singura lor portiță spre lumea din care au venit în urma cu câteva mii de ani, și singura lor posibilitate de întoarcere.

De altfel, și pe noi ne amenință mereu, ba chiar intră online pe site pentru a deruta cititorii: când vedeți online galben, să știți

că ei sunt! Dar iată, chiar acum, o echipă de-a noastră plasată la observatorul de la Babele ne semnaleză faptul că au văzut doi tineri, o fata și un băiat, intrând în tunel... Vai, ce păcat că nu a fost nimeni în apropiere, să-i oprească! Nu se știe dacă vor mai ieși vreodată; știți bine ce s-a întâmplat cu Elodia, nu mai comentăm...

Pentru cine îi cunoaște: fata era îmbrăcată în hanorac roșu, pantaloni albaștri, căciuliță mov și avea un rucsac verde; băiatul avea o salopetă albastră, căciulă neagră, rucsac maron. Au trecut deja două minute; dar iată, la intrarea în tunel, se vede o mișcare: iese cineva foarte greu, nu-mi dau seama de ce...

Vai, sunt doi bătrâni care abia se târăsc cu greu până la potecă. Bătrânica este îmbrăcată într-un hanorac roșu, cu pantaloni albaștri și târăște după ea un rucsac verde; bătrânelul este îmbrăcat în albastru, cu un rucsac maroniu...

Echipa noastră ajunge chiar acum lângă ei și-i întrebă cine sunt. Ni se transmite prin fir că bătrânii au Alzheimer și nu-și amintesc nimic, nici cine sunt, nici cum au intrat acolo...

Dar ce se întâmplă? Un bruiaj... se pare ca nu vom mai putea transmite... Extraterestrii au interceptat transmisia și nu ne mai lasă! Dar vă promitem că vom reveni, imediat ce legăturile vor fi restabilite...

[Iulia Toyo \(2011\)](#)

RAPORT SECRET

Către Departamentul Apărării SUW,

În urma cercetărilor dispuse de *** (nume de cod*) în conformitate cu Directivele SUW și Nota de serviciu nr.276/28 noiembrie 1981, ca reprezentant al Grupului de Cercetare și Expertiză**, vă aduc la cunoștință următoarele:

În anul 1982 m-am prezentat împreună cu echipa tehnică și operativă de cercetători de înaltă clasă din cadrul Departamentului SUW, în locația “Munții Bucegi” din România.

Timp de peste douăzeci de ani am făcut cercetări amănunțite, constând în forări ale muntelui, săpături și dizlocări de blocuri stâncoase, măsurători de radiații și analize de aer, apă și sol, precum și analize bacteriologice, am cercetat gospodăria țărănești, studii istoriografice și chiar folclorul local, păstrător de datini ce puteau aduce explicații suplimentare în munca de cercetare.

În urma tuturor acestor demersuri, am redactat următoarele concluzii pe care vi le transmit în raport secret, fiind date de cea mai mare importanță nu doar în ceea ce privește enigma trecutului, dar și viitorul umanității, responsabilitatea noastră în urma dobândirii acestor informații esențiale fiind covârșitoare nu doar pentru destinul planetei, ci al întregului univers:

- Pe toată lungimea Munților Bucegi, în adâncurile pământului, am descoperit o rețea imensă de tuneluri și încăperi secrete, fără legătură cu exteriorul, improbabil de a fi fost făcute de mâna omului, conținând aparate extrem de sofisticate.

- De-a lungul tunelurilor există locații mistice, aflate într-o legătură indubitabilă cu antice locații sacre de pe pământ. În documentele anexate AWX1, AWX2 și AWX3 voi proba științific existența de netăgăduit a acestor legături.

- Unul din tuneluri străbate un baraj energetic ce transformă orice obiect plutitor într-un praf fin, la capătul căruia aflându-se o imensă poartă din piatră. În urma tuturor cercetărilor noastre, pot afirma cu probele din anexele BW1-BW13 că aceasta duce spre o altă lume paralelă și într-un timp definit de caracteristici ce ne-ar fi permis pătrunderea, însă nu și reîntoarcerea în prezent. Am abandonat cercetările pe această pistă.

- Căutând tezaurul îngropat de Zamolxis în scopul apărării locuitorilor, am constatat că el se întinde pe o rețea de tuneluri ce ia forma unui lup imens cu gura flămândă și colți feroși, ca în iuresul unei aprige vânători. Cercetând straturile de comori, putem afirma că ele au fost sporite de nenumărați domnitori și conducători de-a lungul timpului. Valoarea este inestimabilă !

- Pe un picior de munte aflat la deschiderea unei pajiști înalte, am descoperit anomalia magnetică numită Gura de Rai și întâlnită și în tradiția populară, nu doar o locație cu acțiuni incredibile asupra organismului uman, însă, așa cum au evidențiat cercetările ce urmează a fi menționate în anexe, Tabel WX10-WX20, sacralitatea acesteia este un mediu între

Legendele Bucegilor

Cer și Pământ, materializându-se într-o cale ce duce spre Rai, motiv pentru care, pe vremea Basarabilor, platoul Bucegi era interzis muritorilor. Vom reveni în următoarea misiune.

- Pe Valea Ialomiței, în partea estică a masivului, cercetările noastre au descoperit un lac subteran imens, Locul Celor Sapte Izvoare, în apa cărora analizele noastre au relevat nivelul bacteriologic egal cu 0. Marele Zeu Zamolxis de acolo bea apă.

- Nivelul radiațiilor înregistrat pe creste este imens, noi neputând să-l măsurăm cu exactitate, deoarece instrumentele noastre de măsură nu au fost suficient de performante și au cedat la efortul uriaș, ce le-a depășit posibilitățile. Am reușit însă să localizăm Triunghiul de Aur, în ale cărui colțuri se află energiile impresionante și nemaîntâlnite în niciun alt loc de pe pământ.

- Aparatele aflate în tunelurile secrete din adâncuri ne-au permis să vizualizăm întregul trecut al omenirii, datele fiind înregistrate în Anexele WXX1-WXX7789.

- Aceleași dispozitive ne-au permis să vedem și viitorul, date pe care.....”

Aici se întrerupe raportul secret pe care satelitul nostru l-au interceptat printr-un uimitor accident energetic-radiologic și pe care, neștiind unde să-l transmitem, îl publicăm în speranța că cei ce dețin orice fel de amănunte ne vor contacta în vederea unui schimb de informații mai detaliat.

Vă mulțumesc pentru atenție și interes, și

Julia Toyo (10 decembrie 2010)

MISTERELE BUCEGILOR

Seara se lasă tot mai neagră și grea, focul arde jucăuș în vatră, umbrele nopții se-adună la geamul ascuns de storuri mohorâte. Mă așez în fotoliul imens îmbrăcat în piele de Cordoba, în fața biroului din mahon, scaldat de lumina celor trei sfeșnice ce-și trimit razele pe cartea veche, cu pagini roase pe la colțuri, de trecerea timpului : Opera lui Sigmund Magnificus... O istorie a omenirii de dinainte de goți și vizigoți, a unei națiuni ce a trăit aici cu mii de ani înaintea dacilor și a romanilor, fondatorii celui dintâi vast imperiu ce a înscris pagini glorioase în istoria primei civilizații a Terrei, punând bazele culturii și a progresului moral în toate continentele lumii vechi...

Trecutul omenirii, ca și viitorul, se află îngropat sub stâncile colțuroase din care se ridică mândru spre înaltul boltei cerești, Sfinxul Bucegilor. Stâncile acestea ascund înscrisuri și semne, taine cumplite despre trecutul misterios, dar și despre viitorul încețoșat... Energia emanată de Sfinx, pe care de bună seamă, toți cei care au trecut pe-acolo au simțit-o și n-o vor uita, se va sfârși într-o zi... Iar ziua aceea va fi cumplită, căci abia atunci vom putea accede la secretele demult îngropate în stânca rece, aflând taine terifiante despre abnormalities geotelurice, despre celebrele “gates” into the world of fairy, aflând totodată și rațiunea pentru care inteligențele colosale ale acelor timpuri de glorie au găsit de cuviință să le ascundă de ochii și judecata

Legendele Bucegilor

urmașilor, atunci când șuvoiul de energie - care așa cum deja se știe din surse nu pot fi divulgate potrivit legilor țării în următorii cincizeci de ani – va dispărea, încetând astfel a proteja tărâmul românesc și locuitorii munților și pitoreștilor împrejurimi.

Pagini întregi stau mărturie tainelor de netăgăduit ce nu se lasă dezlegate... Obiectivul aparatelor foto, care focalizează imaginea în pătratul distanței focale și unghiuri de câmp ale luminozității superangulare!

Deschiderea diafragmei obiectivului în raport diametric $f!$ cu distanța focală, astfel încat cantitatea de lumină ce intră în aparat determină diafragma $f/14$, ceea ce face imposibilă fotografierea anumitor porțiuni de stancă...

Obturatorul este deseori supus unui control în trepte al duratei de expunere, trecând forțat din poziția leaf shutter, în focal plane shutter! Înțelegem astfel de ce anumite fotografii prezintă imagini din îndepărtări inestimabile de acele locuri, suprapuse peste altele, de detaliu, luate chiar din subteranul pietrelor ce înconjoara Sfinxul...

În același timp, la multe aparate foto, vizorul este transformat în Single Lens Reflex, în momentul expunerii acesta ridicând o oglindă care înregistrează secrete nebănuite...

La cabana Omu, există o porțiune de 50 de metri cubi în care pietrele în forme de paralelipiped nu pot fi fotografiate, ele schimbându-și forma și alcătuirea în fluide care se dezintegrează spre văile adânci de sub porțiunea numită Pridvor. Mici bucățele din acestea sunt deseori vândute pentru

puterea lor miraculoasă în eradicarea foametei - prin senzația de sațietate pe care o singură piatră de o anumită culoare ți-o dă -, sau beduinilor ce cutreieră deșertul în lipsă de apă, pentru crearea stării de sațietate și confort - chiar și termic, în sprijinul călătorilor ce peregrinează înspre calota glaciară, ori pur și simplu pentru asigurarea confortului conjugal și al câștigurilor financiare ocazionale, ori chiar, în cazul anumitor pietre – desigur, vândute cu un preț mai substanțial, al marilor lovituri financiare și de stat, pentru aceasta însă fiind necesare și alte componente alese cu grijă din perimetrul subteran al Gurii Diham, doar de puținii cunoscători care au descoperit stânca cea bleu-gri de fix 3.38 metri pătrați, ce blochează tunelul timpului... Oh, în fine... cred că deja am povestit mai mult decât trebuia, poate că despre asta vom vorbi altădată...

Toate acestea au făcut ca în data de 28 noiembrie 19.., în cea mai mare taină, să se adune în acea zonă personalități uriașe ale lumii : John Kepler, cercetător N.A.-SUA, venit cu o întregă echipă de oameni de știință, urmat de Xin Qing - director la Royal Chinese Academy – acesta incognito, datorită lipsei de transparență în relațiile externe, Hans Ohm – directorul Departamentului German de Explorare Interspațială, Aris Kalos – referendul Academy of History from Greece, personalități ilustre ale cercetării, tehnicii și ingineriei genetice, vârfurile inteligenței lumii de cercetare a zilelor noastre.

Raportul lor a rămas secret.

Se pare însă, după cum s-a aflat din surse ce nu pot fi dezvăluite, că aceste somități de fapt nici nu ar fi căzut de acord asupra unui raport comun, cercetările lor ducând pe piste

Legendele Bucegilor

complet diferite... Astfel, în ceea ce privește stâncile albe din Valea Diham, măsurătorile unora dintre participanți (nu le-am putut afla pe toate, multe fiind păstrate sub cea mai strictă supraveghere) arată valori de temperatură atât de diferite, încât noi nu putem decât sa le enumerăm aici și să vă lasăm să vă faceți singuri o părere, noi nemaiputând înțelege nimic :

- Stan Kepler (nepotul lui John Kepler dinspre mamă, fiul matusăi sale care l-a rugat insistent să-l ia cu el în această expediție științifică, el nemaivând posibilitatea efectuării unui concediu în Bucegi, deoarece își efectuase zilele în Caraibe) a măsurat pe suprafața stâncilor 60 de grade Celsius.

- Xin Qing – nu directorul, ci un alt membru al echipei, însă aceștia au venit toții cu același nume, pentru a putea folosi un singur pașaport – a măsurat o temperatură a acelorași pietre de LR6 grade !

- Perseus Kalos, membru al delegației grecești, nu a măsurat deoarece a uitat să ia un termometru, plecând în grabă, însă studiind aurolele boreale și determinând lungimea unui grad de meridian, a putut consemna fără dubii o valoare de -22500 grade Celsius.

- George Kepler (celălalt nepot de unchi al domnului John Kepler, din partea opoziției democratice de care trebuia să țină seama cu desăvârșire înaintea plecării într-o cercetare de durată) afirmă valori, nici mai mult, nici mai puțin decât... centigrade !

Ar mai trebui consemnat doar că Mr Levy Bean, medicul the Association of G.D.A, a notat în foile de urmărire a membrilor

echipei că aceștia acuzau cu toții amețeli, pierderi de echilibru și memorie, pusee de dual personality - ba chiar Multiple personality, scrisese asistentul său, Vasile Dintrevăi, dar Mr Levy a șters deoarece nu putea accepta ca un importat dintr-o țară mică să-l contrazică.

Firește, raportul medicului a fost la rândul său anulat de o comisie autointitulată Screening Committee, sub care știm cu toții că se ascund Spiritele Pădurilor ce înconjoară mirificul peisaj de pe coasta muntelui, de nimeni văzute vreodată, din timpuri străvechi..

Luna îmi bate timid în geam, în timp ce focul tremură obosit, alungând raze calde pe pereții căptușiți în papyrus Versailles...

Obosit și cufundat în gânduri grele, închid cartea în care misterele lumii rămân sub lacăt tainic, pentru încă o veșnicie, nedezlegate...

Dar dacă, totuși... ?

[Iulia Toyo \(5 iulie 2013\)](#)



SECRETUL DIN PEȘTERA IALOMIȚEI

Continuăm să vă aducem noi probe și mărturii despre misterele Bucegilor. Iată un document primit azi-noapte târziu, fiind sustras din arhive ce nu pot fi numite... Vă rugăm să păstrați în mare taină cele citite, respectați secretele munților îngropate în galerii subterane de veșnicii!

Călugărul părea neîngrijit și speriat, cu barba răvășită ca după o furtună violentă cu grindină și alunecări de teren pe vârful muntelui, de unde tocmai coborâse. Vorbea grăbit și gesticula întruna, cu mintea tulburată:

"Mă aflu de mult timp în mănăstirea din Peștera Ialomiței, săpată din voia Domnului dar în mod natural și cu mii de ani în urmă, în inima unor munți miraculoși în care scenele dramatice umplu nopțile de mistere înfiorătoare... Zile întregi de posturi și alergătură cu turiștii prin galeriile amenajate pentru vizită, pe scări alunecoase și podețe de lemn vechi, ros de cari și putrezit de apele adâncului, urmate de nopți de nesomn și veghe, cand spiritele peșterii se trezeau și începeau spectacolul nocturn, m-au epuizat, ajungând acum doar un spectru al tânărului robust ce venise aici cu ani în urmă. Mi-a plăcut dintotdeauna peisajul mirific al munților falnici și al brazilor verzi, veșnicia lor, aerul proaspăt și mirosul de cetină; mi-a plăcut să-i întâmpin pe credincioșii care veneau să aprindă o lumânare, să le dau sfaturi de credință și binecuvântare întru Domnul; mi-a plăcut

să-i conduc pe copiii veniți în vizită prin toate galeriile sub lumina reflectoarelor colorate, să le vorbesc despre minunile lăsate de Domnul pe pământ, înlăuntrul lui precum și deasupra.

Apoi au venit oameni bolnavi, care se rugau de sănătate. Milă mi-a fost de aceste suflete chinuite, și m-am rugat de spiritele peșterii să-mi dea puterea de a mă pune în slujba binelui, așa cum mi-a fost chemarea dintotdeauna. Astfel că în fiecare noapte coboram în galeria prin care curge izvorul de apă vie și apă moartă – cel despre care s-a scris în câteva hrisoave antice, pe care lumea însă nu le-a crezut, numindu-le basme – și umpleam sticlucțe mici și plate, dintr-acelea de vodka Rustika, pe care le lăseau turiștii pe iarba arsă, în urma grătarelor și a focurilor aprinse prin păduri, sticle de buzunar cum se mai numesc, deoarece sunt tocmai potrivite să le ascunzi în buzunarele sutanei fără a atrage atenția, mai ales că oricum nimeni nu ar înțelege de ce să fie nevoie ca sutanele să aibă buzunare... Și apoi, de fiecare dată când un bolnav îmi cerea ajutorul, scoteam o sticlucă în care lichidul se vedea de un verde intens, aceasta fiind culoarea apei fermecate. Iar omul bea apa, și pe loc îi reveneau culoarea în obraji și lumina speranței în ochi, puterea și sănătatea tinereții fără de bătrânețe și a vieții fără de moarte...

Toate au mers bine până când, într-o seară, intrând în împărăția umbrelor din peștera îngropată sub munte, văzui cum zidurile prinseseră viață și se alergau prin hăul pământului, ascunzând coridoare ce sclipeau ademenindu-mă precum fata morgana, pierzându-se apoi în oglinzi paralele ce mă amețeau cu jocul lor de lumini și umbre. Fecioare zănatice cu ochii sclipind de puteri magice dansau jocul ielelor înfășurate în văluri

Legendele Bucegilor

transparente și cu clopoței la picioare, apoi m-au cuprins în vartejul horei lor nebune și urcându-mă într-o trăsură cu cai de foc, m-au purtat pe deasupra munților, peste piscuri semețe și stânci singuraticе, râsul lor și cântecul fermecat răsunându-mi în urechi timp îndelungat, precum o vrajă nepământeasă...

Când m-am trezit, o privighetoare își cânta trilul în cetina ce acoperea cerul sfânt de deasupra corpului meu păcătos ca o boltă verde, prin care primele raze de soare se chinuiau să străbată. Apoi mi-am simțit mintea inundată de o noapte neagră, prin care cu greu mai răzbat crâmpеie de aducere aminte, și nu mai știu de-a fost aievea ori vis..."

L-am luat de braț pe bietul călugăr cu mintea rătăcită, și l-am așezat pe un scaun, i-am dat un pahar cu apă și o bucată de pâine neagră spre a-i reveni puterile pierdute, apoi i-am vorbit despre credința cea adevărată, care nu admite existența spiritelor prin peșteri și păduri, i-am explicat că totul a fost un vis datorat oboselii și posturilor prelungite și, după ce și-a revenit puțin, l-am ajutat să iasă la aer, spre a lua drumul înapoi, ca un umil slujitor al Domnului, spre mănăstirea din Peștera Ialomiței, unde-și avea lăcașul hărăzit de rosturile sale sfinte.

E greu să trăiești bătrân și singur în munți, acum când sănătatea și forța tinereții te părăsesc...

În timp ce călugărul se îndepărta pe poteca ce șerpuia prin codrul de brad, m-am întors în casă urcând tot mai greu scările prea înalte de la intrare și, îndreptându-mă greoi spre raftul mascat de o perdea veche, am scos o sticluță de buzunar pe

care abia se mai putea citi un rest de etichetă ruptă de Vodka Rustica, o sticlă mică, plină cu un lichid verde intens...

Era ultima.

Dar de-acum puteam sa-mi iau singur, oricâtă voiam...

Julia Toyo (6 iulie 2013)

LEGENDA CHEILOR TĂTARULUI DIN BUCEGI

(Munții care și-au pierdut cheile...)

Legenda spune că demult, grupuri etnice de origine mongolă, numite tătari, veneau din Asia spre a căuta terenuri bogate în hrană, până prin părțile noastre, atrase de frumusețea locului. Statul lor se numea Hoarda de Aur, acolo ducând tot ce jefuiau de prin munții noștri, averi pe care le încuiau în mari cămări zăvorâte cu lanțuri de chei grele, pe care le purtau după ei, spre a nu fi jefuiți în timpul îndelungatelor absențe.

Într-una din incursiunile lor prin Bucegii României, văzând niște pietre ciudate și înfiorător de frumoase precum Sfinxul și Babele, au fost într-atât de copleșiți de aceste minuni ale naturii, încât ore în șir nu și-au mai luat ochii de la stâncile pe care soarele apunea în valuri aurii și calde. Tătarii priveau

Legendele Bucegilor

fermeceți, uitând de jafuri și de goana lor pentru a aduna averi nemăsurate.

Apoi a venit noaptea, și cerul albastru ca marea s-a acoperit de mii de stele argintii ce străluceau precum visele în somnul adânc al punctilor legănați în albia de lemn a bunicii. Tătarii priveau minunați și visau, pentru prima dată în viața lor...

Zorii aurii au apărut întâi mai timizi, printre vârfurile golașe ale stâncilor, apoi au prins curaj și s-au lansat cu vitejie spre creste. Tătarii au simțit pentru prima dată în sufletul lor adevărata bucurie, alta decât cea veche, încercată pe când numărau parale de argint. Acum simțeau bucuria vieții, fericirea necunoscută vreodată. S-au ridicat grabiți și au încălecat pe cai, spre a duce vestea copiilor și femeilor ce-i așteptau în țara lor, voind a împărtăși cu cei dragi aceste trăiri de feerie.

Doar că plecând în graba mare și cu ochii încă pe răsăritul vesel ce se oglindea în fiecare boabă de rouă de pe frunze, tătarii și-au pierdut cheile comorilor adunate cu atâta zel în toată istoria lor de prădători cruzi, cheile ce adăposteau minunile lumii, furate de prin toate cele patru zări...

Exact în acel loc se află și acum Cheile Tătarului, păstrătoare de frumusețe veșnică !

Legenda mai spune că, în zilele când norii se lasă peste munți, acoperind și ascunzând piscuri înalte și stânci, munții își pierd cheile în ceața deasă ca o panză albă de borangic. Atunci, pe cărările nesfârșite se pot vedea șiruri lungi de oameni mici și negri care mișună de jur-împrejurul coamelor muntoase,

lovindu-și capetele în mătânii disperate pe piatra rece. Sunt duhurile munților, în căutarea Cheilor Tătarului...

Iulia Toyo (4 august 2013)



MAGICUL CENTRU ENERGETIC-INFORMAȚIONAL DIN BUCEGI

În Munții Bucegi, în apropierea Vârfului Omu și sub semnul Sfinxului, se află cel mai important Centru energetic – informațional, natural, al Planetei. Experți din toate institutele de cercetare ale lumii s-au reunit spre a analiza această teorie afirmată și în „Taina Kogaionului”. S-au constatat uluitoare asemănări între „Muntele Polar” sau „Muntele QAF” din ezoterismul musulman, cu Shamballa sau Muntele Meru din India și Tibet, cu „Monsalvat” sau „Sediul Graalului” - unde

Legendele Bucegilor

timpul se transformă în spațiu - din țările occidentale, cu „Muntele Tai” - adică al nemuritorilor - din China, cu „Axis”, „Cardines Mundi”, „stâlpul cerului”, „piramida cosmică”, cu „crucea” sau „arborele vieții” din creștinism.

Din expertiza publicată în rapoartele marilor institute mondiale, în toate aceste variante, rezultă ca Centrul are aceleași proprietăți speciale : incredibile efecte energetice, surprinse în cadre de înaltă cercetare fotografică, electroshopografică și fiziconanografică, în pietre, minerale și urme stratosenergetice, cu puteri miraculoase în Sanctuarul principal al Kogayonului, adică Munții Sacri ai dacilor, Bucegii.

În raportul dat publicității se vorbește doar despre trei trepte supreme de inițiere, însă în cel rămas sub sigiliul marilor puteri, experții scriu amănunțit despre alte douăsprezece trepte anuale - ce deschid poarta spre inițierea absolută și spre eternitate - informații accesibile doar anumitor inițiați, acestea cu activitate ciclica, pe un an, ciclurile anuale înscriindu-se în altele, mari de zeci de milioane de ani, până la formarea ciclului complet numit Mahayuga în tradiția vedică, și compus din 4 yuga sau anotimpurile umanității, perioade care în antichitate erau egale, însă datorită marilor transformări umane din ultima perioadă, cercetările au relevat diferențe între ele, fapt ce a uimit și speriat în aceeași măsură, datorită urmărilor de necontrolat, în timp...

Se mai spune că Centrul din Bucegi este punctul de ramificație înspre alte sub-centre energetice din lume, în directă corelație, acestea având misiunea divină de a permite nașterea Oceanului Infinit al Omeniei în imperiul energiei și informației cosmice.

Cheia acestei taine de creație, numită în tradiția populară Axis sau Cardines Mundi, este punctul central al acestui sanctuar dacic, în care se întretaie și întrepătrund centrele structurilor macrocosmice ale universurilor timpului infinit și eternității.

Comunicarea între universurile încă necunoscute de mintea umană se face prin sistemul energetic-informațional al Centrului, o fereastră de trecere dintr-un univers în altul, conexiunea universală în cadrul căreia Timpul este supus, abolind viteza luminii și eliberând avântul omului în cosmos.

Teoria prezentată în presă și la TV a fost întărită de ultimele descoperiri: o piesă arheologica descoperită în Podișul Central Moldovenesc - mesaj al dacilor din sec.I-II î.e.n., alte locuințe dacice găsite la 10 km de Iași, o tabletă din ceramică ce conține informații despre decorul cosmic, cu cercul pământului, cadranul celor 4 puncte cardinale și incizii circulare reprezentând Luna, Soarele, planete și stele, în cele 4 faze ale lunii, având pe revers corabia - simbolul navigației prin viața spre moarte, desigur o amuletă magică.

Mai amintim existența populației de gugani de pe muntele Gagu din Retezat, urmași ai primilor oameni din lume, asemeni bascilor din Pirinei, sau guanchii din Canare, pastori foarte înalți, străni în comportament și limbaj, ale căror rădăcini ajung în preistoria miturilor primordiale ale omenirii, strămoșii gigantilor din Gigantomachia Elină, ce călcau din munte în munte, ai lui Iovan Iorgovan, ori Hercules, cel ce a răpus balaurul lângă izvorul Cernei, ci nu așa cum se spune în Odiseea, pe Olimp, eroarea fiind a lui Homer și Hesiod, care au

Legendele Bucegilor

confundat Gigantomachia din Țara Hațegului, adevăratul leagăn al civilizațiilor lumii, cu zone accesibile timpului lor.

În încheierea raportului, experții relevă din nou rolul hotărâtor al spațiului carpato-danubiano-pontic, centrul spiritualității umane, în istoria antică și cea viitoare, alte amănunte fiind însă păstrate sub tăcerea marilor puteri...

Nu pentru mult timp, însă. Rămâneți aproape, vom reveni.

Julia Toyo (10 august 2013)

TAINA KOGAIONULUI SAU TRIUNGHIUL DE AUR AL DACIEI

Se știe din timpuri străvechi că **Sanctuarul dacic de pe Vârful Omu**, împreună cu alte două sanctuare din Ceahlău și Retezat, formează **Triunghiul de aur** al Daciei. Părerile istoricilor sunt însă împărțite în privința **Muntelui Sacru** al dacilor, nehotărându-se între Bucegi și Ceahlău.



Studii aprofundate arată că **Zamolxis**, zeul suprem al dacilor, trăia în Bucegi, munte numit pe vremea aceea **Kogaion**. Zeul își avea sediul în Peștera Ialomicioara, unde curgea o apă limpede, dătătoare de viață și vindecătoare de boli.

Numele de Kogaion, însemnând **Capul Magnificului**, este dintotdeauna asociat cu Sfînxul ce străjuiește Bucegii de veacuri, purtând taine de nepătruns în privirea lui ce străbate zărilor. Legenda spune că **Babele** ce înconjoară Magnificul Sfânt, ar fi de fapt o femeie bătrână, Dochia, împreună cu oile ei, transformate în piatră.

Cercătarile făcute încă din 1927 relevă că simbolul de pe Columna lui Traian, ce se găsea și pe scuturile dacilor, nu este altul decât simbolul celor **Șapte Izvoare**, locul sfânt din partea estică a masivului Bucegi, de unde Zamolxis bea apa considerată și acum de către specialiști drept apa cea mai pură din lume, deoarece încărcătura de bacterii este zero, lucru nemaîntâlnit niciunde. Astfel, specialiștii francezi au descoperit că Izvorul Ialomiței se alimentează dintr-un lac subteran imens, aflat la capătul culoarelor subterane ce traversează Bucegii în mii de kilometri, tuneluri săpate de civilizații nepămîntene, și marcate de câmpuri energetice, câmpuri despre care se știe bine că sunt vindecătoare de multe boli. După ultimele calcule din raportul intern al serviciului secret XX2498Z, debitul izvorului este de 4.000 de litri pe secundă. Datorită miraculoaselor vindecări în diverse boli și cazuri de handicap ori slăbire trupească și chiar sufletească, această zonă era denumită de daci **Zona Nemuririi**.

Legendele Bucegilor

Dar despre leacurile și miracolul vindecător al acestor ape am mai scris anterior, în articolul nostru "Secretul din Peștera Ialomiței", articol în urma căruia prezența cititorilor noștri s-a făcut remarcată în număr mare, la intrarea peșterii.

Din păcate, majoritatea cercetărilor se fac în mare taină, iar noi cu greu putem ajunge în posesia acestor secrete pentru a vi le putea dezvălui. O vom face însă mereu, așa cum am făcut-o și până acum, ținându-vă mereu informați.

Julia Toyo (12 august 2013)

CUTREMURUL DIN BUCEGI

În timpul anului 1993, mai exact în perioada 4 mai-10 iunie, o serie de cutremure violente au răscolit Bucegii, aducând în sufletele oamenilor nu doar teama, dar și multe întrebări, datorită fenomenelor pline de mister care le însoțeau...

În număr foarte mare și zilnice, aceste cutremure erau precedate de zgomote ce veneau din tunelurile subpământene ce străbat munții în mii de kilometri, tuneluri săpate de civilizații extraterestre, și asociate cu câmpuri energetice cu mare impact asupra sănătății și vieții celor ce străbat coamele muntoase.

Aceste cutremure din Bucegi au dat naștere unei noi serii, nelocalizate însă nici în Bucegi, dar nici în Vrancea, serie ce a ținut 3 ani, 1994-1997, producându-se în fiecare zi, la ore fixe : la 3 noaptea și seara , la ora 20. Ceea ce i-a uimit pe specialiști a fost însă faptul că acestea se petreceau după legi ciudate, neobișnuite până atunci:

- se simțeau doar într-o zonă redusă : Sinaia – Bușteni – Azuga, și uneori doar într-un singur cartier din Sinaia sau Bușteni.
- începeau cu un vuiet înspăimântător, ca și cum tavanul unei grote adânci s-ar fi prăbușit deasupra capului nostru.
- pe aparatele de măsură nu apăreau mișcările orizontale sau verticale specifice cutremurelor.
- mii de oameni intervievați au mărturisit că aceste cutremure erau precedate de perioade de insomnii inexplicabile, somnul din aceste nopți fiind înlocuit de stări de euforie nejustificată.
- în ciuda lipsei de somn și odihnă, oamenii se simțeau mai odihniți ca oricând, și cu putere de muncă sporită.

De remarcat faptul că toate acestea au încetat brusc și la fel de ciudat cum apăruseră.

Singura explicație găsită de specialiști constă în existența galeriilor subterane, acolo unde civilizațiile extrapământene care le-au creat încă fac experiențe, fapt ce explică zgomotele

Legendele Bucegilor

asurzitoare ce însoțesc cutremurele, sau receptarea undelor radio emise din aceste coridoare, ci nu din eter, ori amplificările stranii ale comunicărilor audio.

Lumea din subteran nu dorește, însă, pentru moment, să ia legătura cu noi și să ne inițieze în tanele ei. Iar specialiștii au răspunsuri și explicații limitate, tehnica noastră nefiind atât de perfecționată.

Desigur, mai există și alte surse de informare, pentru cei care pot fi convinși de explicațiile neștiințifice...

De exemplu, vizionara Valentina cea oarbă din Iași, aceea care după cum s-a văzut la TV, pune diagnostice prin telefon doar la auzul vocii, afirmă că un imens șuvoi de energie emanat de Sfinxul din Bucegi are aceleași calități cu cel din complexul de la Gizeh, având în același timp galerii subterane comune ce comunică cu piramidele din Egipt. Clarvăzătoarea nu a fost niciodată în Bucegi și nici în Egipt, însă afirmă că acolo este trecutul omenirii și că în coridoarele de sub Munții Bucegi se află înscrisuri și documente relevând Taina Vieții și a Eternității.

Acest lucru mai este relevat și de aureolele ciudate și hologramele ce se văd deseori în jurul Crucii de pe Caraiman, punctul de maximă activitate subterană a civilizațiilor nepământene ce încă ne studiază, și la care nu avem acces...

Vom reveni cu amănunte preluate de la specialiștii nostri !

MISTERUL OZN-URILOR DIN VALEA CERBULUI

Câți dintre turiștii care aleg în drumețiile lor Valea Cerbului știu că asupra ei planează un mister vechi de secole? Că printre stânci, în pământ, se găsesc îngropate structuri metalice de proveniență necunoscută, pe care localnicii le aseamănă unor nave extrapământene căzute dintr-o luptă nucleară...

Subiectul este secret, datorită incertitudinilor care planează asupra acestor obiecte metalice. Relatările din 1380 despre cutremurul de mare intensitate care a întunecat cerul Europei susțin că atunci a avut loc războiul nuclear între nave extraterestre, în urma căruia munții s-au prăbușit, pădurile au ars, iar în mlaștini au fost îngropate obiecte metalice în forme ovale, în care oameni ai locului au intrat și chiar au dormit, în câteva zile fiind morți cu toții, fără explicație.

Au rămas doar povestirile lor, iar cei apropiați le-au dus mai departe, prin viu grai: erau niște cutii ciudate și ovale, ca niște case de fier cu arcade roșietice și scări interioare sub formă de spirală, multe camere în care iarna te simțeai ca-n miezul verii, această căldură atrăgând mulți oameni rămași fără adăpost, care și-au găsit acolo picirea.

În 1936 a fost alcătuită o echipă de specialiști din diferite ramuri și domenii de activitate, în scopul de a cerceta și elucida misterul structurilor malefice ale Văii Cerbului. Au fost cercetate mai multe cupole metalice de forme ovale, fără uși și geamuri, în care se pătrundea prin niște orificii din vârful

Legendele Bucegilor

construcției. Cercetătorii nu au dormit în interiorul acestora, însă au lăsat acolo peste noapte câteva animale luate drept cobai. Încă de a doua zi, acestea prezentau stări de rău, bube ciudate pe corp, ori le cădea părul.

Probele de material aduse în laboratoare pentru analize au dat concluzii stranii: era un fel de metal asemănător cuprului, dar care nu putea fi tăiat, acoperit de un strat inoxidabil asemănător smirghelului, fiecare bucată fiind polizată cu o precizie nemaiîntâlnită vreodată, și care putea tăia geamul ca un cristal. Masurătorile radioactivității din zonă au relevat uriașe mărimi inexplicabile, în special pe timpul nopții.



Mai amintim din legendele locului, de noaptea în care ni se povestește că din pământ a ieșit o lumină mare ce s-a înălțat spre cer, în zgomote și bubuituri ce au trezit toată Valea, urmată de o explozie a unei sfere luminoase apărute la orizont. După ce acestea s-au repetat de mai multe ori, un cutremur devastator a zguduit Valea Cerbului, iar populația a fost decimată de boli necunoscute.

Cercetările continuă, însă misterul va rămâne multă vreme îngropat în adâncurile Văii, deoarece zona a fost declarată secretă, iar din rapoartele specialiștilor, tot ce s-a dat publicității au fost doar niște explicații vagi, de genul: "Sigur că proveniența acestor structuri metalice este ciudată, însă nu avem nicio dovadă că sunt OZN-uri".

Medicul care a însoțit echipa, însă, a refuzat întoarcerea în zonă pentru continuarea cercetărilor, după ce mai mult de jumătate din cercetătorii prezenți au decedat ori au dispărut fără urmă, anunțându-și printr-un mesaj plecarea într-o insulă îndepărtată, unde avea o locuință cumpărată pentru vârsta de pensie... Încercăm să-l contactăm, pentru a vă putea furniza mai multe amănunte.

[Julia Toyo \(18 august 2013\)](#)

VALEA COMORILOR DIN MUNȚII BUCEGI

Încă de pe vremea lui Herodot, Valea Comorilor din Munții Bucegi era cunoscută ca fiind locul unde au fost îngropate uriașe comori dacice: cupe din aur și argint încrustate cu nestemate, bijuterii și obiecte de preț, dar și un tezaur divin ce adună sub semnul lui Zamolxis cunoașterea și înțelepciunea timpului, o spiritualitate mult deasupra prezentului nostru... Iată un extras din mărturiile tulburătoare apărute de-a lungul timpului despre aceste fenomene stranii:

"În anul 512 î.Ch., în timpul războiului purtat de regele perșilor Darius cel Mare împotriva sciților la nord de Marea Neagră, înainte de a ajunge la Istru, acesta i-a biruit mai întâi pe geții care se credeau nemuritori. Într-una din zile, când Xerxes I, fiul și urmașul la tron al măritului rege, l-a ucis pe Lisimachus, trezorierul get, se spune că ultimele cuvinte ale acestuia au fost: "Eu mă voi ridica la cer spre a regăsi împărăția lui Zamolxis, însă comoara va rămâne pe veci îngropată în misterele Bucegilor, și chiar dacă cineva va săpa în locul în care am ascuns-o, ea nu se va arăta decât aceluia ales de către însuși Zamolxis ca să o aibă."

Mult s-a gândit Xerxes I la aceste vorbe, iar în ultima zi înainte de plecare, a adunat o mână de voinici pe care i-a pus să sape sub casa getului Lisimachus, acela fiind locul cel mai probabil unde ar fi putut ascunde comoara. În zadar au răscolit însă toată curtea, căci nimic nu s-a găsit. Noaptea, târziu, fiul regelui

persan a avut impresia că o lumină neobișnuită a izbucnit în apropierea cortului. Ieșind degrabă, a văzut flăcări ce ieșeau din pământ cam la doi metri de locul în care tocmai săpaseră. A doua zi, i-a spus tatălui său, cerându-i un răgaz spre a continua săpăturile, însă regele nu l-a crezut și nu s-a lăsat întârziat din drumul său spre Grecia, în căutarea gloriei. Totuși, înainte de plecare, Xerxes I a întocmit o hartă a locului, încrustată cu venin de viperă și zeamă de cucută pe un pergament din scoarță de brad, pe care o atașăm alăturat.

Această hartă s-a transmis din tată-n fiu, timp de multe generații, de sute de ani, urmașilor acestora... Astfel se face că prin anul 1925, unul din acești urmași, pe numele său Sir Lovelace, emigrând în America, a luat și această hartă în mapa cu amintiri de familie păstrate cu sfințenie, până când aceasta a ajuns în posesia nepotului său, Mr. John Ross, strălucitul arheolog american cunoscut din presa mondială. În anul 1975, ajuns în România într-o vizită de lucru, John Ross a revenit pe meleagurile legendarei comori dacice, cu harta străbunului său. Și de astă dată săpăturile au fost în zadar, blestemul trezorerului Lisimahus neputând fi ridicat...

După plecarea echipei sale însă, cam la vreo lună, localnicii au văzut într-o noapte flăcări mari de cațiva metri ieșind din pământ, în apropiere de locul săpăturilor. Nu s-au îndurat să sape, pe de o parte temându-se de spiritele munților, care se zice că fac aceste focuri spre a-și apăra comoara, iar pe de altă parte, fiind trudituri cu pașunatul oilor și munca grea din gospodărie, și neavând vreme de căutat comori..."

Legendele Bucegilor

Nu, această poveste ce se sfârșește oarecum brusc nu este o legendă a locului, ci un articol apărut în ziarul "Free Thought" din insula indoneziană Bali, semnat de un proaspăt milionar strămutat acolo de curând, cu numele de Ioan Dumitrescu Shepherd, originar din satul Peștera, Munții Bucegi, despre care locuitorii zonei povestesc că era un cioban cam băgăreț și fără multă minte, dispărut într-o noapte, fără urmă...

[Julia Toyo \(20 august 2013\)](#)



ENIGMA SFINXULUI DIN BUCEGI

Pornind de la versul lui **Eminescu**: "Sfinx pătrunsă de-nțele", vă aducem ultimele dezvăluiri prezentate la **Conferința pentru studiul Vindecării prin Conexiunea cu Universul**, din 14-21 iulie 2013, la Massachusetts Institute of Recovery din Easthampton (**M.I.R.E.**) , sub președinția profesorului Jules W.Gritchard, 65 ani, specialist în medicina nucleară și anatomo-patologică, laureat al multor premii internaționale pentru descoperiri științifice reformatoare în domeniu.

După cum arată studiile prezentate la prestigioasa conferință, este vorba de fapt despre o re-conexiune cu Universul, înțelegând prin aceasta reconectarea la totalitatea universului a întregii noastre ființe, a esenței noastre divine, în sensul vindecării prin spiritualitate, adică o comunicare spirituală sau un schimb de informații spirituale cu Universul.

Conectarea la Inteligența Superioară Universală nu este o tehnică QiGong cu practicarea Tai Chi-ului, sau ceva asemănător, de fapt nu se aseamănă cu nimic cunoscut prin știință, obicei sau credință, nu urmează proceduri și nu are manual cu regulamente, ci este o uluitoare transformare, o re-Creație prin interacțiunea vibrațională cu Universul, dincolo de trans-senzorialul tradiționalelor experiențe vindecătoare.

Legendele Bucegilor

Văzută ca o călătorie spre **Forța Supremă**, reconectarea la perfecțiunea Universului este impregnată cu lumină, în comuniune cu Divinitatea. Ea eliberează omul de blocaje și restructurează evoluția spre perfecțiunea unei energii superioare, celulele noastre primind instrucțiuni de curățare și întărire, în crearea unui lumini interioare prin care răul nu va mai putea trece, noi devenind o parte din Lumină.

Există puține locuri pline de energii pe Terra unde aceste ședințe de reconectare cu Universul sunt posibile, unul fiind în **Munții Bucegi**, prin intermediul **Sfinxului și al Piramidei Magice** cu care razele soarelui îl înconjoară în imagini stranii, mister cunoscut de strămoșii noștri daci, dar păstrat cu sfințenie de-a lungul secolelor, amintit însă, ca un act secret, de puținii cunoscători, printre care e posibil să se fi aflat și poetul nostru național, **Mihai Eminescu**.

Se mai spune în studiile prezentate că fiecare ședință este unică și magică, aducând împreună oameni care nu s-au cunoscut vreodată, glasuri și spirite care interacționează pe frecvența **Luminii Divine**, într-un nivel superior al **Inteligenței Celeste**, ca o **Universală Prismă** pătrunsă de Lumină, și care la rândul ei emană Lumină.

În concluzie, putem afirma că, potrivit acestor studii recente, Veșnicia începe și aici, în munții noștri vegheați de Sfinx, locuri misterioase asupra cărora vom mai reveni cu amănunte.

Julia Toyo (25 august 2013)

MIRACOL, TAINĂ SAU VRAJA MUNȚILOR?

S-a vorbit mult despre **Valea Comorilor** sau despre **Peștera Tezaurului**, din inima de piatră a țării, **Munții Bucegi**...

Despre **Sfinxul** ce ne veghează ca un uriaș misterios s-a scris mult, și la fel și despre vârful care, la apus, lasă pe vale o umbră asemănătoare unui chip de om, și despre care regina Carmen Sylva scria: "Un munte care se numește **Omu**! Este oare muntele atât de mic sau fost-au omul atât de mare, de s-a numit muntele după dânsul? Ce a fost oare omul acela? Fost-a el un erou mare, care s-a bătut în bătălie? Fost-a el un pustnic, care trăia în locuri sălbatice? Fost-a el un hoț mare al cărui nume nimeni nu îndrăznea să-l pronunțe? Fost-a el un împărat, de care se cutremurau împărățiile?" "**Tronul lui Zamolxe**", zeul timpului pentru daci, îi veghează de-o eternitate, ca un altar al cerului, pe toți locuitorii munților și ai împrejurimilor, până hăt, departe, la Dunăre. Muntele **Omu** este vrăjit? Cum se explică energia misterioasă din jurul lui, și ce legătură are aceasta cu comorile îngropate în tunelurile subterane din măruntaiele stâncoase?

La capătul acestor tuneluri, capăt la care nimeni nu a ajuns vreodată, se află cu adevărat poarta de intrare într-o altă lume, cea eternă? Are vreo legătură aceasta cu **Poiana Sfârșitul Lumii** ? Parcursul inițiativ ce începe din **Peștera lui Decebal**, numită și Peștera Ialomiței, și care urcă spre **Muntele Sfânt**, este drumul spre locul unde se întâlnesc lumile ? Cum se

Legendele Bucegilor

explică straniile vindecări cu **Apa Sfântă**, sau **Apa Vie**, cea fără nicio bacterie de lângă locul numit **Șapte Izvoare**, ori **Energia Misterioasă**, neexplicată încă de cercetătorii veniți din toate colțurile lumii?

Oare **Taina Sfinxului** să se fi coborât pe toate văile Bucegilor, pentru totdeauna?

În toate articolele noastre de până acum am adus și vom aduce în continuare mărturii despre toate acestea, precum Miracolul Piramidei Soarelui, Secretul din Pestera Ialomitei, Centrul Energetic, Lumini Misterioase, etc..., unele documentate științific, iar altele fiind doar povestiri ale locuitorilor, câteodată mai greu de crezut, fara suficiente probe științifice. Uneori, oameni simpli povestesc ce au văzut, fără să poată explica, iar alteori chiar se contrazic, tot așa cum deseori dovezile științifice sunt unele întărite, iar altele infirmate de alte dovezi, ulterioare, iar și mai adesea, laboratoarele în care se fac cercetările nu sunt dotate cu echipamente capabile să măsoare sau să explice nivele de radioactivitate, proprietăți ale apei, sau multe alte lucruri **REALE**, incontestabil întâlnite în Bucegi, dar care, în lipsa explicațiilor complete, au fost numite **Minuni...**

Chiar acum, echipa noastră este plecată într-o expediție de studiu însoțită de câțiva oameni de știință chinezi, dintre care îl amintim doar pe doctor **Liu Q. Xing**, cercetător din Zhuhai, provincia Guangdong din sudul Chinei, ale cărui studii sunt cunoscute în toată lumea academică. Vom reveni cu informații uluitoare de ultimă oră, imediat după certificarea lor de către eminentul profesor. [*Iulia Toyo \(29 august 2013\)*](#)

ARTĂ MURALĂ EXTRATERESTRĂ ÎN MUNȚII BUCEGI

Galerii întinse de artă murală, picturi rupestre de o frumusețe rar întâlnită, fresce antice ascunse în inima Munților Bucegi...

Portrete și scene de oameni la munca ori la vânătoare, animale și flori, păduri și poienițe, toate zugrăvite în culori vii, strălucitoare. Aici, un chip angelic de femeie cu ochi mari și gene lungi; alături, un copil ce culege flori; pe alt perete, animale foarte asemănătoare ursului brun, însă de dimensiuni uriașe.

În următoarea galerie, scene de luptă, trupuri căzute, răpuse de arme ciudate, ce nu seamănă a nimic cunoscut generației google.

Culori vii, ce lucesc straniu în lumina difuză a lanternelor...

Și ce e nou în asta? veți spune. S-au mai văzut. E plină lumea de peșteri cu pereții pictați, și care s-au păstrat bine, în ciuda timpului care a trecut.

Un singur amănunt: chipurile "oamenilor" pictați sunt de pe alte planete!

Am reușit cu greu să vă aducem spre exemplificare o singură poză, sustrasă cu mari eforturi din dosarul echipei de cercetare, însă cu promisiunea că vom reveni cu alte imagini inedite din Peștera Extraterestrelor.

Și iată câteva amănunte, la cald:

- Peștera nu se vizitează, deoarece lumina puternică poate deteriora exponatele extrem de prețioase.
- Din primele analize de laborator, aflăm că substanțele folosite la pictură sunt pigmenți macromoleculari de țesut metalifer necunoscut până azi. Se continuă cercetările, și câteva mostre au fost trimise în marile laboratoare din South Holland, Tianjin, ori Canada.
- În privința vechimii picturilor expuse, SURPRIZA este uriașă: Se pare că anumite fresce sunt foarte vechi, sigur din antichitate, în timp ce altele... par a fi fost adăugate de doar câteva săptămâni!

Vom reveni, subiectul fiind extrem de interesant!

Julia Toyo (5 septembrie 2013)



SANCTUARUL MISTERELOR DIN BUCEGI

Ridicat în antichitate, Sanctuarul Misterelor a rămas necunoscut până în prezent, conform caracteristicii fundamentale a cultelor antice, de a divulga învățăturile inițiatice ale doctrinei lor, unui număr mic de oameni aleși, în ceremonii secrete.

Aici se petreceau inițieri în mistere, aveau loc aspecte exoterice, revelații și viziuni superioare, ce permiteau accesul la deosebite experiențe spirituale, mai presus de capacitatea intelectuală a oamenilor obișnuiți de a înțelege.

Timpul, tehnica și cuceririle științei nu au schimbat cu nimic toate acestea. Și azi, doar cei mai dotați de natură, psihic și intelectual, pot beneficia de aceste revelații, prin cunoaștere ori învățătură – Mathesis, cum ziceau vechii greci, prin meditație – numită Gnosis, sau trăiri efective – Pathesis.

Sanctuarul Misterelor le oferea celor aleși posibilitatea de a trăi personal lecțiile spirituale superioare, iar condiția obligatorie era de a păstra secretul revelațiilor, deoarece divulgarea lor le vulgariza și anula efectul sublimului mister.

Cercul mistic creat în jurul ceremoniei emana energii care se resimt și azi în anumite zone din Bucegi, nemaicunoscându-se

Legendele Bucegilor

Însă nimic din ritualurile în care se comunica direct cu forțele supranaturale, în centrul acestei incinte magice.

Jurământul secretelor a fost păstrat cu sfințenie de toți participanții, mai puțin unul: Alcibiade, eroul grec ce a trăit cu patru secole înaintea lui Christos, într-o clipă de beție, a povestit despre aceste taine pe care el le cunoștea bine. Din acel moment, declinul lui a fost evident, pierzându-și nu doar celebritatea, dar și rostul în societate.

S-a aflat din fragmente de informații adunate de-a lungul timpului, că acest sanctuar sacru din Bucegi era legat prin fire nevăzute de alte sanctuare din toată lumea, inclusiv de cel al zeului egiptean Osiris, după cum afirmă autorul latin Apuleus în opera sa, ori cel de la Eleusis, aflat aproape de Atena. Astfel încât existența Sfinxului în Bucegi are explicații nebănuite, încărcare de mister și de jurământul credinței.

Cheile misterelor se află în Paranormal și ele pot fi dezlegate doar de cei aleși, cei superiori, revelatori ai lucrurilor sacre, ce pot avea revelații în nopți de veghe, ori în meditații inițiatice.

Toate acestea reprezintă experiențe unice, transcendente a misterului, ducând până la enigma morții, dincolo de Francmasoneria care invocă Marele Arhitect al Universului, ori Templul lui Solomon, în care se executa asasinarea simbolică, după care omul era recuperat din mormânt, baza Misterului fiind de fapt victoria triumfală asupra Misterului Morții.

Moartea era văzută ca o experiență unică, nerepetabilă, ultima luptă de înfruntat în viață, scena morții fiind sacră, Ars moriendi, în strânsă legătură cu Cartea Morților tibetani,

budismul și tantrismul, karma – destinul, și scopul inițierii -
Eliberarea.

"Căci trebuie ca acest corp muritor să îmbrace haina nemuririi"
- Prima epistolă a lui Pavel către Corinteni, XV.51,53...

Iulia Toyo (8 octombrie 2013)

PIATRA FILOSOFALĂ

Orice inițiat în magie știe că salamandrele sunt spirite ale naturii și trăiesc în lumi subtile, în planuri structurate exclusiv pe elementul Foc.

În iconografie ele sunt reprezentate sub aspectul batracienilor, fără nici un raport între ele. Poate doar un mic amănunt, că reptilele rezistă la temperaturi foarte mari.

Alte reprezentări istorice ale salamandrelor sunt în fresce vechi, în castele medievale, jucând în flăcările focului, încărcate de mistere.

Există și la noi un loc, în Bucegi, unde concentrația de salamandre este atât de mare, încât mulți turiști se plâng, fără să știe cauza, de stări inexplicabile de căldură și senzații dintre cele mai ciudate...

Ceea ce nu se cunoaște însă, mai presus de orice, este faptul că salamandrele din Bucegi sunt o specie rămasă din Evul Mediu,

Legendele Bucegilor

când ele simbolizau ființe drepte și cu credință de neclintit, chiar în cele mai negre tragedii.

De-acum, însă, toate acestea sunt istorie!

De ce? Ce s-a întâmplat?

Un fapt pe cât de nesperat, pe atât de miraculos...

Odată cu venirea echipei de cercetători din Canada, de la institutul de alchimie N.W.Alchemy Times, aici, în Munții Bucegi, a fost descoperită salamandra roșie, adică ceea ce nu se mai spera a se găsi vreodată, căutată de toți cercetătorii din trecut, ingineri, oameni de știință, magicieni : Piatra Filosofală, ajunsă la stadiul de roșu – Rubedo!

Nebănuite căi se deschid din acest moment științei, iar noi, ca urmași ai dacilor, popor sacru, vom fi în mijlocul acestor întâmplări miraculoase ce vor veni, schimbând tot ce am crezut a ști vreodată despre lume, dezlegând mistere și rezolvând enigme vechi, răsturnând de-a dreptul această ordine universală pe care o cunoaștem, și instaurând în locul ei o Nouă Ordine a Lumii, bazată pe alte principii, nebănuite încă de mintea omenească...

Informațiile despre tot ce pare straniu, însă adevărat și magic, în același timp, vor continua, iar noi vom fi, ca de obicei, primii la fața locului, pentru a vă aduce noutăți, aici și pe paranormal.

[Iulia Toyo \(10 octombrie 2013\)](#)

DUHUL URSULUI BRUN DIN BUCEGI

Ajunseseră de puțină vreme la cabană, și se pregăteau să bea un ceai cald și să se culce, pentru că în zori se trezeau devreme și plecau la drum lung, peste Colții Morarului, până hăt, departe.

În acel moment, cabanierul intră îmbrăcat în cojocul gros de blană, și-i întrebă speriat:

- A pățit ceva domnișoara? Sper că nu e grav!

Geta se uită mirată la el. Da, pe ea o privea insistent, de parcă o-ntorcea pe toate părțile, ca și cum ar fi pățit vreun accident...

- Ce să fie grav? La mine vă referiți? Întrebă ea, mirată.

- Păi da, că eram sus, pe coamă, și am văzut cum ursul v-a lovit cu laba, când v-ați întâlnit pe poteca din pădure...

- Doamne ferește, zise fata abia zâmbind, eu nu m-am întâlnit cu niciun urs, și sper să nici nu se întâmple. Probabil a fost altcineva...

- Aveți dreptate, fata pe care am văzut-o era îmbrăcată într-o pelerină galbenă, biata fată... N-a știut că ursul venea spre ea pe aceeași potecă, și i-a apărut în cale. Era locul strâmt, și așa a lovit-o, că altfel, ursul n-avea treabă cu ea, dar i-a stat în drum...

A doua zi, dis de dimineață, s-au trezit odihniți și dornici de drumetie.

Legendele Bucegilor

Abia la marginea pădurii și-au amintit de povestea cabanierului, care le-a dat de gândit.

- Măi, poteca asta îngustă prin pădure seamănă cu cea de aseară... dacă ne-ntâlnim cu vreun urs?

- Hai să ocolim, uite sus, pe coamă. E mai lung, dar cine știe, poate merită...

Au ocolit puțin și, ajungând pe coamă, au privit înspre pădure. În fața lor, pe poteca pe care abia o părăsiseră, venea greoi un urs mare și brun.

Au înlemnit.

După minute bune, când și-au mai revenit, ursul dispăruse în desiș. Simțeau că nu mai pot merge, de emoție.

- Cum o fi știut cabanierul dinainte ce-o să se întâmple?

- Hai înapoi, să-i mulțumim. Ne mai tragem sufletul, și plecăm mai târziu, după ce mai prindem puteri.

Întorcându-se la cabană, Maria, bucătăreasa le ieși înainte.

- Unde e cabanierul? O întrebare ei nerăbdători să-i povestească.

- Nu-i aici, a plecat de două zile în oraș, cu treabă.

- Cum nu-i aici? Dar aseară a venit la noi și ne-a prevenit să nu o luăm pe poteca din pădure, ca ne întâlnim cu ursul...

Maria făcu ochii mari. Părea că se gândește la ceva doar de ea știut.

O Taină...

Apoi se îndepărtă, murmurând ca pentru sine: Duhul Ursului Brun...

În urma ei, tinerii ridicară din umeri și porniră înapoi, spre poteca mică și îngustă, de-acum liberă. Văzând câțiva nori ce se adunau pe cer, Geta își luă pelerina ei cea galbenă, și intrară în pădure...

O poveste adevărată, al cărei sfârșit nu-l vom scrie aici.

Realitate și mister,

Enigmele munților,

O poveste fără de sfârșit...

[Iulia Toyo \(14 octombrie 2013\)](#)



SEMNU LUI DUMNEZEU DIN MUNȚII BUCEGI

Și Dumnezeu a zis: "Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru generațiile viitoare: Am așezat curcubeul Meu în nor și el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. (Gn.9)

Despre "Semnul lui Dumnezeu" apărut deasupra rezervației de jnepeni din preajma Cantonului Jepi sau Schiell vorbesc adeseori localnicii și, mai nou, presa străină.

Iată ce a declarat muzeograful Jean-Luc Ronssard, în urma cercetărilor întreprinse în Bucegi:

"Am mers în România pentru a observa acest fenomen straniu și miraculos, pe care nu l-am întâlnit niciunde în lume, deoarece apariția lui aduce un ciudat flux de reîncărcare biologică și este legată de magice vindecări despre care mi-au vorbit oamenii locului, și de extraordinare energii benefice pe care le-am simțit personal. Astfel, doamna Otilia Vasilescu mi-a relatat despre boala de care suferea, cardiomiopatia hipertrofică obstructivă, vindecată miraculos în urma unei experiențe incredibile, pe care ea o lega de apariția acestui semn divin.

În dimineața zilei de 28 noiembrie 2013, la ora 9, ne-am întâlnit la Cantonul Jepi din Bucegi, pentru a observa acest fenomen, pe care l-am și filmat. Am găsit acolo câteva persoane venite din mai multe țări ale lumii, special pentru acest moment: oameni bolnavi ce sperau să-și găsească alinarea

suferințelor, alții care tot aici se vindecaseră, și reveneau an de an să revadă semnul magic; un renumit doctor din Hamburg, o doamnă din Sibiu care timp de câțiva ani stătuse imobilizată într-un scaun cu roțile însă acum mergea pe propriile-i picioare, o familie din Austria cu un copil bolnav de deficiență acută HPM- Crown, dar... și câțiva oameni de afaceri ori întreprinzători locali care păreau că estimează potențialul zonei, cu intenții vădite. Ulterior am aflat că în august se anunțase o licitație pentru vânzarea cantonului, fapt care m-a pus pe gânduri. Oare ce interese sunt în joc?"

În urma citirii declarațiilor domnului J.L.Ronsard în presa străină, ne-am interesat și noi și am aflat că într-adevăr, pentru Cantonul Jepi, construit în anul 1910 la altitudinea de 1960 m de către frații Schiell, întreprinzători care au ridicat și funicularul de 16 km ce traversa Munții Bucegi pentru a aduce din Valea Brateiului lemnul necesar vechii fabrici de hârtie din Bușteni - cantonul fiind un punct intermediar al funicularului, primăria a decis vânzarea, fără o expunere de motive și un raport de specialitate, licitație amânată însă ulterior.

La canton se ajunge din drumul județean 713, de la complexul Piatra Arsă - o jumătate de oră de mers pe jos, în zonă aflându-se cea mai mare rezervație de jnepeni din Bucegi, iar pe lângă el trece traseul montan Jepii Mari, ce leagă complexul Piatra Arsă de Bușteni.

În urma cercetărilor întreprinse rămân câteva întrebări fără răspuns, și o tristă constatare: în România și Dumnezeu e de vânzare... Nu costă mult, căci prețul de pornire al licitației era stabilit la doar 22.000 euro!

TUNELUL DIN SINAIA

Are pereți înalți placați cu piatră, iar localnicii îl numesc Misteriosul Tunel Izvor, și spun că înăuntrul lui s-ar afla o locomotivă, un vagon și o sută de schelete umane...

Încă accesibil îndărătul unei porți de fier, pe un podeț de lemn putrezit ce duce la intrarea în munte, tunelul din Sinaia își păstrează secretele îngropate în tenebrele muntelui.

Se spune că traversează Muntele Păduchiosu, că ar exista o altă ieșire cunoscută în localitatea Cărpiniș, județul Dâmbovița, că ar avea cam șase kilometri, dar nimeni nu-i cunoaște adevăratele ramificații și întinderea lor, ca de exemplu porțiunea de dincolo de Platoul Izvor, despre care bătrânii locului povestesc istorii vechi legate de securiști și schelete zidite în munte.

Se poate pătrunde în tunel prin intrarea din Sinaia și se poate înainta cam 480 de metri, până la zidul de șase metri înălțime care blochează restul tunelului. Locomotiva – pe care nu a scos-o nimeni ca s-o putem vedea - poate fi a SS-iștilor, iar scheletele rămase de pe urma unui masacru din timpul ocupației.



Dar istoria și ramificațiile tunelului depășesc cu mult cunoștințele noastre, și chiar ale celor mai bătrâni oameni ai locului... Ca de exemplu, întrebarea de ce securitatea a detonat intrarea dinspre Moroieni și a zidit-o pe cea dinspre Sinaia? Ce secrete descoperite în străfundurile muntelui au oprit o investiție uriașă ce fusese făcută și care avansase destul de mult?

Documentele cunoscute nu amintesc nimic, iar oamenii s-au obișnuit să vadă uneori vechea intrare în munte, fără să-și mai pună întrebări...

[Iulia Toyo \(1 aprilie 2014\)](#)

POARTA DESCHISĂ

Se știe, de-acum, că în Bucegi există o poartă deschisă spre o lume necunoscută nouă, și deja nu mai e un secret pentru nimeni că ea se deschide o singură dată pe an, în ziua de 28 noiembrie, puțin înainte de apusul soarelui, mai exact chiar în momentul în care piramida soarelui începe a se forma deasupra Sfinxului și a-și face simțită prezența prin încărcătura energetică, puternic resimțită de toți cei prezenți. Dar cât timp rămâne deschisă? Este aceasta, în același timp, și o poartă de ieșire înapoi, în lumea noastră? Iată lucruri neștiute până acum, despre care s-au făcut speculații de tot felul, în absența dovezilor. Vă vom prezenta în exclusivitate declarațiile făcute de martori oculari de-a lungul timpului.

Mulțumim pe această cale Domnului profesor T.Șerbu, fost bibliotecar, care ne-a pus la dispoziție arhiva personală păstrată în familia sa de două generații de cărturari, ca și muzeografului dr.A.Theodorian, pentru valoroasa contribuție adusă cercetării noastre, constând în materiale documentare adunate cu grijă de-a lungul prestigioasei sale activități.

Prima mărturie prezentată aparține unui căruțaș ce a participat la construcția Crucii de pe Caraiman, datează din anul 1927 și a fost notată de dl.învățător Teodorescu Al., deoarece căruțașul pe nume Vasile Clinci nu știa să scrie:

@Era greu, că urcam pe ruta Bușteni – Sinaia – (Vf.-n.red.) Păduchiosul – (Vf.) Dichiu – Platoul Bucegi – (Vf.) Caraiman, și mai mult de două-trei drumuri nu puteam face pe săptămână.

Eram cu toții frânți de oboseală, însă când ajungeam pe Caraiman, ceva parcă se schimba... Pentru câteva ore, cât stăteam acolo, să descărcăm, parcă ne simțeam alți oameni, iar oboseala dispărea ca prin minune. Într-o zi am ajuns mai târziu, și nu mai era timp să ne întoarcem fără să ne apuce noaptea pe drum, așa că am rămas să dormim acolo, în barăcile muncitorilor de la CFR. Era cam pe la apusul soarelui când, transportând niște materiale lăsate la Sfinx de alte căruțe, undeva, cam pe la jumătatea distanței spre Caraiman, am simțit cum mi se înceteșează privirea, căci vedeam în fața mea oameni pe care ceilalți căruțași nu i-au văzut. Dar asta a durat câteva clipe doar, și toți mi-au zis să mă duc să mă odihnesc, pesemne că eram tare oboist. N-am mai zis nimic, eu însă știu bine că ce am văzut nu era o părere... @

Cea de a doua mărturie îi aparține d-lui Tufeanu, cunoscut speolog roman, ce a publicat numeroase articole în presă de-a lungul timpului:

@În data de 28 noiembrie 1952, mă aflu pentru a treia oară pe Platoul Bucegi, în apropierea Sfinxului. Cu puțin timp înainte de asfințit, mi-a venit idea să mă duc la Cruce, să văd dacă pe Caraiman se simte influența piramidei magice. Am plecat nerăbdător, iar pe la jumătatea drumului, de după o stâncă, mi-a apărut în față un bătrân ce părea că-mi face semn cu mâna, să mă grăbesc. Am crezut că a pășit ceva, și am alergat cum am putut. Când am ajuns aproape, bătrânul mi-a arătat cu bastonul o bucată mare de piatră albă, ce strălucea parcă puțin diferit de toate celelalte din jur, și mi-a zis: treci repede, nu e timp! Am pășit nedumerit pe piatră, căci nu înțelegeam unde să trec, și-apoi totul s-a schimbat complet, de

parcă intrasem într-o altă lume, ciudată... M-am întrebat imediat de unde apăruse toată această lume, pe muntele aproape pustiu. Apoi am întors capul să privesc în spate, și moșul dispăruse. Am văzut însă un tânăr ce semăna la chip foarte mult cu fratele meu, mort în război, pe frontul de est. Evident, nu putea fi el, dar ceva parcă m-a făcut să alerg și să-l caut printre oamenii ce mă înconjurau ca niște umbre imponderabile, așa cum de altfel mă simțeam și eu. Unele figuri îmi părea iarăși cunoscute, însă nu m-am oprit, tot încercând să regăsesc chipul atât de drag me. În zadar am alergat, căci nu l-am mai găsit. Mi-a apărut însă din nou, în cale, bătrânul cu barbă albă, care mi-a arătat cu vârful bastonului un șanț ce se vedea undeva în stânga și mai în vale, zicându-mi: nu e timp, ai intrat târziu... trebuie să te întorci, grăbește-te și treci pragul! Privirea lui mă pătrundea ca o hipnoză, și în momentul acela am știut că trebuie să fac ce-mi zicea, așa că am alergat cât am putut de repede și am sărit peste șanț. Apoi am privit înapoi, și totul în urma mea dispăruse... Mă afluam tot cam la jumătatea distanței dintre Sfinx și Cruce, însă mult mai jos, dincolo de Jepii Mici. Apoi m-au năpădit mii de întrebări fără răspuns: Să fi fost piatra aceea pragul de trecere în lumea de dincolo, mai bine zis, poarta de intrare, iar șanțul peste care tocmai trecusem să funcționeze ca o poartă de ieșire? Să fi fost chiar fratele meu cel pe care îl zărisem pentru o clipă doar? În zadar am trecut de nenumărate ori peste șanț, și-nainte și-napoi, în zadar am alergat spre piatra de-acum cunoscută, în fiecare zi la ora apusului, dar și la alte ore, în zadar l-am căutat pe bătrân, întrebând toți cabanierii și obișnuiții muntelui... A fost o experiență unică, incredibilă, fascinantă, și care mi-a schimbat

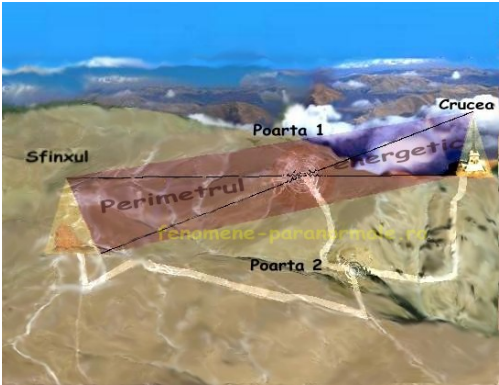
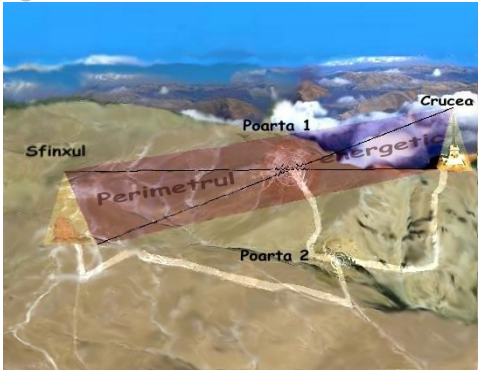
pentru totdeauna firul vieții, căci începând din acel moment, am văzut altfel lumea...@

Cel de al treilea document pus la dispoziția noastră de muzeograful Al.Theodorian este o hartă întocmită de speologul Tufeanu în urma experienței avute, dar și a studierii unor documente publicate la vremea respectivă, care vorbeau despre un perimetru de energie pozitivă ce se crează între piramida magică formată de razele de soare deasupra Sfinxului, și corespondentul ei din jurul Crucii. Calculele efectuate de șeful laboratorului experimental Ing. Valeriu Tornea și dr.L.Stancu de la departamentul logistic confirmă pe cele ale d-lui Tufeanu, care vedea ca afându-se în centrul acestui perimetru prima Poartă, cea de intrare, iar cea de a doua, Poarta de ieșire, aflată exact deasupra încrucișării tunelurilor subterane principale, descoperite cu ocazia cercetărilor efectuate în ultimii ani pe Platou.

Deoarece noi considerăm că aceste lucruri trebuie să fie cunoscute de toată lumea, punem la dispoziția cititorilor nostri harta și informațiile primite până acum, cu promisiunea că vom reveni imediat ce vom avea noi informații.

Vă mulțumim pentru orice dovezi dispuneți și ne puteți oferi, spre continuarea cercetării.

Legendele Bucegilor



MISTERUL NUMELUI MUNȚILOR BUCEGI

Deși părerile sunt încă împărțite între filologi, fiind acceptate mai multe variante de nume originale precum "Buceac", "Buceag", "Huceag" sau "Bugeac", se știe acum că numele de Bucegi, la fel ca și numele Vârfului Bucșoiu din apropierea Vârfului Omu, derivă din "Buc" sau "Bucur", nume dacic, autentic.



Iată deci că și mărturiile lingvistice confirmă încă o dată, alături de legendele rămase din moși-strămoși, că cetatea

Legendele Bucegilor

naturală a Munților Bucegi era o citadelă dacică, ale cărei povești și mistere ne încântă și azi, pe lângă frumusețea fără de seamăn a naturii cu piscuri falnice, văi abrupte, păduri și animale sălbatice, covoare de jnepeni și miraculoase izvoare limpezi.

După cum arată studiile lingvistice, numele Bucegilor este și numele bucuriei, un nume primordial, încărcat de semnificații strâns legate de istoria poporului nostru.

Să ne bucurăm așadar de frumusețea acestor miraculoși munți, precum și a legendelor dacice care i-au însoțit de-a lungul veacurilor.

[Julia Toyo \(22 ianuarie 2015\)](#)



COMOARA DIN BUCEGI

Stătea de ceva timp rezemat de peretele stâncos în care câteva raze de peste deal băteau cald, într-un amurg târziu. Christian Abel se întorsese aici, pe colinele copilăriei, acum, la bătrânețe, chemat, parcă, de un glas ce străbătea din timpuri aproape uitate, dar care se făcea auzit din ce în ce mai mult, în special în serile liniștite când, în fața șemineului stil baroc, la lumina sfeșnicului vechi din gresie și înconjurat de niște nepoți imaginari, și care uneori lua chipul vechilor prieteni din copilărie, rămași, după atâta timp, la aceeași vârstă la care erau când s-au văzut ultima oară, le povestea, în gând, despre frumusețea bătrânilor munți cu piscuri ce urcau printre stele și văi adânci și prăpăstioase, în care pădurile de brad cu mirosul mereu proaspăt de rășină, pe care nu l-a putut uita niciodată, erau străbătute de izvoare mai întâi pitite printre tufe, pentru ca apoi, după ce se învoldurau printre pietrele albe de lumină, să se prăvale în cascade înspumate; le povestea de ursul brun, bătrânul prieten pe care de atâtea ori îl întâlnise pe potecile părăsite, ce duceau la tufărișul de mure; de grotele în care se piteau, jucându-se de-a v-ați ascunselea, ei, copiii munților, cum li s-a spus ades.

Aici, pe **Platoul Bucegilor**, descoperise pasiunea pentru explorare și, înscris, mai târziu, în cercul de speologie Focul Viu, cerc de turism specializat înființat în anul 1969 din

Legendele Bucegilor

inițiativa unor iubitori de munte, studenți ai Facultății de Geologie-Geografie din București, învățase să pătrundă, întâi cu sfială dar cu nestăvilită curiozitate, apoi cu îndrăzneală și pasiune, în **tainele din adâncuri**, echipat cu casca cu jugulară în y, flacăra acetilenică și lumina electrică, frontală, subcombinezonul din fibră "polar" luat direct pe corp, fără alte haine de piele, ciorapi din neopren ori hamul speologic sau carabiniera de dimensiuni reduse pentru agățarea lămpii de carbid. Străbătuse, astfel, numeroase peșteri în care nimeni cunoscut nu intrase vreodata; doar bătrânii povesteau, seara, la foc, legende...

Cea care-l atrăsese în mod deosebit, dintotdeauna, era despre o cheie fermecată, ascunsă într-o peșteră, de însuși duhul munților; deși nimeni n-o văzuse, se știa sigur că era o cheie mare și grea, de culoarea sienei arse, cu micuțe încrustații în formă de coarne de cerb; și că era cheia de la o comoară, se mai știa... dar unde era comoara, și despre ce comoară era vorba? De câte ori punea aceste întrebări, bătrânii îi răspundeau cu un zâmbet abia schițat: asta, doar cine găsește cheia, va ști... Cât își dorise, în copilărie, să găsească cheia fermecată! Și cât o căutase, împreună cu prietenii lui, plecați și ei, acum, prin lume.

După ce poveștile copilăriei se pierduseră prin ani mulți de studii, întâi în țară, apoi în Anglia, studiind tehnica speologiei alpine, organizare ture speologice și echipare peșteri, nivel superior, Christian Abel, devenit, în timp, un reputat speolog, cu numeroase studii și tratate publicate despre speologie fizică și biospeologie, iată-l întors pe meleagurile natale, chemat

parcă de un glas pierdut prin timp, al inocenței și dorului de casă.

Urcase pe vechea potecă și cu nerăbdare, dar și cu mirare: aici parcă nimic nu se clintise din loc, totul părea ca în urmă cu treizeci de ani; stâncă semețată, de sub care răzbătea un fir de apă rece, printre pietrele calcaroase; poteca șerpuită prin pădurea stufoasă, câteva raze de lumină împletite prin frunzisul verde, cimbrișorul și rhododendronul violet, potbalul auriu și firava gețiană, ori parfumată levănțică.

Ajuns lângă peretele muntelui, căută prin tufa de jnepeni intrarea în grotă; era o mică scobitură în piatră, prin care n-ai fi crezut că se poate pătrunde înăuntru, dar el știa... Se aplecă zâmbind, amintindu-și de câte ori, în copilărie, pătrunsese în inima muntelui prin această porțiță ascunsă de privirile turiștilor care nu aveau de unde să cunoască locul. Doar intrarea era strâmtă, apoi **grotă** se lărgea într-o galerie lunguiață, pe care de atâtea ori o străbătuse, că ajunsese să-i cunoască fiecare colț ori adâncitură.

La fel porni și acum, în vechea aventură a copilăriei pe care n-o putuse uita nicicând. Cu lanterna ținută în mâna stângă, lumina fiecare petec de stâncă, în timp ce cu mâna dreaptă mângâia peretele întunecos, recunoscând fiecare piatră: aici, o felie de andezit, apoi granitul zgrunțuros, calcarul gălbui, dincolo, breția, dolomitul, ori calcarul recifal. Toate erau ca în copilărie, le regăsea bucuros, pierdut în amintiri. Deodată, din această visare îl trezi o **lumină venită brusc**, dintr-un perete îndepărtat, pe un coridor de care, parcă, nu-și mai amintea... O lumină în inima muntelui, într-o grotă în care aproape crescuse,

Legendele Bucegilor

de atâtea ori intrase în ea, copil fiind; nu, nu era posibil! Christian Abel era acum un om de știință matur, nu mai credea de mult în miracole.

Poveștile copilăriei erau frumoase și încă și le amintea cu nostalgie, dar acum știa că erau doar frumoase basme ale muntenilor sfătoși ce depăneau seara, la foc, aiureli, să le mai treacă timpul...

Raza de lumină îl sfida cu sclipirea ei din adâncuri, răbdătoare și neclintită de verdictul omului de știință. Simți broboane de sudoare ce-l străbăteau în aerul înghețat al peșterii. Hotărî să meargă spre lumină; picioarele nu-l ascultau, înglodate, parcă, în stâncă. Se desprinsese cu greu și pași încet, cu teamă, ca pe-o lespede vrăjită. Pas cu pas, se apropie de oaza sclipitoare; era ca o lume ce se deschidea în mod miraculos, spre un alt tărâm... Încercă, apropiindu-se, să pătrundă întâi cu privirea, în această lume pe care, într-o lucire de gând, o văzu ca pe o gaură în timp, prin care pătrundeai în alt univers paralel. Totul era luminat ca prin ceață, nimic nu putea distinge în această fantă plină de semnificații... Ajuns aproape, întinse mâna, spre a intra cu totul în lumea miraculoasă a luminii pure.

Mâna se izbi de stâncă. Era o stâncă din piatră de mică, pe care, o rază pornită din lanterna lui și lovită de peretele opus, se răsfrângea, amplificând lumina, așa cum face de obicei orice pietricică de mică pierdută prin colbul drumului, în care o rază de lumină sclipește ca aurul. Râse înciudat, de el însuși... Doamne, ce naivitate! După atâtea studii științifice pe care le scrisese și atâtea premii obținute, cum putuse fi atât de naiv? Exact ca-n copilărie! Colindase lumea, pentru ca întors aici, în

bătrânii Bucegi, să descopere deodată Mașina Timpului și Triunghiul Bermudelor, la un loc, la el acasă... Gândi amuzat că, întors din călătorie, va avea ce le povesti imaginărilor săi nepoți, în serile de singurătate, din fața șemineului. Porni înapoi, amuzat de toată această întâmplare hazlie, glumind în gând pe seama lui și a amintirilor de demult, care nu voiau să-l părăsească.

Mergea greu, printre cioburi de stâncă ascuțite și alunecoase. Apoi, într-o clipă de neatenție, piciorul călcă alături și simți cum se prăvale... Încercă, disperat, să se agațe de pietre, dar acestea îi alunecau printre palmele crispate; picioarele căutau în zadar un punct de sprijin, totul se mișca, se zguduia într-un vuiet înfiorător; lanterna zburase o dată cu bucăți calcaroase ce alunecau de-a valma, prinzându-l într-un vârtej cumplit. Gândi scurt și deodată, parcă, împăcat, că acesta e sfârșitul; știuse dintotdeauna că aici, în același loc în care viața lui începuse, avea să se termine la fel de brusc, într-o zi; și aceată zi venise.

Într-o fracțiune de secundă rememora primii ani cu uimirile lor și bucuriile de neegalat; revăzu chipul blând al mamei și asprețea din privirea de un albastru tăios a tatei, pe prietenii lui, Florian și Achim, cu genunchii veșnic juliți și privirile curioase ca de pisic, apoi o văzu pe ea, domnișoara ce venise în vacanță la domnu' învățător, bunicul dumneaei, și pe care o visase ani în șir, sperând într-o revedere ce nu avea să se întâmple vreodată...

Se văzu, apoi, pe sine, în laboratorul cu zeci de neoane sub care, mințile luminate ale colegilor săi rezolvau formule savante, apoi... Apoi își dădu seama, dintr-o dată, că

Legendele Bucegilor

“prăvălirea” lui se terminase demult și stătea pe pământ stabil, umed și rece. Nu alunecase decât un metru și jumătate, într-o adâncitură săpată în stâncă, de trecerea vremii. Nu avea nici o julitură și, pipăind cu mâna alături, găsi lanterna rezistentă la șocuri. Ce sperietură! Nu-i venea să creadă... Cum să-și găsească sfârșitul aici, într-o scobitură de câțiva metri pe care o cunoștea palmă cu palmă? Bătrânețea, își zise el; de când nu mai umblase prin peșteri, începuse să uite. Devenit deodată, parcă, mai înțelept, regăsi drumul spre ieșire. Acum pășea cu multă atenție, încet, cu grijă.

Întâi i se păru că visează. Apoi, din ce în ce mai clar, știu că se auzeau șoapte; da, aici, în grotă unde era singur, se auzeau, venite de nicăieri, șoapte de neînțeles. Se opri, tot mai uimit. Se aplecă și lipi urechea de pământ, încercând să afle de unde veneau; o luă spre stânga, cu sfială. Din loc în loc se mai oprea și asculta pietrele, cu urechea lipită, așa cum făcea, adesea, în copilărie. Găsi un coridor strâmt, prin care pătrunse aplecat, bătând; șoaptele se auzeau acum tot mai clar, și tot mai aproape. Cine sunteți? Întrebă abia șoptit, la rândul său. Ecoul îi răspunse cu mii de glasuri venite din toate părțile. Îngheță de frică. Apoi, printre pietre, îl văzu: șipotind agale, vechiul pârlăuș de care uitase... Își aminti cum îl ascultase de atâtea ori, în copilărie; și atunci i se părea că izvorul ascuns în grotă îi șoptește lucruri doar de ei doi știute. Zâmbi, regăsindu-și o seninătate de mult uitată și abia acum porni, hotărât, spre ieșire. Văzuse, regăsise, își amintise! Parcă toată copilăria lui se păstrase neatinsă de trecerea timpului în această grotă micuță din bătrânii munți...

Atunci îl văzu. Exact în fața ieșirii, stătea el; întruchipat, parcă, din veșnicia stâncii, ca un bătrân înțelept cu barba albă și privirea pătrunzătoare, cu zâmbetul senin: **Duhul Munților**. Christian Abel nu-și putu reține un zâmbet ironic în colțul gurii... Asta le întrecea pe toate. Era obosit; efortul, întâi al urcușului pe potecile întortocheate ale muntelui, apoi pe stâncile alunecoase, și apoi, toate aceste emoții resimțite în grotă copilăriei, iată, își spuneau cuvântul. Nici nu clipi. Se îndreptă în același ritm, calm, spre "zeitatea" împietrită. Îl privea ușor amuzat, așa cum ai privi un tablou, ori ai citi o legendă.

Tocmai se pregătea să-i dea binețe și să-l întrebe de sănătate, după obiceiul locului, când acesta îl opri cu un gest scurt, ridicând mâna stângă cu palma îndreptată spre el. Apoi văzu, în mâna dreaptă, o cheie, pe care "duhul" i-o întinse, tăcut. Christian Abel luă cheia, făcu o scurtă plecăciune, și ieși zâmbind la fel de amuzat. Lumina orbitoare de afară îl făcu să închidă ochii preț de câteva secunde. Razele de soare coborau pe piscuri domol, printre umbrele înserării. Câteva stele se agățaseră deja prin crengi. Se așeză pe o piatră și privi, abia acum, cu interes, cheia: era mare și grea, dintr-o alamă de culoarea sienei arse, cu micuțe încrustații în formă de coarne de cerb.

Pe o potecă ițită de după Colții Morarului, apăru o turmă de oi. Ciobanul, un bătrân cu pantaloni din aba, strânși pe picior și băgați în încălțări înalte cu carâmb și nojițe legate în cruce, peste care purta o șubă din blană de oaie neargăsită, se opri, sprijinit în baston.

Legendele Bucegilor

- Bună seara, îi spuse Abel. Am intrat în grotă și iată, am găsit această cheie... Mă gândesc că o fi pierdut-o cineva, adăugă el, încurcat... Știți a cui ar putea fi? Ori, poate, vreun turist, mai zise, uitând că nici un străin n-ar fi gasit niciodată intrarea de după jnepeniș. Rostea vorbele la întâmplare, privind încurcat în jos, pe lângă cheia ce-i părea din ce în ce mai grea...

Când, în sfârșit, ridică privirea, păstorul se pierdea pe după piscul îndepărtat al muntelui scăldat în lumina lunii, ce-și rezemase coatele, ca-n fiecare seară, pe uluca stâniei.

Julia Toyo (28 februarie 2011)

POVESTEA CU URSUL

Ce bine e aici, ghemuit lângă cuptorul sobei cu plită, spoită-n var alb ca zăpada. Dogoarea cărbunilor încinși îi pătrunde prin toate oscioarele și-i dă o toropeală plăcută; zâmbește în somn, fericit. E cea mai frumoasă iarnă din câte-și poate aminti. Mama frământă un bulgăre mare de aluat alb cu miros de făină proaspăt cernută, pe care-l întinde apoi pe planșeta mare cât masa, îl face foiță subțire cu ajutorul unui sucitor de lemn și împrăștie deasupra cu multă dărnicie nucă și marmelade aromate, apoi așează bulgării de aluat pufos într-o tavă imensă,

pe care o bagă în cuptorul încins. Vor fi gata spre seară, când tata va veni de la muncă, obosit dar vesel, ca de obicei, bun și blând, cu barba zburlită în rotocoale moi și roșcate, încărcate de promoroacă. Tata îi aduce totdeauna câte ceva: o minge mare și colorată, din acelea ce parcă zboară în înaltul cerului de umflate ce-s, de câte ori le lovești de pământ, ori o mașinuță care alunecă-n viteză pe gazonul abia tuns, o carte cu poze și cu povești frumoase, un fluier...

Afară ninge ca-n basme, cu fulgi albi ca de zahăr, dulci și pufoși, iar oameni de zăpadă înveșmântați în brâuri de frișcă și joben spart, stau la taifas chiar la geamul lui, pe care privesc și ei curioși brăduțul împodobit cu șiruri de beteală argintie, globuri aurii, pachete legate cu funde roșii, stelute sclipitoare, îngerași cu aripioare colorate și întinse ca ale fluturilor... și toate, în mirosul de rășină de brad care te poartă cu gândul în păduri îndepărtate, pe povârnișul munților. Jos, pe covorașul înflorat ca un câmp pe timp de vară, stă tolănit Toto, cățelul lăptos cu centură și cataramă lată cu ținte aurii, lăfăindu-se leneș în fața vetrei.

Acum, mama ornează căsuțe de turtă dulce, cu bombonele mărunte, printre care așează, frumos, mici animale de ciocolată și brazi din jeleu verde. Din cuptor te-mbie un miros de scorțisoară, vanilie și alte minunate mirodenii. Cuptorul e cald, mama îngână un cântecel vesel, în timp ce afară viforul se-aude fără putere, îndepărtat. De-odată, simte ceva tare, ca un vârful ascuțit, împungându-l în spate.

- Scoal' mă, iar te-ai așezat pe banca mea? Du-te și caută-ți și tu, că e gara mare, și-a cășunat pe asta, că e lângă calorifer, ha?!

Legendele Bucegilor

Deschise ochii speriat și toate pieiră: soba cu plita văruiță-n albul zăpezii, mama cu vocea ei blândă, cuptorul cu prăjituri; doar un pic de miros mai venea dintr-un rest de plăcintă pe care Pele o găsisese la tomberon și o îndesase în buzunar, alături de alte amestecuri de pe la chioșcurile din apropierea gării. E negru și urât și are o barbă stufoasă și un baston cu vârf de fier care-l ajută la mers când se poticnește din cauza unui picior mai scurt; de aceea i-au și zis Pele, râzând de el, c-ar fi bun de fotbalist, schilodul, așa negru și cu piciorul ăla sucit.

Toate băncile sunt ocupate; de unde bănci libere la ora asta, din viul nopții? Își ridică gulerul mare, care-i acopere urechile și-l petrecu bine, ținându-l strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucă într-un gest vag clanța ușii și împinse nehotărât; un val de aer înghețat îi străpunse toate oasele și-i biciui obrazii. Pășii cu grijă prin noroiul care-i intra în ghetete prin niște crăpături ce se tot lărgeau; abia la primăvară va găsi altele, când lumea le va arunca pe cele purtate pe timpul iernii. Șuieră scurt, cu două degete în colțul gurii, și Toto lipăi pe fugă prin zăpada afânată, țâșnind vioi din cutia în care se adăpostea de vifornița nopții; pe el nu-l lăsau să intre în gară. Era un cățel negru și atât de slab, că-i numărăi coastele, cu blana jupuită de încăierările de pe maidane. Îi pusese o dată și lui o sfoară drept zgardă, așa cum văzuse el la un băiat ce plimba un câine mare și frumos, legat cu centură cu capse; dar Toto se scuturase cu ciudă, până dăduse jos legătura rușinoasă, doar el era un cățel liber.

Mergea încet, cu vântul în față și nehotărât, căci nu știa unde s-ar putea duce. Pașii îl purtară aproape fără știre spre patiseria din colțul străzii. O femeie voinică frământa un bulgăre mare de aluat, în timp ce alți bulgărași se odihneau pe masă,

așteptându-și rândul la cuptorul din care răzbăteau arome ce-i gădilau nasul așa de plăcut. Zâmbi, amintindu-și de mama din vis, și trecu mai departe, cu pași mici, șovăitori. Vântul îi înfoaie pulpanele paltonului larg și ponosit; îl adună cu multă grijă în jur, petrecându-l strâns, în timp ce dinții-i clănțane de frig. I-a plăcut că e roșu, ca haina moșului aceuia ce poartă în spate un sac imens, plin de daruri: jucării, dulciuri, hăinuțe călduroase, pantofi și cizmulițe îmblănite. Moșul are barba lungă și albă, nu roșcată, ca a tatălui său.

Blocurile se-nșiră uniform, posace și colțuroase, pe trotuarul ce șerpuieste până-n centrul orașului, unde parcul, altădată verde și stropit de fântâni arteziene, acum zace pustiu printre băncile înghețate. O linie gălbuie ce străbate zarea de peste culmile albastrii ale dealului anunță zorii unei zile sticloase, ca toate celelalte. Vânzătoare cu hăinuțe roșcate și blănițe albe încep să curețe zăpada din dreptul ușilor; în curând, vor deschide magazinele și lumea va veni buluc la cumpărături. Așa e în toate zilele astea: aglomerație, lume grăbită, cu pachete în brațe și în mașini.

O fetiță se desprinsese de mâna mamei și se apropie sfioasă, întinzându-i un pachetel, fără o vorbă, și privindu-l cu ochi mari, albaștri ca seninul cerului de vară. Îl luă bucuros; primea adesea mici pachetele cu bunătați care-i astâmpărau foamea. Hârtia era caldă și simți cum mâinile înghețate se dezmoțesc ușor, mângâind pachetul frumos mirositor.

De-aici, străduța urca în pantă până la biserica dintre plopi. Îi place în mica bisericuță; înăuntru e cald și frumos de parcă ar fi mereu vreo sărbătoare, pe jos sunt covoare imense și bogat

Legendele Bucegilor

colorate, pereții sunt zugrăviți cu portrete de oameni îmbrăcați în mantii ce flutură în vânt pe cai înaripați, urmărind cu săbii balauri speriați, ori plutind visători printre nori alburii și pufoși. Câteodată, la mesele lungi vin femei cu broboade țesute în casă și le umplu de bunătați: poame dulci, struguri stafidiți, colăcei și dovleac copt. Îi dau și lui, într-un ștergar legat la colțuri, sub formă de boccea:

- Ia, copile, că e pomană, și-oi fi și tu flămând!

Acum biserica e închisă, înăuntru nu e nimeni; dar pe trotuarul alăturat, copiii cu sănii au făcut un derdeluș, pe-o pojghiță de gheață ce se termină brusc într-un morman de pietriș înghețat. El n-a avut sanie niciodată. E vesel, e frumos, e bine la săniuș. Cineva aruncă pe jos o pungă ruptă. Se repede și o ia cu bucurie; o întinde pe petecul de zăpadă, se-așează pe ea, și-și dă drumul chiuind:

- Tiii...

Se lovește de un copil cu fular portocaliu, ce tocmai căzuse de pe sanie. Fratele lui vine și-l ridică repede, îl scutură mai mult de formă, și-i strigă înciudat:

- Vezi că l-ai murdărit pe Răducu, de ce nu ești atent?

Ronți lăsă capul în jos, cu părere de rău. Nu era atent. Părăsi înciudat punga sfâșiată de pietre și plecă tăcut. Îi ziceau Ronți din cauză că o dată de mult, cineva îi dăduse o ciocolată cu alune pe care le rosese pe rând, ca un șoricel, în timp ce tatăl lui îi strigase morocănos:

- Mai rozi mult, parc-ai fi Ronți...

Și așa i-a rămas numele.

Rătăci toată ziua fără rost, flămând și abătut, pe străzile înghețate.

Spre seară, pașii îl purtară înapoi, spre gara care-i devenise casă pe timp de iarnă. Intră și un val de căldură îl întâmpină de la ușă. Pele dormea tolănit pe banca de lângă calorifer. Se apropie tiptil și se așeză pe o margine de bancă. Îi puse mâna pe umăr și îl scutură ușor, apoi îl trase încet de barbă. Pele nu răspunse. Atunci, cu vocea gătuită, îi zise abia șoptit:

- Tată, îmi spui povestea cu ursul?

Închise ochii și așteptă, dar lovitura obișnuită nu veni. Pele îi spusese o dată povestea cu ursul și de-atunci, de câte ori îndrăznise să-i ceară să i-o mai spună o dată, acesta îl lovea cu bastonul peste picioare, bolborosind:

- Io stau să-ți spun ție povești, ha? Bine că nu vrei să te trimit și la școală!

De data asta însă Pele nu mișcă bastonul din locul lui. Nu deschise nici ochii, doar începu să mormăie în barba roșcată, cu voce indiferentă:

- Eram așa ca tine, când niște căruțași m-au luat cu ei la pădure. Am plecat din viul nopții și am mers câteva ore bune, căci tare era departe de sat. Acolo, ei s-au apucat să adune crengi uscate, să umple căruța. Mie mi se făcuse sete, așa că m-am apropiat de un izvor ce se auzea șipotind vesel după niște tufe. După ce mi-am astâmpărat setea bând cu căușul palmei apa ce se prelingea clipocind printre pietre și nisip, am băgat de seamă că

Legendele Bucegilor

tufele alea erau pline de mure negre și mari, coapte și bune. Am început să culeg ba dintr-o tufă, ba dintr-alta, tot înaintând pe cărarea din ce în ce mai îngustă, până când m-am îndepărtat binișor de căruță. Acum nu mai auzeam nici o voce, dar murele erau parcă din ce în ce mai mari și mai gustoase, de ce mă afundam în desiș. Deodată, de după un tufiș ale cărui crengi foșneau ca bătute de vânt, aplecate ba de-o parte, ba de alta, apare o namilă uriașă cu cap mare, bot fioros, blană maro și o greutate ce făcea să se cutremure pământul de câte ori pășea cu labele imense: era un urs.

- Și? întrebă Ronți, ce-ai făcut? Tremura, ca și când ar fi auzit pentru prima dată povestea.

- Ce să fac? Am rupt-o la fugă înapoi, sugrumat de spaimă și țipând ca din gură de șarpe: Ursuu'...

Din zăpăceală, am pierdut și firul apei și m-am afundat în mărăcinișuri tot mai dese, ce mă zgâriau pe față, pe mâini și picioare. Dar ce mai conta? Mâncam pământu' fugind să scap cu viață.

În urma mea, ursul, mormăind înfiorător, făcea salt după salt nepăsându-i de crengile care-l izbeau prin blana lui groasă. Numi mai simțeam pielea jupuită din care sângele țâșnea pe frunze lăsând o dâră roșietică în urma mea. Din clipă în clipă așteptam să mă înșface de picior și să mă doboare la pământ. Și chiar așa s-a întâmplat! Când gheara i s-a încleștat pe piciorul meu, nemaiputând să fac un pas, și cu sufletul la gură, m-am zbatut gâfâind cu toată sforțarea de care mai eram în stare, apoi m-am prăbușit îngrozit, așteptând ca namila să mă devoreze.

- Și? întrebă Ronți, cu inima cât puricele.

- Și-atât. Nu mai știu. Pe urmă, când m-am trezit, eram lângă căruță, pe o șubă întinsă pe iarbă. Am deschis ochii îngrozit, așteptând să văd ursul mestecându-mă tacticos. Și am văzut doar câteva blănuri și capete de urs, puse de-o parte, stivă. Erau ale ursarilor care se întorceau de la bâlci și vruseseră să-și rădă de mine, să mă sperie, în costumele lor hidoase. Acum cinsteau cu căruțașii o litră de țuică, râzând și spunând povești de-ale lor.

- Unde e ursul? am întrebat eu încă nedumirit.

- Nu e, mă , nici un urs, stai liniștit; ce ești așa de fricos? Urșii nu stau în pădurea asta, tu nu știi?

- Dar mi-a sfâșiat piciorul, de-aia am căzut, și-acu' mă doare...

- Ți s-a-mpleticit piciorul într-o capcană de prins vulpi, te-ai zbătut, iar cu celălalt ai călcat strâmb... ce urs visezi?

- M-au dus acasă urcat pe lemne, sus, în căruță. Rana de la picior și zgârieturile de pe mâini și față s-au vindecat cu timpul, dar cu piciorul ăla sucit n-am mai putut merge bine niciodată. Hai, acu' lasă-mă, du-te de-aci, că nu stau de tine!

Ronți abia putea merge de emoție; frica de urs încă-l urmărea.

Trecuse și ultimul tren, de-acum era pustiu și ar fi putut dormi. După toată plimbarea prin orașul biciuit de ger, nu-și mai simțea picioarele umede și umflate, cu pielea tăbăcită și fără ciorapi, în ghetele lăbărțate și brazdate de spărturi din loc în loc. Găsi o bancă goală; se întinse pe ea lipit de perete,

Legendele Bucegilor

strângându-și paltonul ponosit de jur împrejur. Închise ochii și dispărură deodată din mintea lui și gară, și urs, și pădure. Era liniște. Apoi, de undeva de departe, începură să se audă niște glasuri de copii cântând colinde. Mirosul de prăjitură și mere coapte era tot mai îmbietor iar Toto îl lingea prietenos, pe mână. Cum o fi intrat aici? gândi într-un târziu, cu bucurie și mirare.

Când ușa se mișcă ușor în clinchetul clopoțeilor atârnați în colț, Răducu deschise ochii năuc. În prag stătea tatăl său, cu promoroacă pe guler și pe barba zburlită în rotocoale stufoase; în brațe avea o cutie imensă, ambalată în hârtie cu brăduți și moși ce zboară pe sănii trase de reni voioși, legată cu fundă albastră. Toto se gudura pe lângă el dând vesel din codiță, iar mama scotea din cuptor o tavă cu plăcinte aburinde.

- Dar știu că ai dormit, Răducule! De câte ori iei în mână cartea aia de povești, nu citești mai mult de-o pagină și cazii într-un somn așa adânc...

Făcu ochii mari și se uită cu luare-aminte de jur împrejur: bradul era la locul lui, împodobit cu becuri multicolore, îngerăși plutitori își zbăteau aripile colorate prin crengile cu miros de cetină, iar cu coada ochiului apucă să vadă cum oamenii de zăpadă fugeau din dreptul geamului și se piteau râzând, prinși că trăseseră cu ochiul prin jaluzele.

Alergă grăbit întâi la Toto, îi desfăcu centura de la gât și-o aruncă hotărât, într-un colț:

- De-acum ești și tu un cățel liber, Toto!

Iulia TOYO

Apoi se ghemui în brațele calde ale mamei, la pieptul ei ce mirosea a scorțișoară și vanilie și începu să îngâne alături de ea încet, cu voce subțire și caldă, colinde în care ninge atât de frumos, cântecele despre cetiniță, flori dalbe și păstori.

Târziu, se apropie tiptil de tatăl care citea ziarul adâncit în fotoliu; mângâindu-l pe barba moale și roșcată, îi zise râzând șmecherește, cu înțeleș:

- Tată, îmi spui povestea cu ursul?

Iar tata îi răspunse făcându-i cu ochiul, complice...

Articol scris de Iulia Toyo (10 decembrie 2010)



PILDA CĂLUGĂRULUI IULIANNIS

Despre călugărul Iuliannis s-a vorbit mult prin împrejurimile Bucegilor, și se mai spun și acum povești, seara, la gura sobei. Doar bătrânii își mai amintesc de el, așa cum îl știu din istorisirile părinților și bunicilor lor, căci cei care l-au cunoscut nu mai sunt demult printre noi, iar învățăturile rămase de la el sunt, cu trecerea timpului, pierdute în uitare...

Era prin anul 1900, când se spune că Iuliannis era un bătrân mic de stat și cu o barbă mare și albă, cu ochii mari și privirea adâncă, și vorba caldă, blândă și monotonă, ca un susur de izvor.

Locuia dintotdeauna într-o grotă din munte, singur, petrecându-și timpul în rugăciuni și evlavie.

Oameni din împrejurimi, dar și alții veniți de mai departe, căci se dusesse vestea despre el, veneau să-i aducă merinde, de care însă prea arareori se atingea, și să-i ceară un sfat, o povață, ori să le oblojească un copil bolnav. Dar cel mai mult îi atrăgea pe oameni să-l asculte povestind despre vremuri pe care nimeni nu le cunoscuse vreodată. De unde știa el toate acestea? Zicea că, așa cum toți ceilalți pot merge pe pământ încoace și-ncolo, el poate umbla prin timp...

Nimeni nu înțelegea cum vine asta, dar ascultau cu interes tot ce le spunea el, cum ar fi că peste doar câțiva de ani, niște frați din America vor face o pasăre mare de fier cu care oamenii vor

zbura întocmai păsărilor până în înaltul cerului, că apoi oamenii vor inventa o mașină numită tractor, care-i va ajuta mult în muncile câmpului, apoi vor face o altă mașină capabilă să poată traversa tranșee și baraje de sârmă ghimpată, numită tanc... Tare se mai minunau de toate acestea cei ce-l ascultau, crezând că viața va deveni mai ușoară și mai frumoasă, deși parcă nu prea le venea să creadă că oamenii ar putea zbura prin cer, așa, ca păsările... De fiecare dată Iuliannis le spunea însă că totul va fi în zadar, că oamenii vor fi tot mai nefericiți, că vor pieri în războaie, uciși de rodul științei lor, ori de foamete și molime de neimaginat...

Și-apoi? Întrebau ei făcându-și cruce speriați. Și-apoi, continua el domol, oamenii vor face o cutie în care vor putea vedea toată omenirea de pe partea asta a pământului, ba chiar și de pe cealaltă parte, o cutie magică, numită televizor. Asta era și mai greu de crezut, și oamenii se uitau dând din cap neîncredători: „cum să încapă toată omenirea într-o cutie?” Apoi se gândeau că și-asta ar fi bine, căci mulți dintre ei aveau feciori plecați pe la oraș, de la care nu primeau vești decât rareori, și poate așa vor putea să-i vadă mai des, cine știe?! Dar călugărul continua cu amărăciune: în aceste cutii se vor vedea toate molimele omenirii, masacre, copii morți în sclavie, desfrâu și, mai ales, cutiile acestea vor fi folosite pentru a perverti și degrada și mai mult viitorul omenirii.

Și-apoi, știința nu va mai evolua? Întrebau câte unii, curioși. Ba da, va avansa, și va inventa arma nucleară și bomba care va face ca nimic în lume să nu mai fie cum a fost, iar atunci oamenii vor zbura spre alte planete din spațiu, pe care vor

Legendele Bucegilor

ajunge căutând noi forme de viață, care să ne salveze de noi înșine.

Și-apoi? Întrebau oamenii din ce în ce mai slab, căci tot ce aflaseră îi făcea parcă să nu-și mai dorească a afla și mai mult. Apoi, continua el, se vor naște copii în sticle și se vor modifica plante și animale, creând soiuri monstruoase și periculoase pentru cei ce le-au creat, doctorii vor face inimi artificiale pentru a salva vieți, în timp ce inimile naturale vor fi tot mai obosite și reci...

Bine, dar toate acestea nu se vor sfârși niciodată? Oamenii nu vor vedea cât rău și-au făcut singuri și nu vor înțelege că e timpul să se oprească?

Vor înțelege, răspundea călugărul Iuliannis, însă atunci va fi prea târziu, iar oamenii vor fi un fel de legume ce vor crește în jurul fabricilor de oxigen, fără sentimente, credință și voință...

Iată însă că într-o zi, un preot ce avea parohia pe un alt munte, a venit pentru a le spune oamenilor că acest călugăr este un impostor, și că adevăratul călugăr Iuliannis a trăit de fapt în parohia sa, unde are și piatra de mormânt, rămasă acolo de două secole, căci el trebuia să fi fost demult oale și ulcele. Și cum în mica biserică veche din parohie avea portretul lui Iuliannis pictat chiar pe zidul de la intrare, el le face descrierea așa cum îl știa, iar oamenii îi spun că exact așa arată și călugărul lor, și-l conduc pe preot în grotă, să-l vadă. Cum a dat cu ochii de călugăr, preotul a rămas uimit de asemănare, însă tot n-a crezut, dar când a deschis gura voind să-l facă

impostor, acesta l-a întrebat: „dacă dai ceva în dar unui om și acela nu ți-l primește, cine rămâne de drept cu darul?”. „De bună seamă că eu”, răspunse preotul. „Iată, continuă călugărul, darul tău cu care ai venit la mine este de ură și pizmuire, dar eu nu ți-l primesc. Înseamnă deci că toată această ură îți va rămâne ție și-ți va amărî sufletul, până când tu însuși vei scăpa de ea”. Preotul s-a întors în parohia sa măcinat de îndoieli și multă vreme s-a gândit la vorbele pustnicului, și-apoi, peste ani și ani, a venit din nou, să-i mulțumească pentru această învățătură pe care a transmis-o și el mai departe, credincioșilor.

TEORIA CONSPIRAȚIEI

Revenind la articolul nostru “Bază de tratament miraculoasă în munți” publicat în 17 octombrie 2013, în urma cererilor Dvs. de a face publică locația exactă, vă aducem ultimele informații.

După repetate încercări eșuate de a pătrunde cu echipa în incinta vechiului conac din pădure spre a filma, pentru ca toată lumea să poată vedea minunile ce se petrec acolo, am trimis un reprezentant membru al echipei, deghizat în om simplu de la țară, fără aparat de filmat, deoarece știam că toți solicitanții erau verificați la intrare.

Încă de la poartă, el le-a spus că este un nepot de-al lui moș Tică și că a venit în vizită, iar moșul, știindu-i problemele de sănătate, l-a trimis la ei pentru niște ceaiuri de plante ori băi,

Legendele Bucegilor

ceva ce știu ei că s-ar potrivi. În acel moment, portarul a chemat un asistent în halat alb, care l-a condus într-o sală de analize dotată cu mobilier și echipament medical de ultimă generație. Colegul nostru avea într-adevăr probleme genetice cu inima, o cardiomiopatia hipertrofică obstructivă moștenită de la tatăl său și de care se trata de mult timp, fără niciun rezultat.

Boala i-a fost imediat descoperită la analize și timp de o săptămână a trecut prin multe săli de tratament, cu băi și comprese de plante, în amestecuri dificil de recunoscut. Între două ședințe, colegul nostru profita de puținul timp liber, pentru a face niște schițe ale sălilor de tratament, din care am reconstituit o imagine pe care v-o prezentăm spre edificare.

În două-trei zile, spre mirarea și satisfacția lui, dispneea și palpitațiile au început să dispară treptat, iar după o săptămână, deja se simțea ca nou! Erau acolo oameni bolnavi de rinichi, inimă ori ficat, și toți păreau că-și reveneau după doar câteva ședințe cu plante.

Ne-am zis, la întoarcerea lui, că toate acestea trebuiesc cunoscute de toată lumea, așa că peste trei zile am urcat în mașină și am pornit cu toții înapoi, am mers la primăria locală și am cerut ajutorul primarului, un om cumsecade și foarte binevoitor. El ne-a asigurat că ne va pune la dispoziție o echipă locală care să ne însoțească, împreună cu toate aprobările necesare, pentru care era nevoie însă de câteva ore pentru a obține semnăturile departamentelor respective. Fiind deja ora prânzului iar noi obosiți după un drum de șase ore cu mașina, am decis să mergem să ne cazăm, să ne spălăm după drum și să

ne odihnim puțin, lăsând astfel domnului primar și echipei domniei sale timpul necesar pentru aprobări, până a doua zi dimineața. Zona era foarte frumoasă și ne-am petrecut după-amiaza în scurte și minunate plimbări pe munte.

A doua zi de dimineață ne-am prezentat la primărie, unde totul era pregătit și echipa locală ne aștepta cu trei mașini de teren și un teanc de aprobări ștampilate.

Am urcat relativ ușor pe drumul vechi ce ocolea zidul abrupt al muntelui, am trecut pe lângă coliba lui moș Tică și l-am salutat fără să oprim, apoi am ajuns la conac și am oprit mașinile în fața porților mari de lemn.

Ne-am apropiat nerăbdători, cu aparate de filmat și teancul de acte și aprobări, însă de data asta niciun portar nu ne-a întâmpinat. Ba mai mult, poarta părea încuiată.

Am împins în zadar, că lemnul vechi nici nu s-a clintit.

Apoi doi jandarmi au forțat poarta grea care încă rezista, când cineva a observat un zăvor vechi pe interior, pe care l-a ridicat simplu, băgând un băț printre uluci.

Am intrat și după ce am traversat curtea mare, am ajuns la intrarea în conac: o ușă de lemn cioplit pe vremuri, de meșteri mari, uitați de timp.

Ușa s-a deschis fără niciun efort și... înăuntru, surpriză: ne-am trezit cu toții într-o sală mare și complet goală!

Legendele Bucegilor

Pe pereții goi mai atârnav două reproduceri îngălbenite de timp, iar praful din colțuri părea a zice că nimeni n-a mai intrat pe-acolo de ani și ani...

În toate celelalte încăperi era la fel, pustiu. Dispăruseră mobilier și aparaturi de analize, băi și mese de tratament, tot...

Ne-am uitat mirați la domnul primar, care ne-a spus zâmbind binevoitor:

“Nu v-am spus eu că nu e nimic? Păi ce, dacă era, n-aș fi aflat eu până acum?”

Într-adevăr, greu de crezut că primarul ar fi putut să nu fi aflat nimic, așa cum ne spusese mirat când l-am contactat!

Adăugăm poza făcută în acel moment de stupeoare, fără alte comentarii...

După o săptămână, l-am trimis din nou pe colegul nostru care se tratase acolo, cu motiv că i-ar fi revenit palpitațiile și alte simptome ale bolii, în cazul în care ar mai fi găsit pe cineva.

Și a găsit același portar care s-a făcut că nu-l recunoaște deși privirea îl trăda că da, și care i-a spus blând și monoton, cu vorba oamenilor de la munte:

- Nu-i, domnul meu, nicio bază de tratament aici, e doar un conac părăsit...

În spatele lui, doi buldogi mari priveau furioși.

FENOMENE PARANORMALE

Odată cu apariția internetului, informația a putut circula în mod liber și rapid, prefigurând o epocă a marilor schimbări. Desigur, fenomene de senzație ori neverosimile au existat dintotdeauna, însă ele nu erau cunoscute, circulând greu, cu atât mai mult cu cât cei ce le observau se temeau să le povestească chiar și celor apropiați, crezând că se vor face de rușine, și neștiind că astfel de lucruri ciudate li se întâmplaseră și altora, cu mult timp înainte. Iată deci că nimic nu e nou sub soare, doar spațiul informațional s-a lărgit mult, am putea spune cât omenirea, ba chiar și peste marginile ei, știute ori închipuie.

Tot mai des, în limbajul de zi cu zi apar concepte noi, precum legile universului, energii subtile, știința și conștiința omului în fața fenomenului paranormal, energia universului regăsită în corpuri și suflete, existența câmpurilor bioenergetice ori a radiațiilor luminoase invizibile pentru om.

Foarte rapid, internetul a preluat rolul vechilor tradiții privind accesul la informație și la cultură, dar și în crearea unor noi relații umane, bazate pe cunoaștere și dialog, noile procese de selecție a prietenilor depășind granițele satului, orașului, ori ale țării, și ajungându-se astfel ca practic în orice moment din zi să poți vorbi cu un om din alt oraș ori de pe un alt continent, de care te leagă puternice afinități electice.

Dar dacă omul este mai bine informat și mai lesne de orientat în imensul labirint virtual, relația lui cu principiile cosmice este mai apropiată decât era în antichitate? Din scrierile antice păstrate de-a lungul timpului aflăm că nu, și că în fapt, tot acest progres al omenirii din ultimele două mii de ani nu a făcut decât să ne îndepărteze de legile naturii și ale universului. Abia acum, știința a aflat ceea ce anticii știau deja, că gândurile posedă energie, iar conștiința omului are capacități nelimitate. Tot acum s-a descoperit și că ADN-ul are o energie distribuită pe spații diferite, ce iese de sub influența directă a omului, de aici apărând **teoria fizică despre Conștiință**, ca proprietate esențială a Universului, capabilă să genereze energii. Iar cum energia produce materie, iată deci că nimic nu poate sta în calea omului dotat cu o conștiință foarte dezvoltată, el fiind în măsură să modifice și materia, odată cu gândul și atitudinea.

Denumirea de **fenomene paranormale** este un termen folosit în **parapsihologie**, având legătură cu telepatia, fenomenul energetic, percepția extrasenzorială, viața în alte dimensiuni de timp și spațiu, percepția unor stări ce se derulează într-un spațiu paralel celui newtonian, de contact și de modificare a mediului fără ajutorul mușchilor și al simțurilor, uneori înlocuind rigoarea științifică cu meditația și înțelegerea filozofică, alteleori configurând adevărate revelații, cum ar fi observațiile de **astrofizică ale savantului Kozîrev** din anii 60, care au demonstrat că în același moment de timp, se poate observa poziția trecută, prezentă și viitoare a unei formațiuni cosmice, fapt ce oferă suportul general al posibilității percepției trecutului, prezentului și viitorului, în același moment temporal, ori **teoria Aharonov - Bohm**, care demonstrează

existența interacțiunii de la distanță a particulelor subatomice. Astfel că telepatia, retrocogniția, transcomunicația, fenomenul „dējă vu” ori extracorporalitatea nu mai sunt fenomene oculte, ci dimpotrivă, ele preocupă tot mai mult savanții și cercetătorii din multe domenii științifice ale mileniului trei. În ultimii ani, experții în fizică cuantică au lansat teoria conform căreia **sufletul este format din substanțe cuantice care reprezintă părți din structura fundamentală a universului.** În momentul morții corpului uman, aceste substanțele cuantice părăsesc sistemul nervos și intră în univers, și astfel conștiința poate persista chiar și după moartea „posesorului”, conform **Dr. Stuart Hameroff**, profesor la Departamentul de Anestezilogie și Psihologie și director al Centrului de Studii de Conștiință din cadrul Universității Arizona. Teoria care afirmă că sufletul este construit chiar din „materia primă” a universului și că poate să fi existat dintotdeauna este în conformitate cu credințele budiste și hinduse, conform cărora **conștiința este o parte integrantă a universului.** Se afirmă astfel că în momentul morții, informația conținută de substanța cuantică nu este distrusă, ci va fi disipată în cosmos, ea putând să existe și în afara corpului, ca un fel de suflet nedefinit.

Mecanica cuantică definește universurile paralele ca fiind universuri separate între ele printr-un singur eveniment cuantic.

Ipoteza Hugh Everett susține că fiecare eveniment, chiar microscopic, este un punct de cotitură, astfel încât toate istoriile posibile alternative există în realitate, iar un eveniment oricât de mic poate modifica profund cursul istoriei. Iată o ilustrare artistică a modului în care evenimente mici (în acest exemplu punctul de cotitură față de cronologiei noastră este

octombrie 1777) pot să modifice cursul istoriei - Sobel North Americ.

Încă din anul 1967, **Andrei Saharov** a emis ideea asimetriei materie-antimaterie în Univers, în sensul că dacă ecuațiile câmpului cuantic Klein-Gordon și Dirac sunt absolut simetrice în ceea ce privește materia și antimateria, de ce Universul nostru este totuși compus din materie și nu din antimaterie? El emite astfel existența unui univers paralel în care predomină antimateria, împărțind astfel universul în două universuri paralele de bază, unul în care predomină materia și altul în care predomină antimateria, ceea ce ar putea fi o idee care să concilieze logica și experiența. În cel de al doilea univers, pe lângă materia care ar fi înlocuită de antimaterie, și săgeata de timp ar fi inversată (simetrie T) precum și imaginile geometrice (simetrie P = relația dintre o particulă și imaginea sa din oglindă).

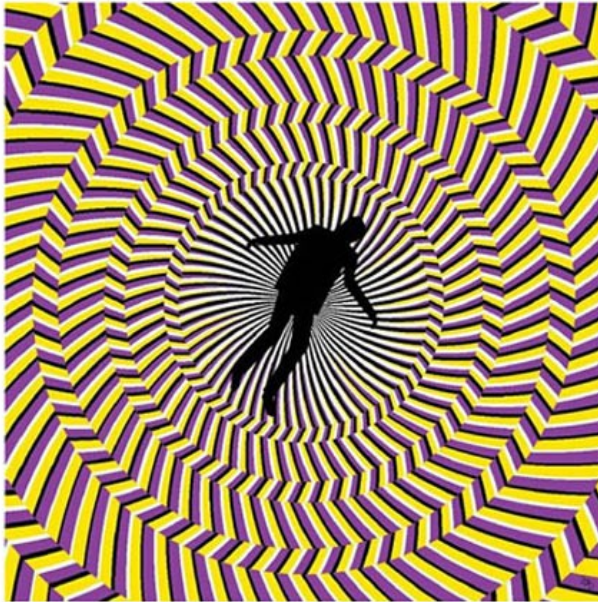
În toate aceste **ipoteze și teorii științifice**, cercetările continuă, iar rezultatele tot mai numeroase obținute continuă să deschidă noi porți de cunoaștere.

Se constată că **Biologia cuantică** în fotosinteză funcționează pe aceleași legi ale mecanicii cuantice, conform celebrei **ecuații a lui Schrödinger** (1926) care descrie modul în care se schimbă în timp starea cuantică a unui sistem fizic, sau altfel zis, interdependența dintre spațiu și timp, aceasta fiind ecuația centrală a mecanicii cuantice, așa cum sunt legile lui Newton în mecanica clasică. Soluția ecuației lui Schrödinger descrie nu numai sistemele atomice și subatomice, atomi și electroni, ci și sistemele macroscopice, posibil chiar întregul univers.

Încercăm astfel să reunim pe acest site informații și experiențe, unele explicate științific, altele în cercetare încă, întrebări ce și-au găsit răspuns, alături de alte mistere ce așteaptă a fi dezlegate, întâmplări miraculoase și stranii ce au schimbat destine, taine și revelații, într-un studiu despre Universul uman, dincolo de materie, limite și prejudecăți.

Vă invităm la o incursiune în Miracolul Vieții, descoperit în trăiri unice, în spații și timpuri paralele, pe lângă care trecem și pe care le privim fără a le vedea cu adevărat.

Bun venit pe **fenomene-paranormale.ro!**



TAINELE UNIVERSULUI

De câte ori vi s-a întâmplat să întâlniți un om pentru prima dată, și să aveți impresia că îl cunoașteți? Ori să auziți o voce pe care parcă ați mai auzit-o undeva... Ori o frază pe care o recunoașteți, deși nu vă amintiți de unde... Să faceți, să vedeți, ori să auziți, pentru prima dată, lucruri ce par că se repetă, demult știute...

Despre asta e vorba aici, despre repetițiile incredibile și fără explicație logică, lucruri care ni se întâmplă și pe care ne chinuim să le înțelegem, apoi le uităm, până când o nouă experiență de aceeași natură miraculoasă vine să ne tulbure și să ne fascineze totodată.

Iată câteva exemple adevărate și foarte cunoscute, preluate din ziare - Time Magazine, Phenomena, Reader Digest, world-mysteries, Providence Journal, Guide to North Wales, pe care le vom completa cu propriile noastre experiențe asemănătoare.

În 1930, în Detroit, copilul David Thomas cade de la etajul patru, în brațele lui Joseph Figlock, care îl salvează astfel de la moarte. Un an mai târziu, același copil cade de la aceeași fereastră și este salvat în mod miraculor, de același om.

În 1975, un om ce mergea pe o motoretă Bermuda a fost ucis de un taxi. Un an mai târziu, fratele acestuia a fost omorât pe aceeași motoretă, de același taxi.

Doi băieți din Ohio au fost despărțiți la naștere și adoptați de două familii diferite, care nu s-au cunoscut niciodată. Ambii copii au fost botezați James, amândoi s-au făcut avocați, dar le plăceau desenul tehnic și tâmplăria, soțiile lor se numeau fiecare Linda, iar băieții lor s-au numit James, apoi ambii au divorțat și s-au căsătorit cu alte femei care se numeau fiecare Betty, iar câinii lor se numesc Toy. S-au întâlnit întâmplător, după patruzeci de ani.

În America, o eroare de calculator a făcut ca două femei să primească același număr de securitate socială. Amândouă se numeau Patricia, tații lor se numeau Robert, ziua de naștere a fiecăreia era pe 13 martie 1941, ambele erau căsătorite cu militari, aveau câte doi copii, studiaseră în domeniul cosmeticelor și le plăcea pictura.

Mark Twain s-a născut în 1835, în ziua apariției cometei Halley, și a murit exact în ziua următoarei apariții a cometei, în 1910, fapt prezis chiar de el, cu un an înainte.

În anul 1660, în strâmtoarea Menai a fost scufundată o corabie, din care 80 de pasageri au murit, iar unul singur a scăpat, Hugh Williams. În 1767, un alt vas s-a scufundat în aceeași strâmtoare, și tot un pasager a scăpat, având același nume, Hugh Williams. În 1820 se scufundă al treilea vas în același loc, și scapă un singur pasager, cu numele Hugh Williams. În 1940, dintr-un vas distrus de o mină germană, singurii doi supraviețuitori se numeau Hugh Williams.

Citind acestea, unii vor zice că nu poate fi adevărat, dar alții însă, își vor aminti de experiențe asemănătoare, avute în timpul vieții, sau auzite de la cunoscuți.

Legendele Bucegilor

Evident, toate acestea nu pot fi coincidențe, ci destine trasate de legi ale universului mai presus de cunoașterea și înțelegerea noastră.

Prima experiență de repetiție trăită în viața mea datează din vremea când eram la școală. În timpul unei ore de fizică, profesorul a rostit o frază la care am tresărit puternic. Totul îmi părea cunoscut, fraza, expresia feței, tonul, gesturile... Am știut sigur că mai trăisem odată acest moment. Am întrebat colegii care s-au uitat mirați la mine, apoi alergat acasă și am căutat prin caiete și cărți, în speranța că poate ne mai predase odată tema respectivă, poate cu un an în urmă, poate mai mult, căci erau lucruri la care se revenea deseori, pentru completare. Nimic! Era o lecție nouă, și nimic asemănător nu mai fusese predat vreodată în clasa mea. Dar eu știam sigur că am mai trăit acel moment, care se repeta identic. Explicația? O caut încă, deși au trecut zeci de ani de-atunci, însă impresia puternică din acea clipă n-o voi uita niciodată.



ENERGIA NEAGRĂ

În universul cunoscut, adică o parte neînsemnată din întregul univers, 73% reprezintă energia neagră, o formă de masă-energie dovedită doar teoretic până acum, care se comportă ca o gravitație repulsivă, ducând la accelerarea expansiunii universului. Termenul a fost inventat de Michael Turner, în 1998, conceptul fiind propus de Albert Einstein în 1916, urmat de Jim Peebles și Bharat Ratra care l-au numit chintesență, apoi primele dovezi directe venind de la Supernova, confirmate în Perlmutter, alte rezultate de la SNLS, și recente rezultate de la Hubble Space Telecomanda Superior-Z, care indică faptul că energia întunecată este prezentă de cel puțin 9 miliarde de ani.

Înțelepciunea antică a considerat eterul ca fiind chintesența, elementul pur și divin al universului, iar un articol al Centrului de Astrofizică de la Harvard Smithsonian, scris pentru NASA, afirmă că oamenii de știință trebuie să modifice legile cunoscute ale fizicii, precum teoria gravitației a lui Einstein.

Dacă energia neagră va continua să domine balanța energetică a universului, expansiunea spațiului va continua să se accelereze, aceasta ducând la scenarii de tip Big Rip, în care toată materia universului, atom cu atom, s-ar dezintegra, lăsând un univers infinit și complet vid, sau Big Crunch, scenariu în care gravitatea ar putea domina universul, care se va contracta în el însuși până la dispariție.

ILUZIA TIMPULUI ȘI A MORTII

Einstein zicea că “distanța dintre trecut, prezent și viitor este doar o încăpățânată iluzie persistentă”, iar Platon numea timpul “o imagine în mișcare a eternității”. S-a afirmat că timpul nu ar fi decât produsul percepției umane, ori o proprietate fundamentală a universului. Pentru Newton, timpul era un flux continuu, iar Kant spunea că timpul nu este infinit, pentru că de fapt el nu există în sine.

Principiul cauzalității, precum și incapacitatea noastră de a ne afla în același timp în două locuri diferite, au făcut să percepem timpul linear, curgând dinspre evenimente trecute, înspre altele viitoare. Fizicianul britanic Barbour propune un univers creat doar din momente actuale, existente veșnic, concept similar numerelor întregi, care există toate în același timp, ci nu pe rând, așa cum nu putem spune că numărul 1 există întâi, urmat de apariția celorlalte, după dispariția celui anterior. Așadar, fiecare secundă a trecutului și a viitorului nostru se află în spațiul prezent al cosmosului. În teoria relativității, Einstein demonstrase că realitatea temporală este relativă oricărui obiect din univers, timpul neputând fi separat de spațiu, iar dincolo de iluzia temporară a infinitului, există veșnicia fiecărui moment din trecutul sau viitorul nostru. În acest sens, moartea nu ar fi decât o limitare, cum, de exemplu, limita spațială nu anulează spațiul înconjurător.

ȘTIINȚĂ – MEDICINĂ: VIAȚA DE DUPĂ MOARTE

Știm cu toții că acum, la câteva milenii după vremea faraonilor care își îmbălsămau trupurile pentru a străbate eternitatea, mulți oameni așteaptă progresul medicinei pentru a fi decongețați. Ei se află izolați în capsule ermetice la Alcor Life Extension, centrul medical care are o sută de pacienți congețați și treizeci de animale de companie, primul pacient fiind profesorul de psihologie James Bedford, în 12 ianuarie 1967.

El a fost congelat pentru a fi trezit la viață atunci când medicina va face progrese și va găsi un remediu bolii sale, un cancer incurabil. Medicul său personal a trebuit să-i înlocuiască sângele cu un fluid pentru a elimina celulele cristalizate, apoi să-i înghețe corpul până la -200 grade și să-l depună într-o capsulă de gheață.

Dar cine este medicul său, doctorul Chebbih ?

În anul 1549 î.Hr., faraonul Kamose invadează cetatea hiksoșilor, Avaris, fiind ucis în luptă. Fratele său, Ahmose I, îi succede la domnie, îngrijindu-se și de funeraliile și mumificarea sa. Având o minte strălucită și serioase cunoștințe de medicină, Ahmose, sfătuit și de medicul lui Kamose, doar simulează mumificarea acestuia, motiv pentru care corpul său nu a fost găsit niciodată în piramida ce-i fusese destinată. În realitate, urmând o metodă ingenioasă, pusă la punct de medicul fratelui său, el îi trimite corpul în zona ghetarilor din Uhuru Peak, unde acesta va fi congelat împreună cu câțiva

Legendele Bucegilor

servitori și prieteni, dar și cu medicul său, ce lăsase instrucțiuni amănunțite pentru decongelarea lor ulterioară.

Evident, toate acele instrucțiuni s-au pierdut cu timpul, blocurile de gheață rămânând uitate multe mii de ani...

Iată însă că o expediție suedeză, făcută pe muntele Kilimanjaro în anul 1947, face ca o avalanșă să omoare mai mulți participanți. În timpul căutărilor ulterioare pentru recuperarea corpurilor, câteva blocuri de gheață, mișcate întâi de avalanșă și apoi de căutători, se sparg, scoțând la iveală corpuri ce păreau venite din vremuri îndepărtate...

Nu s-a aflat niciodată nimic despre acești oameni înghețați, cine erau ori dacă au fost readuși la viață. Nimic oficial.

Doar un membru al echipei de căutare notează în jurnalul său :

“Nu mi-a venit să cred, când în blocul de gheață spart am văzut un om viu! L-am întrebat cine este și el mi-a spus că se numește Chebbih și este medicul faraonului Kamose.

Mi-am zis că evident omul aiura, datorită experienței teribile prin care trecuse. Apoi am văzut un alt corp, gătit exact ca un faraon, și n-am mai știut ce să cred. Era totul atât de uimitor! Apoi au venit autoritățile din Kenia împreună cu ambasadorul francez sau englez, n-am reținut, iar noi am plecat și din acel moment nu am mai aflat niciodată nimic despre corpurile găsite de noi în blocurile de gheață.”

Asemănarea uimitoare dintre medicul Chebbih, decongelat din pură întâmplare pe muntele Uhuru Peak, în anul 1947, cu medicul profesorului James Bedford, congelat cu douăzeci de

ani mai târziu, nu este doar de nume, ci și de trăsături fizice, căci din ambele surse aflăm că este vorba de un om de origine tunisiană, de 1,70 metri, cu o cicatrice deasupra ochiului stâng.

Să fi știut oare profesorul Bedford că medicul său personal trecuse printr-o experiență asemănătoare, că fusese readus la viață după ce străbătuse câteva mii de ani înghețat, și de aceea să fi avut încredere în a-i urma metoda? Probabil că da, căci numai propria experiență, reală și demonstrată, îl putea convinge că această metodă nu este o utopie, pentru a o accepta.

Nu știm ce se va întâmpla cu profesorul, ori când va fi dezghețat, dacă va fi readus la viață, și dacă va fi însănătoșit de cancerul său. Viitorul va răspunde la toate aceste întrebări.

Pentru acum însă, avem o singură întrebare: ce s-a întâmplat cu medicul Chebbih? Aflăm că imediat după congelarea profesorului, Chebbih a dispărut fără urmă. Sunt presupuneri, însă nedovedite, că ar fi fost reținut în marile laboratoare de cercetare americane, pentru a divulga toate secretele științei lui, purtate peste milenii. Unele voci spun că medicul antic nu ar fi avut încredere în civilizația actuală, și nu ar fi împărtășit tainele sale de nepătruns. Apoi, există diverse speculații, cum că el ar fi fost executat, și creierul lui se află acum în cercetare, pe mesele oamenilor de știință... Alții zic însă că ar fi reușit să scape și să fugă într-un loc neștiut, unde își pregătește o nouă congelare, spre a se trezi în alte vremuri, mai bune. Există și mărturii care atestă că știu chiar și locul exact în care se află noua lui celulă de gheață, și că aceasta ar fi tot în centrul Alcor Life Extension, înregistrat sub pseudonimul James Bedford...

Vom continua cercetările, iar dacă aveți orice fel de vești, vă rugăm să ni le comunicați spre a le putea verifica, acum, când știința și-a spus cuvântul: există viață după moarte!

SCHELETUL URIAȘ – UN MISTER DEZLEGAT

De câte ori nu am simțit că suntem rătăciți în această lume și că locul nostru biologic este complet diferit de cel real? Sunt gânduri cărora poate nu le dăm importanță, neștiind că așa cum există vârsta biologică, diferită de cea cronologică, le fel există și posibilitatea de a nimeri din întâmplare și complet rătăciți, într-o existență paralelă timpului predestinat.

S-a tot vorbit despre scheletul uriaș descoperit la Carei, cu declarații făcute de oameni competenți, precum arheologul Cristian Virag de la Muzeul Județean din Satu Mare, dar și multe exagerări prin bloguri și emisiuni tv, care au transformat scheletul de 1,81 m într-unul de zece metri, în dorința de a crea panică nejustificată.

Este adevărat, pe teritoriul țării au fost descoperite oseminte preistorice de ființe gigantice, cu trăsături genetice nemaiîntâlnite pe terra, despre care se presupune că ar fi creatorii tunelurilor subterane din Munții Bucegi, asemănătoare cu scheletele gigantice descoperite în India ori Egipt. Evident, în pofida tuturor speculațiilor, originea exactă a acestor uriași

rămâne deocamdată necunoscută, sau, cel puțin, încă nedovedită.

Legat însă de misteriosul uriaș de la Carei, iată ce am aflat din studiul documentelor vechi pe care ni le-au pus la dispoziție autoritățile locale și câțiva localnici:

În primul rând, scheletul măsoară exact 1,81 metri, nici mai mult, nici mai puțin, și se presupune că a trăit în secolul 16 înainte de Hristos.

În privința pumnalului găsit alături de presupusul războinic, aflăm că, de fapt, însemnele de pe pumnal nu sunt cele existente pe armele războinicilor din vremea respectivă, ci complet diferite, și care, în interpretarea modernă ar putea însemna „străin venit din altă lume, dar cinstit cum se cuvine”, ca fiind o persoană importantă, cum ar fi, de exemplu, soțul uneia dintre fiicele regelui. Tot alături de el s-a găsit și un medalion din... secolul trecut! cu o inscripție de nume, așa cum aveau nobilii bogați. Deși șters în parte, terminația numelui pare să fie „...firescu”

Continuând investigația, găsim în arhivele anului 1920, o notă publicată de câteva ziare, prin care doamna Aida Zamfirescu anunța dispariția misterioasă a fiului său ce nu a fost găsit niciodată, nici mort, nici viu.

Una dintre aceste reviste menționa și câteva fraze preluate din declarația doamnei Aida:

„Găsise un desen vechi, reprezentând chipul unei fete despre care spunea că îi fusese predestinată, și umbla mult peste munți

Legendele Bucegilor

și văi să o caute, zicând că nu-și va găsi liniștea până când n-o va găsi. În zadar îi spunam că fata aia a trăit cine știe când, și că sigur nu mai există demult; nimeni și nimic nu putea să-i clatine speranța. Într-o zi mi-a spus fericit și nerăbdător:

- Am găsit Poarta!

- Ce poartă? am întrebat eu mirată.

- Poarta de intrare spre lumea în care ar fi trebuit să mă nasc, pentru a-mi găsi adevărata dragoste. Acum îmi rămâne să mai aștept doar momentul când ea va fi deschisă, pentru a putea trece Dincolo!

Nu l-am crezut, și mă uitam îngrijorată cum pleacă zi de zi și-și petrece mai tot timpul într-un loc de dincolo de vârful muntos din apropiere, unde mă duceam deseori să-i duc de mâncare, atunci când întârzia să se întoarcă. Asta, până într-o bună zi, când nu l-am mai găsit... De atunci îl tot caut, dar nimeni niciodată nu l-a mai văzut, ca și cum ar fi dispărut fără urmă...”

Să fi reușit tânărul Zamfirescu să se fi întors în timp și să-și fi găsit marea și adevărata dragoste, cea predestinată? Să fi trăit împreună cu ea, cinstit de localnici ca un „străin venit din altă lume”, dar devenit persoană importantă în ținut? Să fie al său scheletul de 1,81 metri descoperit la Carei?

Se pare că răspunsul la toate aceste întrebări este Da, ceea ce dezleagă misterul „gigantului” și, totodată, deschide noi și nebănuite drumuri spre cunoaștere și cercetare.

În mod sigur, sutem mulți cei care am simțit, la fel ca și el, că locul nostru pe pământ nu este acum și aici.

Dar câți dintre noi s-au gândit vreodată că ar fi posibilă o călătorie în timp, spre a ne putea regăsi spațiul predestinat?

CLICKUL CARE ADUCE BANI PE NET

Primum cu toții mesaje care ne invită să facem un singur click, pentru a câștiga bani pe net. Și uneori o facem, poate din curiozitate ori reflex, iar linkul care se deschide este uneori doar o reclamă care nu ne interesează, dar alteori se întâmplă să fie o pagină cu adevărat fermecătoare și, captivați de imaginile ori informațiile găsite, ajungem a uita de banii promiși.

Iată însă ce i s-a întâmplat domnului Yves Hanafi, o experiență unică din informațiile noastre de până acum, înscrisă în raportul de serviciu al ofițerului Mr. G. Wolmes din Santa Cruz de Tenerife.

Domnul Yves Hanafi venise în concediu împreună cu soția și cei doi copii, în frumoasa stațiune din Insulele Canare, pentru a vedea sfânta cruce, aceea care a dat numele orașului capitală de arhipelag, dar și vestitul carnaval ce reunește an de an vizitatori din întreaga lume. Documentându-se pe un site ce prezenta minunile locale oferite oaspeților în ritmurile deja vestite, el ajunge inevitabil la o astfel de invitație despre care tocmai vorbeam : Faceți un singur click, pentru a câștiga bani pe net ! și l-a făcut în mod automat, fără vreo speranță de îmbogățire.

Legendele Bucegilor

Nu mică i-a fost mirarea însă, când s-a trezit imediat înconjurat de o veritabilă expoziție de artă, cu tablouri și sculpturi de o stranie frumusețe și mare originalitate, căci deși mare iubitor de artă și frecvent vizitator al muzeelor lumii, domnul Yves Hanafi nu mai vazuse niciodată ceva asemănător. O frumoasă spaniolă i-a venit în întâmpinare pentru a-i prezenta colecțiile cu lux de amănunte, și totul părea atât de real, încât iată ce a declarat domnul Hanafi în prezența ofițerului de poliție :

- Eram ca vrăjit de tot ce vedeam, auzeam clar vocea fetei, ba chiar îi simțeam și parfumul cu arome exotice, iar statuetele pe care le luam în mână spre a le vedea și admira mai bine le simțeam la atingere ca și cum ar fi fost reale... Aproape uitasem că totul se petrecea în virtual, ca și cum ar fi fost o vizită într-un muzeu adevărat.

La final, frumoasa localnică l-a invitat pe domnul Hanafi să-și aleagă un obiect de artă, unul care i-a plăcut cel mai mult, pentru a-l duce în țara lui și a vorbi tuturor despre arta din Tenerife, invitându-i și pe alții să-i viziteze – cu un singur click, a adăugat ea făcându-i cu ochiul, zâmbind, iar el a ales o statueta reprezentând un bust de regină încoronată fastuos, și a părăsit muzeul, mulțumindu-i călduros amabilei gazde.

Apoi a realizat că, deși expoziția dispăruse, pe masa lui se afla într-adevăr micuța statueta, exact așa cum tocmai o văzuse pe site...

Domnul Hanafi și-a chemat soția și, arătându-i obiectul, i-a povestit strania întâmplare, nemaiînțelegând nimic. Oare cum apăruse acolo, pe masă ?

- Te-a prins oboseala drumului, i-a răspuns doamna Elin Hanafi, și ai visat cu ochii deschiși. Nu-i decât o banală statueta de bălci cum vând localnici în timpul carnavalului, pe care probabil tocmai a câștigat-o micul Eliot la tir și a adus-o să ți-o arate, dar cum tu nu erai atent, a uitat-o pe masă și a plecat la joacă, iar tu ai văzut-o și te-ai și visat la muzeu, a adăugat ea râzând.

Desigur doamna Elin avea dreptate, și-a zis domnul Hanafi, și a continuat vacanța fără a mai da vreo importanță micuței statuete.

Surpriza uriașă a venit însă la plecare, când le-au fost controlate bagajele la graniță, iar ofițerul de serviciu Wolmes, gășind într-o geantă statueta luată ca amintire, le-a spus că aceasta provenea dintr-o colecție vestită pe vremuri și dispărută fără urmă, de foarte mult timp. În zadar a povestit domnul Hanafi de nenumărate ori toată această incredibilă întâmplare prin care intrase în posesia statuetei, nimeni nu l-a crezut. În același timp, însă, nimeni nu a putut explica vreodată cum a fost posibilă apariția acestei opere de artă ce era considerată a fi fost pe veci pierdută. Și cum nici nu exista vreo dovadă de furt, în final, s-a ajuns la posibilitatea ca domnul Hanafi să ofere statueta autorităților statului, care oricum nu i-ar fi putut permite să părăsească țara cu un exemplar de această valoare, iar domnul Hanafi să primească în schimb o recompensă substanțială pentru descoperirea și redarea acestui obiect de patrimoniu.

Cu alte cuvinte, domnul Hanafi a câștigat într-adevăr un sac de bani cu un singur click, așa cum spunea reclama de pe net !

NASA STUDIAZĂ UNIVERSURILE PARALELE

NASA a început un experiment menit a demonstra științific existența universurilor paralele, montând pe Stația Spațială Internațională un spectofotometru menit a capta razele cosmice și a căuta materia întunecată ori antimateria din vidul spațiului interstelar, cu colaborarea unor cercetători din toată lumea. Universitatea din Pennsylvania a elaborat teoria conform căreia universurile paralele sunt asemănătoare dar nu pot comunica între ele din cauza unor intervale spațiale care le separă, în timp ce teoria cercetătorilor din Stanford afirmă că universul nostru este o membrană tridimensională a unui mare univers multidimensional.

Hugh Everett considera că există mai multe lumi paralele, și că fiecare eveniment, chiar microscopic, este un punct de cotitură, toate istoriile posibile alternative existând în realitate.

Andrei Saharov scria în 1967 despre asimetria materie – antimaterie din Univers, împărțind universul în două universuri paralele, unul în care predomină materia, și altul în care predomină antimateria.

Așteptăm cu mare interes dezvăluirile ce vor fi făcute de NASA pe parcursul experimentului și vă vom ține înfirmați.

REALITATEA VIRTUALĂ

Următoarea revoluție tehnologică, realitatea virtuală, este pe cale de a schimba societatea, prin Palmer Luckey, patronul de 21 de ani al firmei Oculus Rift, și Mark Zuckerberg, cel care vede în Facebook cea mai socială platformă creată vreodată.

În fapt, realitatea virtuală este o simulare informatică interactivă, vizuală, sonoră și tactilă, de ambient real sau imaginar, al cărei scop este o activitate senzorial-motrică și cognitivă într-un mediu artificial, imaginar, simbolic, ori o simulare a anumitor aspecte ale lumii reale, prin interfețe senzoriale: vizuale, sonore, tactile, olfactive.

Este aceasta o idee modernă a timpurilor noastre?

Nicidecum, pentru că originea ei se regăsește în alegoria Grotei lui Platon, ori în Discursul metodei lui Descartes, în ipoteza în care dovezile simțurilor sale ar putea fi doar o serie de iluzii coordonate de un duh rău, după care Descartes ia în considerare și ipoteza existenței unei realități obiective independente de simțurile noastre.

De câțiva ani există deja aplicații în diverse domenii:

Simulatoare în conducere de autovehicule, industrie aerospațială, medicină;

Legendele Bucegilor

Aplicații medicale: tratament de fobii, psihoterapie cognitiv-comportamentală, chirurgie, tratament în convalescență, dezvoltarea de implanturi ortopedice;

Aplicații nucleare : facilități de dezmembrare din medii contaminate.

Viitorul va fi virtual?

LUMEA CA O HOLOGRAMĂ

Studiul teoretic al evaporării găurilor negre a sugerat în urmă cu 20 de ani că spațiul și conținutul său de materie ar putea fi descrise printr-o hologramă. O echipă de fizicieni japonezi a arătat că, datorită calculatoarelor, s-ar putea merge un pic mai departe în descrierea cuantică a găurilor negre, iar rezultatele obținute confirmă pentru moment că universul ar putea fi văzut ca o hologramă, și că lumea noastră ar putea fi doar o iluzie.

Vorbim despre principiul holografic și paradoxul informațiilor care rezultă din teoria cuantică a evaporării găurilor negre. Într-o încercare de a pune în lumină în această problemă, cercetătorii japonezi au supus principiul holografic la teste teoretice pe calculator, prin teoria corzilor și multiplele ei formulări. Succesul acestor teste pare să sugereze că lumea în care trăim este la fel de iluzorie ca o imagine holografică, și că ea are de fapt cel puțin o dimensiune spațială în minus.

Nu știm cu siguranță dacă teoria corzilor este teoria cuantică corectă unificată de interacțiuni și materie, dar în acest caz, diferitele formulări care incorporează principiul holografic, fie teoria BFSS, ori corespondența AdS-CFT, și care ar trebui să fie echivalente teoriei corzilor, nu au fost testate decât în situații care nu corespund lumii noastre. Ecuatiile care rezultă din aceste formulări conțin lumi posibile care să împărtășească puncte comune cu universul nostru, dar care nu sunt identice. Soluțiile studiate au fost folosite pentru a testa principiile teoriei corzilor în cazuri limită și pentru a arăta coerența teoriei, dar nu pentru lumea în care trăim.

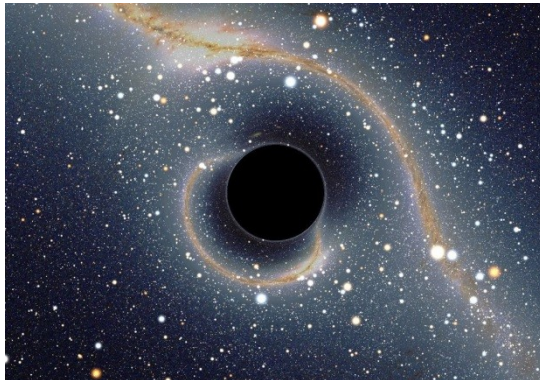


FOTO: *Bolta cerească, așa cum ar fi văzută de un observator situat în apropierea unei ipotetice găuri negre în fața centrului galaxiei noastre. Din cauza deformării luminii care trece aproape de gaura neagră, imaginea Căii Lactee nu mai este dreaptă. Mai mult, principalele constelații sunt foarte deformate. Putem recunoaște totuși Săgetătorul și Scorpionul în partea stângă sus, și Alfa și Beta Centauri la dreapta jos. O imagine secundară a întregului cer este înfășurată într-un cerc la imediata apropiere a siluetei găurii negre. Remarcabil, fizica găurilor negre asigură o punte de legătură între teoria cuantică a gravitației și holografie. © Alain Riazuelo, IAP*

OBSESIA SINELUI

Gânduri despre Tipologia Jocului Social

Idealurile revoluționare ale secolului 21 erau de a **schimba fața lumii** cu ajutorul rețelelor de socializare: a spori prietenia, demnitatea și fraternitatea în întreaga lume. Se constată că ele s-au pierdut într-o **obsesivă imagine de sine**, construită într-un masiv partaj de incultură.

Totul este imagine pe rețelele sociale, unde plăcerea ori durerea primite îți permit să simți că exiști, iar jocul social înseamnă a petrece timp admirând imaginea celorlalți.

Este vorba de o imagine obsesională, mai întâi datorită publicității, prima care ne-a spus că trebuie să cumpărăm o mașină sau ceva scump, ca să fim inteligenți, frumoși ori înțelepți.

"Eu vreau ce este mai bun" înseamnă de fapt a deveni "bine" posedând ceva scump sau mare. Puțini dintre noi nu au nevoie de asta, pentru a-și construi o bună imagine de sine.

Imaginea noastră este **produsul culturii noastre**, căci nu poți vedea ceva ce nu cunoști.

Pentru a construi o imagine înaltă de sine, există cei care cumpără lucruri scumpe, pentru a adăuga astfel valoare imaginii lor.

Pe rețelele sociale, sunt cei care atrag "amici" de succes, sau un mare număr de prieteni, adică valoare calitativă sau cantitativă.

Cerem uneori "prietenia" persoanelor care par a avea calitățile noastre, pentru a ne face mai lesne o imagine despre noi înșine.

Prietenii fac parte din propria noastră imagine. Există cei care prin cultura și afecțiunea lor ne permit să ne cunoaștem și să ne definim mai bine, și cei care ne aduc confuzie și ne videază de tot ce e frumos ori util.

Cei mai apreciați nu sunt cei mai buni, ci cei în care ceilalți se pot identifica mai ușor.

Ne construim personalitatea în interacțiune cu ceilalți, iar look-ul nostru este imaginea pe care o avem despre propria persoană.

A seduce înseamnă a da chef celui alt de a asimila imaginea ta, împreună cu a lui. Dar va face o comparație între cele două imagini, și dacă a sa va fi mai puțin bună, el va refuza imaginea nouă, a seducătorului său.

De asemenea, dacă un amic v-a acceptat în imaginea de sine, el va fi rănit în caz că va afla că a fost mințit cu **o imagine falsă**, care va lăsa un vid în imaginea lui: asta înseamnă a compromite imaginea de sine a unei persoane.

Câteodată descoperim imaginea de sine în altul: este **dragostea la prima vedere**. După aceea, vom fi dezamăgiți sau îmbogățiți. Putem simți **pasiunea** atunci când dorim să adăugăm la imaginea noastră imaginea celui alt, pentru a fi o parte din noi. De altfel, simțim în același timp că imaginea sa

ne aparține, altfel nu am fi fost capabili să-l recunoaștem. Respingerea, reciproca pasiunii, denotă faptul de a se simți murdar în interior.

Dragostea de imagine este ireală, pentru că fiecare persoană este complexă și nu se potrivește cu imaginea. De aceea, mai târziu ea se transformă în indiferență sau ură.

Patologiile imaginii de sine sunt mândria, vanitatea, aroganța.

Despre fotografii: emoția imaginilor fotografice care umplu pereții se pierde prin actul de partajare. Pentru a o putea păstra, ea trebuie asimilată. A învăța să cunoști o persoană înseamnă a-i dezvolta imaginea în sine, acolo unde ea o va găsi mereu, dar asta înseamnă să asociezi această imagine cu a ta. Uneori, mai ales după ce am pierdut pe cineva drag, continuăm să trăim în imaginea sa, din nevoia de a-i continua prezența.

Arogantul - cel care nu pare să caute admirația sau aprobarea altora - este admirat de cei slabi de minte, pentru că ei cred că el are o părere foarte bună despre el, ceea ce nu este deloc adevărat, pentru că această persoană este de fapt goală pe interior.

Există, de asemenea, **depresivul**, cel care crede că și-a ratat viața. Rămas fără speranță, el se întoarce să le reproșeze altora ceea ce își reproșează de fapt lui însuși, acuzând lumea că este greșită, pentru că niciun fapt ori gândire nu sunt de niciun folos în fața eșecului său devenit universal. Pedepsa pe care o cerere pentru ceilalți este de fapt pentru sine, căci el condamnă persoanele vinovate de fapte pe care și le reproșează lui însuși.

Frica naște frică și se adresează la ceea ce nu înțelegem.

Despre **arta frumosului și a horrorului** trebuie spus că acestea sunt, de asemenea, necesare : oroarea de zi cu zi devine o consolare, și a recunoaște existența unor probleme poate ajuta a le depăși, cu impulsurile distructive inerente.

Există oameni care încearcă să **remodela realitatea** pentru a corespunde unei imagini mai bune, dar unii oamenii se construiesc prin distrugerea altora. Vă felicitați și apoi vă criticați, și considerați că toată lumea trebuie să înțeleagă și să adopte acest mod de exprimare, astfel încât să devină o mașină pentru a le face servicii.

Rețeta agresiunii este de a suferi durerea ori de câte ori nu facem lucrurile cum cer ei, ca să sfârșim prin a le face așa cum le place lor. Tactica împotriva lor este de a le refuza complimente chiar de la început.

Se poate **distruge o personalitate** bătându-ți joc în mod regulat ceea ce este important pentru persoana respectivă, pentru că totul poate fi ridiculizat sau relativizat.

Există oameni care doresc să-i **domine** pe alții, să-i influențeze sau să-i manipuleze, chiar încurajându-i să se creadă talentați, fără a fi.

Pentru a vorbi despre **trucuri**, se obține un serviciu de la un prieten spunându-i că l-am putea primi, de asemenea, de la un altul; el va fi gata să facă orice pentru a păstra imaginea de

Legendele Bucegilor

sine, însă atenție, dacă știe trucul, se va simți manipulat și va refuza.

Ne putem schimba? Se poate schimba imaginea de sine cu curaj, atunci când o acceptăm, sau inconștient. Ne vom schimba atunci când durerea a ceea ce este devine mai mare decât durerea schimbării.

Confucius vedea respectul pentru alții în lipsa criticii și în gentilețea universală. Dar fără critică, nimeni nu poate evolua.

A oferi un lucru înseamnă a se oferi pe sine însuși.

Dar nu știi ce parte este acceptată: iubirea, prietenia, colaborarea în muncă. Cu excepția cazului reprezentat de mafie, unde darurile sunt codificate.

Jocul cu imaginea altuia este o artă.

Suntem însă **liberi** și avem posibilitatea de a sculpta propria imagine de sine.

Astfel se încheie idealurile revoluționare ale secolului 21 .



Contents

CUVÂNT ÎNAINTE.....	3
MIRACOLUL PIRAMIDEI SOARELUI DIN BUCEGI.....	4
O EXPERIENȚĂ UNICĂ ȘI UIMITOARE.....	7
ZIUA MUNȚILOR BUCEGI – 28 NOIEMBRIE.....	8
MĂRTURIILE UNOR PARTICIPANȚI.....	9
INTERVIUL DOAMNEI CU PĂLĂRIA VIOLET.....	20
VIAȚA DUPĂ MOARTE.....	26
SPIRITUL MUNȚILOR BUCEGI.....	31
CONFIRMĂRI INEDITE.....	34
ENERGII MISTERIOASE.....	36
LUMINI MISTERIOASE.....	37
DINCOLO DE VREME.....	38
EXTRATEREȘTRII DIN TUNELUL TIMPULUI.....	39
RAPORT SECRET.....	41
MISTERELE BUCEGILOR.....	44
SECRETUL DIN PEȘTERA IALOMIȚEI.....	49
LEGENDA CHEILOR TĂTARULUI DIN BUCEGI.....	52

MAGICUL CENTRU ENERGETIC-INFORMAȚIONAL DIN BUCEGI.....	54
TAINA KOGAIONULUI SAU TRIUNGHIUL DE AUR AL DACIEI.....	57
CUTREMURUL DIN BUCEGI.....	59
MISTERUL OZN-URILOR DIN VALEA CERBULUI.....	62
VALEA COMORILOR DIN MUNȚII BUCEGI.....	65
ENIGMA SFINXULUI DIN BUCEGI.....	68
MIRACOL, TAINĂ SAU VRAJA MUNȚILOR?.....	70
ARTĂ MURALĂ EXTRATERESTRĂ ÎN MUNȚII BUCEGI.....	72
SANCTUARUL MISTERELOR DIN BUCEGI.....	74
PIATRA FILOSOFALĂ.....	76
DUHUL URSULUI BRUN DIN BUCEGI.....	78
SEMNLUL LUI DUMNEZEU DIN MUNȚII BUCEGI.....	81
TUNELUL DIN SINAIA.....	83
POARTA DESCHISĂ.....	85
MISTERUL NUMELUI MUNȚILOR BUCEGI.....	90
COMOARA DIN BUCEGI.....	92
POVESTEA CU URSUL.....	99
PILDA CĂLUGĂRULUI IULIANNIS.....	109

Legendele Bucegilor

TEORIA CONSPIRAȚIEI.....	112
FENOMENE PARANORMALE.....	116
TAINILE UNIVERSULUI.....	121
ENERGIA NEAGRĂ.....	124
ILUZIA TIMPULUI ȘI A MORȚII.....	125
ȘTIINȚĂ – MEDICINĂ: VIAȚA DE DUPĂ MOARTE.....	126
SCHELETUL URIAȘ – UN MISTER DEZLEGAT.....	129
CLICKUL CARE ADUCE BANI PE NET.....	132
NASA STUDIAZĂ UNIVERSURILE PARALELE.....	135
REALITATEA VIRTUALĂ.....	136
LUMEA CA O HOLOGRAMĂ.....	137
OBSESIA SINELUI.....	139

Iulia TOYO

IULIA TOYO



Puțini oameni, cei aleși, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe Platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră și, coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică.

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele își coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuiește mândru Bucegii, într-o piramidă magică.

În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleși, veniți din toate colțurile lumii...

Iulia TOYO

Email: muntiibucegi@yahoo.ro

Web site: muntii-bucegi.ro